NATIONAL SOCIALISM
SELECTED WRITINGS

Machine Translated by Google

Nacionalsocialismo
Escritos escollidos

TRABALLO EN REDE NACIONALSOCIALISTA
PUBLICACIÓN
2020

Machine Translated by Google

ÍNDICE

Nacionalsocialismo: unha avaliación filosófica……..…..**2 Poder branco: capítulo XV Nacionalsocialismo** ……..**8 In Hoc Signo Vinces**……..**26 Para os meus lexionarios: capítulo VIII Democracia contra a nación** ….**44 O soldado político: partes II e III**.....**75**

Nacionalsocialismo: a cosmovisión biolóxica.....**89**

Nacionalsocialismo: un **movemento de esquerdas** ….....114

Machine Translated by Google

NACIONALSOCIALISMO

UNHA AVALIACIÓN FILOSÓFICA

COLIN JORDAN

Machine Translated by Google

Varias décadas despois da derrota física da Alemaña nacionalsocialista como resultado da súa heroica loita contra a abrumadora cantidade de homes e materiais reunidos contra ela pola alianza bolxevique-democrática, a aparición desta reavaliación reflicte o renacemento do nacionalsocialismo, que é unha característica da época.

Que o credo siga vivindo e manifestándose como o fai agora, despois de estar sometido a décadas da maior campaña de difamación que o mundo xamais coñeceu, é unha proba da súa validez e atractivo continuos e da súa dignidade para o futuro. Sobreviviu ás chamas da guerra e á tempestade da difamación porque, cando a guerra fixo o seu peor momento e a difamación percorre toda a súa gama, o nacionalsocialismo segue sendo, en última instancia, sinónimo da vontade do home superior de sobrevivir, o seu instinto de saúde e forza e o seu desexo de beleza na vida; e mentres esa vontade, ese instinto e ese desexo permanezan nesta terra, o credo do nacionalsocialismo seguirá sendo indestrutíbel.

Máis alá e detrás de todas as minucias da implementación política e das particularidades do tempo e do lugar, o nacionalsocialismo, entendido correctamente, non é menos que unha orientación da mente, cuxo impulso dominante é vivir plenamente, a través do desenvolvemento das propias potencialidades e a satisfacción das propias necesidades, en condicións de competencia e selección naturais, reconciliadas coa cooperación, dentro da comunidade organizada do pobo.

Nisto as súas raíces remóntanse á Grecia de Platón e á súa concepción dunha vida natural, consistente na plena realización da verdadeira natureza do home a través do poder propicio do goberno dentro da súa comunidade natal.

Fai eco da noción romana de cidadanía responsable: a noción que a vida boa e nobre consiste no servizo estoico ao estado.

Revive os sentimentos de sangue e o sentido de comunidade das tribos nórdicas da antiga Europa: o sentimento de que o home é esencialmente membro do pobo e de que todos os membros do pobo están estreitamente unidos por deberes e obrigas recíprocas.

O nacionalsocialismo, deste xeito, recorre aos antigos valores sans e orgánicos da vida en revolta contra toda a estrutura de pensamento do liberalismo e a democracia, co seu nexo co diñeiro; o seu excesivo individualismo; a súa visión do home como un ser sen pobo,

Machine Translated by Google

unidade intercambiable de poboación mundial; a súa xustificación espiritual nun cristianismo degradado que abraza un "humanitarismo" enfermizo, que sempre tolerará un dano maior para evitar un menor; e a súa afirmación fraudulenta de que os desexos da masa inducidos artificialmente e determinados numericamente son criterios de suma importancia.

A historia é unha saga de decadencia e renovación social. O nacionalsocialismo é o remedio de renovación do século XX para a gran dexeneración dos tempos modernos baixo o pensamento e a práctica desintegradores, degradantes e castrantes que xurdiron coa interrupción da antiga orde medieval de estabilidade polas forzas en desenvolvemento do capitalismo e a revolución industrial; floreceu baixo o liberalismo laissez-faire dos séculos XVIII e XIX; chegou ao seu clímax baixo a democracia dos séculos XIX e XX; e resultará no triunfo mundial do comunismo a finais deste século XX a menos que o nacionalsocialismo chegue ao poder a tempo, sobre unha área suficiente do globo.

Polo tanto, o nacionalsocialismo é inmensamente máis que un esquema político transitorio. É unha tendencia histórica de renacemento: o movemento renacentista da nosa época, un movemento revolucionario en alcance e espírito, que non busca un compromiso coa orde actual, as súas prácticas perniciosas e os seus falsos valores, senón a súa completa substitución.

Como tal, é mundial e abrangue toda a vida. É mundial porque, nos seus aspectos esenciais, é válido e vital universalmente, cualificado só polo feito de que é ario na súa emanación e tradición, e sostén e depende de calidades que se atopan por excelencia no pobo ario.

Abarca toda a vida porque non é un aspecto da vida, senón a vida enteira vista desde un só punto de vista. É unha actitude mental expresable con respecto a practicamente calquera cousa. O nacionalsocialismo oponse implacablemente a toda manifestación de mala saúde, fealdade e dexeneración nos ámbitos cultural e espiritual, non menos que político e económico. De feito, constitúe un xeito de vida. Un home non se autodenomina nacionalsocialista como unha mera etiqueta de apoio intelectual. Nace cunha propensión ao nacionalsocialismo, a súa mente ansía esteticamente o discernimento e a realización dun patrón de vida saudable, e non...

Machine Translated by Google

só pensa e sente, pero actúa como nacionalsocialista, se é que o é realmente e totalmente.

Total no seu alcance e pensamento, o nacionalsocialismo equivale a unha filosofía e unha fe. Avalía o ben e o mal, o correcto e o incorrecto, como aquilo que beneficia ou prexudica ao pobo; e, en lugar da debilidade sentimental da mente democrática, acepta que o fin xustifica os medios, sempre que os medios non contradigan o fin.

Establece un significado e un propósito de dimensión cósmica á vida como unha realización persoal, dentro da continuidade e o desenvolvemento do pobo, entre a xerminación no ventre da liñaxe do pobo e a metamorfose da tumba, coa súa redistribución física ao universo.

O criterio básico e o valor primordial do nacionalsocialismo, do que xorde todo o demais, é, como Adolf Hitler deixa claro en Mein Kampf, o seu concepto de pobo, visto como o contorno esencial do home e, de feito, a súa extensión da personalidade.

A importancia do pobo é, principalmente, a dunha comunidade racial. É a ampliación étnica da familia. O home non é unha unidade autónoma e un fin en si mesmo, como afirman os sabios do liberalismo e a democracia. Pertence ao seu pobo. A súa vida, como parte, está entrelazada coa vida do todo, non só presente, senón tamén pasada e futura, porque mentres os homes van e veñen, o pobo vive, continuo, eterno, sempre que os seus membros cumpran co seu deber cara a el. Así, ao identificarse co seu pobo, o home prolóngase a través da multiplicidade dos seus antepasados e dos seus descendentes, e así alcanza a inmortalidade.

O pobo existe en formas cada vez máis pequenas, que van dende a familia ata o clan, a tribo ou a comunidade rexional, de aí á nación e máis alá á raza. Nos tempos modernos, a concepción do pobo identificouse demasiado coas nacións dos estados contemporáneos. O sentimento de parentesco e comunidade, que se expandiu con razón dende a tribo e o pequeno reino ata o estado-nación moderno, con todo, concentrouse demasiado neste nivel. As comunidades inferiores e máis pequenas, pero igualmente importantes, dentro do estado-nación foron desorganizadas e privadas de vitalidade, mentres que a expansión da conciencia popular dende o nivel do estado-nación ata o de toda a raza foi freada. Con todo, o sentimento popular, para ser plenamente potente, debe fluír dende as súas raíces a través do local e provincial.

Machine Translated by Google

comunidades ata os límites da raza, porque a plena seguridade e prosperidade das partes só se pode atopar na do todo.

Hoxe, e no futuro, o nacionalsocialismo debe encarnar esta extensión esencial do sentimento de parentesco e comunidade máis alá dos límites do estado-nación contemporáneo e do nacionalismo convencional, de xeito que o estado-nación se converta nunha unidade intermedia na estrutura do pobo, e o seu nacionalismo e racialismo se subordinen integralmente a un nacionalismo de toda a raza.

Ao mesmo tempo, é preciso revitalizar as comunidades locais, recoñecer e respectar as subnacións provinciais e darlles liberdade étnica mediante a separación aos pobos suxeitos a un goberno alleo e indesexado.

A crenza do nacionalsocialismo no pobo como valor fundamental e a totalidade da súa concepción resultan, falando figurativamente, en pensar co sangue en todas as cuestións.

Isto dá lugar de xeito inmediato e inevitable á definición de cidadanía como unha cuestión de raza: só os que son membros do pobo son membros da nación, e só os que son membros da nación poden ser cidadáns do estado, parafraseando o cuarto dos vinte e cinco puntos do NSDAP de Adolf Hitler.

Tamén xera a crenza de que é necesario non só preservar o carácter racial do pobo, senón tamén, mediante medidas euxenésicas, mellorar a calidade do pobo. A afirmación revolucionaria do nacionalsocialismo é que o camiño do progreso real reside na crianza de mellores seres humanos.

Dado que todos os cidadáns son da mesma raza, teñen un vínculo transcendente de parentesco que os une como irmáns de sangue por riba de todas as diferenzas seccionais e de clase e distincións persoais. A unidade nacional, é dicir, a cohesión e a vida corporativa en lugar da loita de clases entre a esquerda e a dereita, é un dos grandes principios secundarios do nacionalsocialismo. Todas as ocupacións e actividades, todo tipo de persoas e todos os campos de actividade, deben integrarse na vida corporativa da comunidade.

O sentimento social de unidade debe atopar expresión práctica nunha preocupación sincera e profunda pola xustiza social e económica, e á súa vez ser estimulado por ela. A conciencia de parentesco e o coidado polo ben colectivo do pobo esixen que cada cidadán teña a mesma oportunidade de desenvolver e exercer os seus talentos e

Machine Translated by Google

ascender segundo os seus méritos; e que todo cidadán debe recibir unha xusta contrapartida polos seus servizos á comunidade, e mesmo o traballador máis simple unha garantía das necesidades da vida.

Así chegamos ao elemento socialista no nacionalsocialismo.

Este non é o socialismo marxista da propiedade estatal dos medios de produción e distribución, que é o sobregoberno económico do formiguero e é tan obxeccionable como o individualismo depredador do sistema capitalista, que é o subgoberno económico, ou anarquía, da selva. Pola contra, é o socialismo popular, ou a regulación da empresa privada para a división equitativa dos seus froitos, en condicións equitativas. As inxustizas económicas e os males sociais do capitalismo fomentaron o marxismo, coa súa perniciosa forma de control público da economía, e a alternativa a ambos reside no nacionalsocialismo.

O ideal popular, que implica a defensa da raza, a unidade da nación e o benestar do pobo, xera o principio de liderado do nacionalsocialismo e unha elite ao servizo destes obxectivos. A súa concepción dunha orde natural non só ordena que os homes nazan no pobo para unha vida dentro do pobo, senón tamén que posúan diferenzas hereditarias de capacidade para servir á comunidade.

En consecuencia, para o máximo ben de todos, o superior debe liderar o inferior. Os líderes naturais deben ser seleccionados, establecidos como unha elite xerárquica baixo un líder supremo e capacitados para cumprir as súas funcións.

A diferenza do liberalismo, o nacionalsocialismo non considera o poder directivo do Estado como algo esencialmente represivo, senón como un gran poder beneficioso de orientación e arbitraxe, de apoio e protección. Defende o ditame: «Todo para o pobo e o pobo para todos». Sanciona calquera medio necesario, en calquera ámbito, para garantir que todos e todo na comunidade estea en harmonía con isto.

Considera o deber do goberno nacionalsocialista como a representación da vontade do pobo, concibida non como o capricho transitorio dalgunha multitude democrática, senón como o interese superior da comunidade, visto en perspectiva histórica como unha continuidade de propósito, que abrangue non só o ben xeral do presente, senón tamén a herdanza do pasado e as necesidades do futuro.

Machine Translated by Google

PODER BRANCO

CAPÍTULO XV
NACIONALSOCIALISMO

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

Machine Translated by Google

Ata o de agora, este libro foi maioritariamente crítico.

Agora é o momento de presentar plans construtivos para construír e crear.

Dediquei un ano de investigación e centos de páxinas de escritura ao esforzo de axudar ao lector a ver e comprender que a civilización occidental está a moi poucos anos do final alcanzado pola civilización romana (o esquecemento) e que el, persoalmente, sufrirá o destino de millóns de persoas que xa caeron nas mans dos inimigos mortais xudeus da civilización occidental (escravitude ou, máis probablemente, asasinato) a menos que poidamos atopar a vontade e a sabedoría, dalgún xeito, para deixar de fuxir do inimigo e atacalo cunha revolución branca!

Como se fai para crear unha revolución?

Debemos deixarnos crecer a barba, saír correndo ás rúas e comezar a berrar, axitar os brazos, lanzar bombas e actuar doutro xeito como os estereotipados de "revolucionarios"? NON! Por suposto que non. A nosa revolución xa está deseñada para nós.

Hitler inspirou, organizou e levou a cabo unha revolución relativamente pacífica, unha revolución que cobrou moitas menos vidas que a Revolución Americana e un número insignificante de vidas en comparación con calquera que levasen a cabo os bolxeviques xudeus.

Non só iso, senón que a revolución de Hitler, como prometeu no Mein Kampf, foi 100% "legal" (lexítima), a vontade formalmente expresada da maioría do pobo alemán, sancionada tanto polo máximo executivo de Alemaña, von Hindenburg, como polo "congreso" alemán, o Reichstag. Hitler tivo moitas oportunidades para tomar o poder pola forza e podería telo feito facilmente en 1931. Pero Hitler cría que unha revolución contra a vontade do pobo, unha revolución que só obtén o poder pola forza, non podía durar moito tempo.

Hitler, como eu, cría que un líder é un inimigo da civilización a menos que teña a vontade do seu pobo detrás del.

Entón, como podo estar a pedir unha "revolución"? Como podo escribir de "matar e ser asasinado"? Non é a violencia a propia esencia da revolución?

Non necesariamente

Pode haber un elemento de violencia, si. Cando te ataca un asasino e te enfrontas á elección entre a morte ou o trato...

Machine Translated by Google

morte ti mesmo, entón a violencia é a única posibilidade. E Occidente
A civilización está, de feito, baixo o ataque dun inimigo que, por política, mata e masacra con máis crueldade que calquera outro grupo da historia.

Entón debemos ser o suficientemente violentos como para deter o comunismo asasinato do inimigo e o suficientemente despiadado como para esmagar o seu poder.

En 1923, cando os vermellos ameazaron con tomar o poder en Baviera, os nacionalistas, os conservadores e o xeneral Ludendorf pedíronlle a Hitler que liderase un "Putsch" (unha revolta) en Múnic. Entón, o débil
Os líderes traizoárono no último momento. O "Putsch" foi esmagado e Hitler foi enviado á prisión. Pero esta non foi unha revolución contra a vontade do pobo, como demostraron os acontecementos máis tarde. Pero a esencia dunha verdadeira revolución nunca é SÓ o derramamento de sangue e a convulsión. Nunha revolución xenuína e duradeira, a violencia e o asasinato son só un medio conveniente para o fin dun cambio radical en

visión espiritual xeral: a manifestación externa dunha vontade humana suprema de establecer unha nova ordenación dos asuntos físicos que se axuste a un ideal interior.

A autoridade exercida pola maioría dos que están no poder hoxe en día é tiranía pura, aínda que está hipocritamente disfrazada de "democracia". Non é a autoridade benevolente e intelixente para manter a orde e a xustiza establecida polos Pais Fundadores en beneficio dos homes brancos.

A nosa revolución debe basearse firmemente no ideal de destruír o poder ilegal dos tiranos e restaurar unha orde social xusta baseada nunha autoridade firme que proveña directamente do noso pobo.
e concédese gratuitamente a un líder.

Iso, créao ou non, é precisamente o que Adolf Hitler fixo por Alemaña e o que nós debemos facer por América.

A nosa revolución, en resumo, debe ter como forza motriz e obxectivo non só o odio e a destrución do inimigo, senón que debe estar imbuída dunha determinación absoluta de establecer unha orde social xusta na que cada home poida alcanzar o seu máximo potencial como parte exitosa, feliz e produtiva da nosa gran Raza Branca.

Que é unha orde social tan xusta?

Non hai necesidade desta comprensión científica
principios dunha vida en grupo exitosa entre aqueles en situacións saudables

Machine Translated by Google

sociedades onde os instintos naturais están intactos. Os animais, por exemplo, teñen "sociedades" ordenadas e prósperas porque a Natureza lle dá a cada criatura social todos os instintos que necesita para unha vida en grupo exitosa.

Os lobos, as formigas, as abellas (e os simios), por exemplo, teñen unha alta sociedades organizadas e completamente sas e ordenadas.

Os primeiros homes tiñan sociedades saudables. Despois, o crecente control do home sobre a Natureza permitiulle escapar do seu entorno natural, rodearse de artificiosidade e luxo ata volverse decadente e cheo de arrogancia, unha presunción que hoxe se chama "liberalismo".

Só volvendo á situación de vida máis simple e primitiva do mundo animal irreflexivo e incivilizado, e observando o funcionamento dos instintos que lles deu o Creador,
Podemos albiscar as marabillas do que tamén nos foi dado e que nós botamos fóra.

A natureza creou "razas" coas que pode experimentar e buscar sempre mellores razas, igual que fai un bo agricultor. O Creador, sendo un agricultor infinitamente máis sabio que calquera ser humano, insiste absolutamente na pureza, na santidade, na INTEGRIDADE BIOLÓXICA de cada grupo.

Pero a natureza, coma un labrego que cría vacas, só pode mellorar a raza fomentando a cría do mellor tipo e eliminando o tipo máis pobre. A natureza realiza esta tarefa coa maior
poderosos instintos que nos son dados: AMOR polos nosos propios e ODIO polos que se entrometen ou os "foráneos".

Estes dous instintos son igualmente importantes: o amor non é "bo" mentres que o odio é "malo", que é a calomnia tan querida polos xudeus, liberais, hippies, maricas e parvos.

O amor é, de feito, incriblemente poderoso e bo cando é NATURAL. O AMOR, o tipo natural e saudable, é o que fai xirar o mundo e é o milagre máis fermoso e sagrado que xamais vemos aquí nesta terra.

PERO SEN UN ODIO MORTAL A ISO QUE
AMEAZA O QUE AMAMOS, O AMOR É UN BALEIRO
PALABRA, UN REFERENCIA PARA HIPPIES, MARIAS E COVARDES.

Machine Translated by Google

Gustaríame escribir moito máis sobre esta lei particular da vida social porque, como veremos, a INTEGRIDADE BIOLÓXICA é a esencia, o fin e o fundamento do nacionalsocialismo cando se aplica á sociedade aria e, de feito, a toda sociedade humana sa que existiu.

Pero simplemente non hai espazo nesta obra para un libro que poida escribirse só sobre este tema. Só podo resumir dicindo que a primeira lei de todos os grupos vivos por criaturas sociais é a INTEGRIDADE BIOLÓXICA; lealdade absoluta e intransixente ao propio grupo racial baseada nun total

amor consumidor e odio absoluto e intransixente cara a calquera foráneo que se introduza e ameace con mesturar os seus xenes cos das femias do propio grupo.

A forma cotiá en que se manifesta esta lei é o amor á propia especie e o odio aos intrusos agresivos (razón pola cal a maioría dos brancos sans senten un aborrecemento instintivo polos "negros", xudeus e outros "alieníxenas").

A segunda lei máis importante é a lei do TERRITORIO.

Por exemplo, dez ou vinte machos dos diminutos peixes tropicais chamados "colas de espada" vixiarán unha sección dun tanque en canto os coloquen nel e atacarán calquera intrusión doutro macho.

Se se introducen femias no acuario, os machos loitarán por elas, como era de esperar. Pero a sorpresa para a ciencia foi que o sexo non é o motivo máis forte na vida destes pequenos peixes.

Se comezas a arrefriar a auga do seu acuario, podes chegar a un punto no que a auga estea tan fría que aos machos xa non lles importe moito cando introduzas as femias. Cando a auga se pon tan
fríos coma se case matasen os peixiños, non lles prestan ningunha atención ás femias. Pero mesmo cando están a piques de morrer conxeladas, saen ferozmente a defender o seu TERRITORIO: a súa propiedade privada!

O nacionalsocialismo baséase, entre outras cousas, neste concepto de propiedade privada. A lei do TERRITORIO sae á luz como "nacionalismo" e propiedade privada na sociedade humana.

En todo o reino animal, o líder nunca se escolle por voto, senón sempre pola selección natural establecida pola Natureza como o único método seguro de garantir que o grupo sexa dirixido polo mellor.

Machine Translated by Google

– combate. A isto chameino a lei do LIDERADO.

Unha vez que cada membro dunha sociedade animal aprende o seu lugar na orde biolóxica natural de dureza, sabedoría e intelixencia, cada membro aséntase no seu propio nicho e o grupo é relativamente pacífico e ordenado. Só cando os machos novos comezan a madurar e teñen que loitar para subir ou baixar a escala hai batallas serias. E entón, en canto cada macho aprende a quen pode azoutar e quen pode azoutalo a el, aséntase e vive en paz e con satisfacción no lugar que atopou para si mesmo.

Así, establécense dous máis dos principios ou leis fundamentais de toda vida en grupo: o LIDERAZGO por parte dos mellores e unha xerarquía ou escala natural de liderado de todos os demais membros do grupo: o STATUS.

Finalmente, un estudo do mundo animal establece que as femias permanecen á marxe dos asuntos dos machos e especialízanse na produción e crianza das crías organizando familias sans. En resumo: existen cinco leis básicas de toda vida en grupo, que denomino "AS LEIS DA TRIBO";

(1) A lei da INTEGRIDADE BIOLÓXICA (amor dentro, odio fóra);

(2) A lei do TERRITORIO (propiedade privada);

(3) A lei do LIDERADO (polos mellores);

(4) A lei do STATUS (ou o lugar natural de cada individuo nun grupo); e

(5) MATERNIDADE para as mulleres.

Con estes principios naturais en funcionamento, como ocorre en todo o mundo dos animais sociais, hai unha paz e unha orde relativas no grupo.

Só cando o grupo dalgún xeito se ve obrigado a condicións antinaturais fallan os instintos dados por Deus de obedecer estas leis férreas da Natureza.

Ao avaliar todo isto na túa propia mente, pensa no aparentemente patrón "tolo" de delincuencia xuvenil. Temos os fillos e

Machine Translated by Google

fillas dalgunhas das persoas máis "avantaxadas" e ricas que de súpeto parecen volverse tolas, golpeando a anciáns, facendo anacos sen sentido, consumindo drogas velenosas e converténdose en criminais arrogantes e antisociais. Ao mesmo tempo, atopamos que os fillos dalgúns dos grupos máis pobres da nosa sociedade case non producen ningún delincuente.

Ata hai moi pouco, por exemplo, os mozos chineses nunca foran delincuentes (e aínda teñen unha taxa de delincuencia moito menor que outros grupos). Os mozos de grupos moi unidos, mesmo sendo moi pobres, a miúdo non son afectados pola tolemia moderna da delincuencia xuvenil.

Por que é isto? Por que un neno ou unha nena ricos debería converterse nun ladrón, nun vándalo e ser violentamente antisocial a pesar de todas as vantaxes imaxinables, mentres que os fillos dalgunhas das persoas máis pobres de América están ben adaptadas e son construtivas?

A resposta é que os nenos que se crían nun grupo que conseguiu manter algunha semellanza das leis da convivencia natural en grupo (as "Leis da Tribo"), que se senten fieis
membros dun grupo, unha "tribo", que "pertencen" a algo ou alguén que vale a pena, e que, polo tanto, teñen un sentido das cinco leis básicas de toda vida en grupo, non se senten frustrados, non se perden e non
baleiro.

Os xudeus, coa súa difusión do liberalismo e o comunismo, levaron a cabo consciente e cientificamente o proceso de borrar das almas do noso pobo toda lembranza das sagradas "Leis da Tribo", que, por si soas, poden facer que un grupo da humanidade sexa san, feliz e pacífico.

Ningún ser humano pode vivir en paz e felicidade produtiva
FÓRA dalgún tipo de "TRIBO" á que está
SUPREMAMENTE LEAL e que á súa vez O APOIA
ESPIRITUALMENTE.

Os xudeus espallaron a idea indescritiblemente destrutiva do "universalismo", do "mundismo único" (unha multitude de individuos sen raza, apátridas e atomizados) como a idea suprema da humanidade. Mesmo os conservadores foron enganados para facerlle unha mención superficial a esta mesma enfermidade xudía antinatural, fragmentada, superindividualista e antinatural da sociedade.

Machine Translated by Google

Os xudeus dinnos que a Lei da INTEGRIDADE BIOLÓXICA (amor interior, odio exterior) é "racismo", o "mal supremo" de todos os tempos! Dinnos que se non amamos aos homes amarelos, aos homes negros (e especialmente aos xudeus) tanto como á nosa propia xente, entón somos crueis, pervertidos e condenados: somos "racistas". Millóns de brancos lastimosos cren esa mentira xudía!

Dícese que a Lei do TERRITORIO (propiedade privada) é unha cobiza antinatural e que os homes decentes deben desexar compartilo todo e non ter ningún desexo pola súa propia propiedade privada. Chámanlle a isto "socialismo marxista", "comunismo" e outros nomes que indican unha preocupación pola "sociedade" e a "comunidade", pero todos eles atacan o corazón da motivación máis poderosa e única das criaturas vivas para construír, crear e producir. Máis millóns de persoas cren nestes mentireiros xudeus.

Os xudeus dinnos que a Lei do LIDERAZGO (goberno dos mellores) é a "ditadura" e que debemos loitar pola "democracia" (goberno das multitudes): Millóns de arios brancos foron enganados por crendo neste canto de sereas da "democracia", ata que multitudes de lixo humano están aterrorizando a toda a nosa nación.

Os xudeus dinnos que a Lei do ESTATUS (a establecemento da orde natural da capacidade de cada persoa no seu lugar axeitado) é "explotación de clase" e que os líderes naturais da sociedade (aqueles que tiveron éxito) deben ser esmagados e asasinados por aqueles que non o tiveron. Nacións enteiras cheas de bos arios brancos foron enganadas por este vil método xudeu de dividir e conquistar o noso pobo a través da loita de clases.

Finalmente, estes xudeus sempre amorosos dinnos que a especialización das mulleres na crianza dos fillos é unha escravitude bestial das nosas mulleres, que as mulleres están destinadas a ser xuízas, enxeñeiras de locomotoras, oficiais do exército e executivas de empresas. O resultado, por suposto, é a crecente destrución desa sagrada e fermosa institución de todas as civilizacións sans, a maternidade, e con ela o fogar e a familia. Todo o noso mundo occidental caeu nesta estafa xudía "democrática", que converteu as mulleres nas vítimas máis lamentables da enfermidade xudía. Millóns de mulleres "modernas" están irremediablemente perdidas, frustradas e completamente miserables, mesmo mentres queixanse de máis "dereitos" a través dos altofalantes e

Machine Translated by Google

marchando en organizacións políticas militantes e alborotadoras.
Mentres tanto, millóns de familias carecen de nais cálidas e marabillosas, e os fogares están a converterse máis en cárceres luxosos que nos milagres de amor e calidez que eran os fogares de hai un século.

Algunha vez te preguntaches por que tantos delincuentes xuvenís se congregan en bandas? Durante anos, como a maioría da xente, supuxen que isto era unha perversidade pouco natural nos rapaces "malos", porque fun criado nunha especie de "cazulo" burgués, coñecendo pouco das brutais realidades da vida.

Pero unha vez que se comprenden as leis da vida social para todas as criaturas (a necesidade humana de vivir segundo as "Leis da Tribo") "banda" faise máis comprensible.

Demostra que os nosos fillos, polo menos, aínda teñen instintos sans, mesmo cando a manifestación externa destes instintos é cruel e antisocial como resultado das condicións antinaturais que lles impón o seu ambiente urbano totalmente insalubre.

Observa que a primeira característica dunha banda é a "exclusividade". Fanáticamente "mantéñense xuntos". Ataca a unha e todas te atacan a ti. Métete cunha das mulleres da banda e morres. Elas...
son apaixonadamente fieis uns aos outros. E odian aínda con máis apaixonadamente os forasteiros e os atacantes.

Reafirmaron as sagradas leis da natureza sobre a BIOLÓXICA INTEGRIDADE, de lealdade ao grupo, aínda que non saiban por que.

Observe que o seguinte que fai unha banda é defender un "territorio", un territorio. Ai de quen viola ese "territorio", que infrinxe a "propiedade privada" da banda! Podería haber algo máis
exemplifican obviamente a lei do TERRITORIO?

A banda nunca está dirixida por eleccións "democráticas", senón polos máis duros, os mellores (segundo os estándares da banda). Velaquí un exemplo clásico da lei do LIDERADO.

Observa como cada membro dunha banda é perfectamente consciente do seu lugar exacto na banda: quen está por riba del e quen por debaixo.
Que calquera intente adiantarse a el, e acabará esmagado. Que o deixemos... Tenta subir un chanzo e o tipo de arriba esmagarao. Esta é a lei do ESTATUS, igual que na Natureza.

E, finalmente, observa ás mulleres dunha banda. Danlles algo?

Machine Translated by Google

Ordes ao líder? Non! Corren por aí e esixen "dereitos"? Que non! Actúan do mesmo xeito que as femias en todo o resto do mundo animal e non intentan actuar como machos. Glórianse dos seus papeis como femias, como "pertencentes" a un macho poderoso e axudando con orgullo a el. E este é precisamente o papel das femias en sociedades saudables e felices.

(É interesante notar que os psiquiatras freudianos xudeus farsantes están sendo obrigados a volver ás leis do grupo, ás leis da tribo, para efectuar "curas" de drogadictos e alcohólicos. Eles forman un grupo e os seus poderosos instintos de lealdade a ese grupo ás veces pode superar as debilidades individuais e solitarias)

Os negros, tamén, na súa loita cega e estúpida, están a facer o mesmo, formando instintivamente lealdades negras, berrando "Poder Negro" e chamándose uns aos outros "irmáns da alma".

A pesar da pobreza máis extrema no Lower East Side da cidade de Nova York nos primeiros anos da inmigración xudía, mesmo estas miserables enxames de refugallo xudeu de Europa mantivéronse unidas cunha lealdade de grupo tan fanática, obedecendo todas as "Leis da Tribo", que case non houbo delincuencia nin crime entre eles. De feito, a lealdade de grupo destes xudeus é quizais a máis fantástica da historia do mundo. Impulsounos a case o dominio de todo o mundo, non porque sexan máis valentes, traballen máis duro, sexan máis intelixentes ou máis dignos que o resto de nós, senón porque observan as leis básicas da Natureza e manteñen a lealdade de grupo. Mentres todos os demais caemos na súa podre lixo de "un mundo", "todos somos irmáns", que desintegra a nosa Sociedade, os xudeus manteñen a súa sociedade cunha lealdade de grupo como a historia nunca antes viu, e así van dun triunfo a outro.

Non foi ata que Adolf Hitler, hai cincuenta anos, comezou a ver todo isto intuitivamente como unha nova cosmovisión, a Weltanschauung do nacionalsocialismo, que os non xudeus obtiveron a súa primeira visión do emerxente ciencia da vida en grupo humano. O que nós fixemos instintivamente durante séculos, e os xudeus aínda o fan instintivamente, Adolf Hitler comezou a velo e comprendelo intuitivamente.

A esencia do nacionalsocialismo é o racismo, que, en termos máis simples, é simplemente a crenza de que os humanos difiren en excelencia

Machine Translated by Google

de raza exactamente igual que todos os demais seres vivos, e que o Home Branco é, con diferenza, a raza máis fina que aparece, mentres que os Negros son as máis baixas. E, como o lector lembrará, esta é a primeira lei da Vida en Grupo, a "INTEGRIDADE BIOLÓXICA", como a denominei.

Ao contrario das abominables mentiras dos xudeus (e dos "conservadores"), a propiedade privada estaba poderosamente protexida por Adolf Hitler. Krupp e outros propietarios e empresarios, grandes ou pequenos, nunca perderon un céntimo con Hitler, nin tampouco os príncipes aleméns. (Nun momento dado, os "esquerdistas" fanáticos do seu partido querían desposuír os príncipes aleméns, e Hitler tivo que reprimir...)
motín nas súas propias filas para protexer os seus dereitos de propiedade, o que fixo. Hitler era nacionalista, crente no territorio e na propiedade privada.

Non fai falta sinalar que Hitler lle deu ao seu pobo o LIDERAZGO…
non eran palabras doces nin demagoxia, e o amaban por iso. Seguírono con amor e boa gana, como fan os membros de todos os grupos sociais felices, exitosos e sans.

Había paz e orde entre o pobo de Hitler, porque ensinaba que un home merecía e debía recibir tanto respecto por ser un bo cavador de gabias (se ese era o límite da súa capacidade para servir ao seu pobo) como o home que era capaz de inventar unha máquina nova e marabillosa, ou de ser un líder político.

Cada persoa na Alemaña de Hitler era honrada polo seu lugar na sociedade, sempre que o ocupase o mellor que podía. Non eran aguijoneados eternamente (como os xudeus o fan ao noso pobo) para esixir
postos de traballo só como presidentes, presidentes do consello de administración e executivos cando algunhas persoas non nacen con eses talentos particulares.

Fracasar no que un podería facer, mentres se arma o inferno e se pretende o que non se pode facer, é perturbar unha sociedade ordenada e feliz, sen mencionar que frustra irremediablemente ao individuo que se nega a facelo.
recoñecer o seu lugar natural no mundo.

Así, o estado de Hitler recoñeceu a lei do STATUS. Cada home era honrado polo que facía con lealdade e co seu mellor esforzo, independentemente de se era un agricultor, un guerreiro, un obreiro, un traballador dunha fábrica ou o que fose.

Finalmente, Hitler encargouse de que as mulleres recuperasen os seus dereitos.

Machine Translated by Google

antigo dereito de nacemento e honradas como esposas e produtoras de fogares felices e sans, como autoras de boas persoas.

As mentiras sobre a época de Hitler son agora tan enormes e poderosas que é case imposible dubidalas. Pero se coñeces a un alemán honesto e valente que viviu estes grandes tempos (e que está disposto a falar a pesar do terror que hoxe se espalla entre aqueles que se atreven a dicir a verdade), aprenderás que o pobo alemán descubriu o bo liderado e un talento natural...

Un estado san é como, baixo Hitler.

Para evitar que ese coñecemento e ese estado natural da sociedade se estendesen (e, polo tanto, destruísen a existencia parasitaria do xudaísmo), eses demos xudeus provocaron ao resto de nós para ir e masacrar e esmagar este milagre do renacemento ario branco.

Pero a lei natural non se pode esmagar, do mesmo xeito que se pode "esmagar" o feito de que dous máis dous son catro. Podes aterrorizar á xente ata que o diga e facer que repitan como loros "dous máis dous son". "dezasete" – pero dous e dous seguen sendo catro, e sempre haberá alguén coas agallas e a sabedoría, tarde ou cedo, para acabar cos terroristas e mentireiros e reafirmar a verdade.

Isto xa está a suceder en todo o mundo.

As "bandas" novas que mencionei son só un sinal do que realmente está a suceder. A xente atopará o camiño de volta ás "Leis da Tribo" naturais.

O que Hitler lle deu ao mundo, como nacionalsocialismo, é, nun certo sentido, só unha forma moderna da antiga e natural "lei tribal", a receita para unha vida en grupo feliz e saudable dada polo Gran Espírito a todas as criaturas vivas, incluído o home.

O nacionalsocialismo non é nin máis nin menos que ORDE NATURAL (un nome que, dalgún xeito, sería máis descritivo da realidade que "nacionalsocialismo"). Hitler tivo que deseñar o nome do seu movemento para ter éxito nunha situación política específica e, polo tanto, viuse obrigado a usar nomes e termos que cumprisen os seus propósitos. En Alemaña, había millóns e millóns de alemáns que se consideraban "socialistas":

senón que estaban nas garras manipuladoras dos xudeus. En lugar de librar máis batallas das que tiña que librar, Hitler díxolles, en efecto, a estes millóns: "Se tedes que ser 'socialistas', non sexamos xudeus

Machine Translated by Google

"socialistas" – marxistas – sexamos "NACIONALSOCIALISTAS", é dicir, unha sociedade nacional. Sexamos "socialistas" para Alemaña, non para os xudeus."

E funcionou! Millóns e millóns de bos homes e mulleres que foran seducidos polos xudeus polo comunismo foron reconquistados para o seu propio pobo e a orde natural dunha vida saudable en grupo mediante os métodos de Hitler.

Máis alá dos elementos fundamentais da orde natural, que eu
Como expuxen anteriormente, o nacionalsocialismo encarna algo moito máis elevado e nobre que calquera mero conxunto de regras ou principios.
O nacionalsocialismo, como FILOSOFÍA, encarna o impulso eterno que se atopa en todos os seres vivos –de feito, en toda a creación– cara a un nivel superior de existencia, cara á perfección, cara a Deus.

Esta idea "aristocrática" do nacionalsocialismo (a idea dun
A loita constante de toda a Natureza cara a unha existencia cada vez máis elevada, cada vez máis complexa e cada vez máis perfecta, é o aspecto metafísico e sobrenatural do noso ideal.

Noutras palabras, os conceptos de xustiza social e orde natural son os órganos e nervios do nacionalsocialismo, pero a súa PERSONALIDADE, o seu aspecto "relixioso" (o que o eleva por riba de calquera filosofía estritamente política), a súa actitude de adoración cara á Natureza e un amor relixioso polos Grandes dons dun Creador Descoñecido.

O cristianismo, por exemplo, é algo moito máis elevado que os seus rituais, as palabras das súas oracións ou calquera dos seus credos. É un ESFORZO ESPIRITUAL cara aos ideais de Perfección Espiritual do crente.
O nacionalsocialismo é o mesmo tipo de esforzo por niveis cada vez máis altos aquí nesta terra, mentres que o cristianismo loita por unha vida futura e posterior que non sexa desta terra.

Para o "soldado" común do noso "exército", que constrúe e loita pola Orde Natural (o Nacionalsocialismo), abonda con que respecte e obedezca as leis e doutrinas establecidas polos elevados ideais da nosa Filosofía cun simple amor instintivo por eses ideais, quizais non cunha comprensión completa das formas máis elevadas da nosa Filosofía.

Pero do mesmo xeito que os maiores líderes cristiáns foron aqueles que non se preocuparon polos detalles e as regras, senón aqueles que eran "Deus

Machine Translated by Google

intoxicados" cos máis altos ideais da relixión, os líderes da nosa elite nacionalsocialista deben compartir esta perspectiva fundamentalmente relixiosa. Para eles, o verdadeiro significado da nosa doutrina racial debe formar parte do seu idealista "esforzo cara a Deus".

Mediante a nosa total identificación coa nosa gran raza, nós participar das súas glorias pasadas e futuras. Cando contribuímos de calquera xeito, especialmente mediante o autosacrificio para axudar á nosa raza no camiño cara a unha existencia superior, achegamos a Deus, o Creador da Raza Superior.

En resumo, mentres que a mecánica e as regras do nacionalsocialismo, tal e como están codificadas e expostas aquí, son suficientes para a maioría de nós, para os poucos idealistas dispostos a sacrificar as súas vidas pola causa do seu pobo, o nacionalsocialismo debe ser un ideal relixioso moi real: un esforzo cara a Deus. O nacionalsocialismo é o único movemento que adquiriu o suficiente autocoñecemento e a perspicacia para poder comprender este movemento que se afasta da artificialidade liberal e da miopía e se achega á sabedoría eterna da Natureza. A nosa crenza total na raza, a nosa insistencia nas leis naturais na sociedade, na economía e en todos os demais campos da actividade humana son, en todos os casos, a aplicación consciente e científica das leis de ferro da Natureza, en lugar de perversións presumidas e miopes das leis, como as que promoven os liberais arrogantes e parvos e os marxistas.

Os nosos opoñentes liberais e marxistas son igual de cegos ao que están a facer. Pero en todos os casos, descubrirase que basicamente odian as leis da natureza, son presumidos, educados na filosofía. "intelectuais" que son vítimas das verdades obviedades sobre que "un pouco de coñecemento" é "algo perigoso". Debido a que descubriron que poden ensinarlle a un negro do Congo a recitar poesía ou mesmo actuar como un avogado ou un médico, inflúen na súa capacidade de convencer á Natureza para que lles conveña, e imaxinan que poden facer homes brancos occidentais autoiniciados de calquera hotentote. O feito de que a Natureza xa fixo do negro o que é, e que ningunha axencia humana pode facer unha "bolsa de seda dunha orella de porca", simplemente néganse a recoñecelo.

O nacionalsocialismo é a esencia destilada do amor a e respecto pola Natureza e o amoroso, consciente e científico

Machine Translated by Google

aplicación das leis eternas, xustas e fermosas da Natureza a cada momento da existencia do Home. Ao mesmo tempo, o nacionalsocialismo recoñece a necesidade do Home dunha cultura superior á dos animais irreflexivos da selva e eleva a aplicación da lei natural da competencia descarada, de dentes e cairos, do mundo animal, por exemplo, a unha competencia regulada e ordenada, baixo regras xustas.

Os nosos opoñentes queren eliminar por completo a competencia, unha idea totalmente pouco natural.

O nacionalsocialismo insiste en que o home pode refinar e enriquecer a aplicación das leis naturais da vida para o seu beneficio, pero tamén insiste en que o home non pode escapar nin desafiar a lei natural. Entre os estados de saúde social ("nacionalsocialismo" ou orde natural) e a enfermidade social (marxismo xudeu) atópanse as "terras de ninguén" da nada: o lugar onde os humanos non están nin mortos nin realmente...
vivo/a.

A democracia, o "liberalismo" e o "conservadorismo" son estados de nada puros e sen adulterar. Non teñen unha visión básica e fundamental da vida, nin comprensión, nin forza vital no seu interior. Son trucos sofisticados con palabras e frases bonitas, que non significan nada en absoluto. Só conducen ao caos e preparan o camiño para os xudeus e o seu comunismo condenable e antinatural.

A única maneira de poñer fin a este xogo de estafas xudeu e capturar as mentes e os corazóns da nosa xente é restaurarlle a Orde Natural (as Leis da Tribo), que, por si soas,...
dános a forza e a vontade de reafirmar a superioridade natural e biolóxica da nosa Raza Branca e, así, salvar a Civilización Occidental.

Destrúe as forzas cohesivas da Orde Natural en calquera grupo, e ese grupo volverase caótico, desesperanzado, frustrado, perdido, baleiro, vicioso e finalmente indefenso ante calquera outro grupo que estea unido.
e obedece as leis da tribo.

Por iso os negros, en tantos casos, aterrorizan cidades enteiras. Mantéñense unidos. Golpea a un e un millón de negros berrarán cara a ti. Por iso a policía a miúdo xa non se atreve a detelos, nin sequera para as ofensas máis escandalosas.

E os xudeus son aínda máis poderosos entre nós, polo mesmo

Machine Translated by Google

razón. Mantéñense unidos.

Engadindo as Leis da Tribo ás Leis da Raza que examinamos anteriormente no Capítulo IX, podemos sintetizar unha nova lei da sociedade moderna: a Lei de Dominación de Grupo.

Nun estado de Natureza, ese grupo animal ou humano primitivo que é bioloxicamente superior, o grupo composto polos mellores individuos, portadores dos mellores xenes e cromosomas, dominará a todos os grupos inferiores, porque todos os grupos da Natureza (superiores ou inferiores) obedecen as Leis da Tribo por igual.

Así, o único factor que opera competitivamente no mundo animal é a excelencia biolóxica da cría. Pero os aparellos científicos, o luxo e o "liberalismo" xudeu destruíron tanto o
a capacidade do home branco moderno e civilizado para sentir e obedecer as "Leis da Tribo" da Natureza, que perdeu a cohesión do seu grupo; que se "despegou" como animal social; que está fragmentado e atomizado en millóns de individuos illados e centos de miles de "grupos de presión" egoístas, clases, etc. Esta fragmentación case completa da gran "tribo" de homes brancos reduciunos á impotencia, como grupo.

A lei da DOMINACIÓN DE GRUPO entre os homes é a regra que calquera grupo que se adhira fanaticamente ás Leis Naturais da Tribo poderá dominar calquera grupo que desobedeza esas leis, non importa o inferior que poida ser a "tribo" que obedece as leis.

Por iso os negros e os xudeus dominan ao home branco na América construída e propiedade dos homes brancos. Por iso sufrimos a tiranía das "minorías". Calquera minoría organizada de escoria e seres humanos... o lixo ten poder, mentres que a gran maioría branca e non xudía é un xigante extenso, indefenso e paralizado.

O obxectivo, entón, da nosa revolución nacionalsocialista é a restauración das Leis da Tribo para o noso pobo, para permitirlles de novo a súa superioridade biolóxica natural de reprodución e darlle ao Home Branco o dominio do que construíu e debería dominar.

Isto é exactamente o que fixeron Hitler e o nacionalsocialismo en Alemaña por millóns e millóns de persoas fragmentadas e atomizadas que estaban afundidas nas profundidades da desesperanza e o caos.

Hitler non obtivo un éxito tan asombroso co seu pobo

Machine Translated by Google

porque era un "tipo duro", porque organizaba mitins grandes e emocionantes, porque os alemáns son "bestas" naturais, nin ningunha das outras razóns esgrimidas polos xudeus mentireiros e os seus aliados liberais e conservadores aduladores.

A razón pola que Hitler puido realizar un milagre social en Alemaña foi porque Hitler comprendeu intuitivamente todo o que escribín e restaurou o seu pobo á ORDE SOCIAL NATURAL.

Hitler ensinoulle á súa xente a deixar de odiarse mutuamente como individuos illados, solitarios e asustados, e devolveulles ese sagrado sentido de nación, de "tribo"; si, de verdadeira irmandade (non a (un tipo artificial vendido polos xudeus). (Non hai nada de malo e todo está ben na "irmandade" co teu propio pobo. É cando os xudeus astutamente e falsamente intentan estender a "irmandade" para tapar o "irmán" e intentar facernos "irmáns" cos zulús, pigmeos, chineses, bosquimáns e xudeus, que a "irmandade" convértese nun sinónimo de catástrofe racial, como xa aconteceu.)

Hitler deulle ao seu pobo o mesmo espírito sacrificial de amor cálido pola familia e o pobo (que é unha gran "familia"), que une e bendí a todos os grupos sociais naturais de criaturas.
creación.

Como xa sinalei moitas veces, ningún home pode vivir feliz, con éxito e de forma produtiva como un individuo solitario e amargado en guerra con todos os seus semellantes. Cada un de nós ten unha profunda necesidade da calidez e o amor do seu grupo, dos que forman parte da súa familia biolóxica. O home moderno perdeu ese sentimento de calidez, lealdade e amor grupal, e o resultado é o caos e o baleiro espiritual que vemos ao noso redor nesta sociedade occidental en desintegración.

Os horrores descritos no primeiro capítulo deste libro son o resultado directo da desobediencia case total dos Estados Unidos ás leis da tribo. Estes horrores continuarían, mesmo se todos os xudeus e
Os negros ían desaparecer da noite para a mañá, a menos que lle restaurásemos ao noso pobo, como fixo Hitler, a ORDE NATURAL, as "Leis da Tribo".

Polo tanto, a nosa revolución non é material nin física, senón cambio espiritual radical no sentimento da nosa xente:

A eliminación do atomismo egoísta e do "individualismo" avaricioso e estreito; xa sexa chamado "liberalismo",

Machine Translated by Google

"conservadorismo" ou "democracia" e a restauración nos corazóns dos homes brancos occidentais dos sentimentos profundamente satisfactorios do amor pola nosa propia especie. Este amor polo propio grupo manifféstase na vontade de sacrificarse e dar pola propia familia, e pola familia máis ampla da propia raza.

Machine Translated by Google

Neste signo vence

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

Machine Translated by Google

O éxito duradeiro en calquera esforzo humano nunca é o resultado da sorte cega. O logro dun obxectivo claramente definido, xa sexa o acto de camiñar do punto "X" ao punto "Y", a construción dunha casa ou a organización dun negocio, é sempre o produto de tres cousas:

1. A capacidade intelectual para percibir o problema implicado, a oposición que se debe esperar e a mellor maneira de superar esa oposición para alcanzar o obxectivo.

2. A vontade e a determinación de facer o que sexa necesario para acadar o obxectivo desexado, independentemente da oposición.

3. Os medios físicos, a forza e a coraxe para aplicar e levar a cabo o plan ou a loita concibida pola mente e determinada pola vontade.

Se algún destes tres elementos falta no propósito dunha persoa, o fracaso é o resultado inevitable e predicible.

Un home demasiado estúpido para comprender os diversos factores implicados no intento de camiñar do punto "X" ao punto "Y", onde o camiño entre nós é unha selva infestada de serpes, carnívoros perigosos e febre, e que non se arma con armas e mapas, medicinas e outros equipos, nunca chegará a "Y", por moi teimuda que sexa a súa determinación ou por moi poderosos que sexan os seus músculos. Outro home que intente a mesma viaxe, aínda que perciba claramente os perigos e se prepare para eles, e aínda que teña moitos músculos, non chegará a "Y" se é tan irresoluto e débil de vontade que non persevera na loita e non usa despiadadamente calquera forza que sexa necesaria para...

esmagar e destruír as forzas que se lle opoñen. E un terceiro home que ten o intelecto para percibir os perigos e prepararse para eles, e a vontade e a determinación para abrirse camiño loitando, mesmo co máximo heroísmo, pero que é fráxil de corpo e, polo tanto, fisicamente

Machine Translated by Google

débil que non pode levar a cabo as ordes da súa mente e a súa vontade non pode senón sucumbir aos adversarios máis fortes cos que se atopará.

É coas civilizacións como ocorre coas loitas dos homes individuais. Decenas de grandes civilizacións pereceron por mor do fracaso nun ou máis destes tres elementos necesarios na loita pola supervivencia.

As sociedades salvaxes adoitan perecer, non tanto por falta de vontade vigorosa ou de forza física, senón por falta de capacidade para percibir a situación real. Afogándose na superstición e tropezando na escuridade da ignorancia, son abrumadas polas forzas físicas de sucesos naturais violentos, catástrofes e enfermidades que as sociedades máis civilizadas aprenderon a coñecer.
superar.

Por outra banda, as civilizacións, a pesar de todos os seus logros intelectuais e ciencias, perecen na maioría dos casos por falla da vontade, pola diminución do impulso salvaxe e despiadado de supervivencia e dominio que orixinalmente creou a sociedade. Tornáronse "humanitarias", egoístas e brandas. Tornáronse fisicamente débiles e dependentes de exércitos e policías pagados para loitar.

O espírito de loita de honra, autosacrificio e heroísmo dos seus antepasados dá paso a un crecente amor pola facilidade, o luxo e a covardía disfrazados de "humanitarismo".

Cando unha civilización chega a esta fase ineficaz da súa decadencia, só un acontecemento histórico moi raro pode deter o colapso final da sociedade a medida que a decadencia se fai cada día máis evidente. Só cando a sociedade moribunda aínda ten enerxía vital suficiente para producir un xigante espiritual, un retorno divino ao antigo heroísmo do seu pobo, que é capaz de conmocionar e expulsar a civilización do seu lugar natural...

noite histórica de sono e morte, a pesar da oposición suicida dos pobos moribundos que só anseian a "paz" e o sono da morte, pode unha sociedade volver erguerse por un tempo.

A civilización aria occidental pasou o punto histórico de non retorno na súa viaxe ao limbo durante o século XIX, como sinalaron debidamente Spengler, Chamberlain e outros. Se non fose pola incrible e milagrosa chegada de Adolf Hitler no último

Machine Translated by Google

No momento posible, o único camiño soportable para un home intelixente, perspicaz e sensible rodeado dunha civilización repugnante e suicida tería sido o desfrute resignado de praceres tan momentáneos que lle proporcionaban unha fuga da realidade esmagadora da alma dunha civilización xudaizada, canibalizada e con tetas que se precipita de volta á selva en nome do "humanitarismo".

Mais a aparición na historia de Adolf Hitler é unha proba de que aínda queda na civilización branca occidental unha faísca suficiente de vigor creativo e abnegado para permitir, quizais, outros mil anos de supervivencia para o home branco. Non obstante, esta faísca infinitamente preciosa seguirá sendo iso e desaparecerá rapidamente na escuridade, sempre que a pequena minoría de elite da humanidade co enxeño para ver o que fixo Hitler sexa demasiado egoísta, covarde e miope para aplicar as leccións da historia antes de que sexa demasiado tarde para sempre, e avivar a faísca que Hitler nos deu na chama crepitante da creatividade. civilización fundada polos nosos valentes antepasados.

Ata o de agora, o terrible castigo inflixido aos heroes loitadores da civilización de Adolf Hitler polas forzas xudías de decadencia e destrución desconcertou e aterrou tanto ao mundo que mesmo aqueles capaces de ver e comprender o perigo para a humanidade e o camiño cara á salvación tal e como o mostrou Adolf Hitler están tan lastimosamente apegados ás súas vidas, liberdades e comodidades que non se atreven a coller a faísca sagrada da supervivencia branca e avivala co seu propio alento vital, que pronto debe ter, ou extinguirse para sempre.

A humanidade aria e branca está no precipicio da escuridade e o esquecemento. Espallados nos cantís na escuridade eterna de abaixo están os ósos doutras civilizacións sabelotodo e pomposas que foron sen dúbida incapaces de imaxinar a súa propia desaparición no mesmo momento en que estaban rodeados polo poder exterior e a magnificencia do imperio. Foron incapaces de comprender ou afrontar a ameaza TOTAL dunha crecente debilidade e "humanitarismo", incapaces de reunir a vontade TOTAL necesaria para reverter a marcha histórica cara á morte e o esquecemento. Foron demasiado preguiceiros e egoístas, avariciosos e covardes para escoitar aos poucos que foron queimados, crucificados, lapidados, alimentados aos leóns ou entregados coa copa de

Machine Translated by Google

cicuta.

Se houbese algunha historia dentro de mil anos, e algunha xente capaz de estudala, marabillarase con incredulidade sobre todo da teimuda negativa do home branco a usar a súa forza abafadora, o seu coñecemento e o agasallo providencial do liderado de Adolf Hitler para salvarse da escravitude máis incrible e vergoñenta a mans dun grupo relativamente pequeno de xudeus repugnantes, patoloxicamente desequilibrados, fisicamente débiles e covardes, arrogantes e tiránicos.

Os nosos problemas hoxe non son problemas "americanos", "británicos", "franceses", "alemáns", "europeos" ou "africanos", senón problemas de SUPERVIVENCIA PARA TODOS OS HOMES BRANCOS.

Cal, en nome da razón máis elemental, é a diferenza entre se Bartholomew Buckingham naceu preto do Támese, Hans Schmidt no Rin, Pierre Dubois no

o Sena, Per Olafson en Estocolmo, Eric Erasmus en Durban, Joe Doaks en Podunk, Ohio ou John Smith en Auckland, Nova Zelandia, comparado coa pregunta de "Haberá máis
Bartholomews, Hanses, Pierres, Pers, Erics, Joes ou Johns?"

O noso planeta está cheo de criaturas de cores que nos superan en número en máis de CATRO A UN, e en todas as nosas nacións estes seres inferiores, segundo nos din, son os nosos "iguais", capaces de votar para desfacerse do noso diñeiro, as nosas liberdades, as nosas vidas e a nosa honra. Segundo as antigas nocións de nacionalismo e democracia, eu, Lincoln Rockwell, debo apreciar, coidar e ser leal a algunhas das xeracións máis baixas
da selva, sempre que a súa presa negra os dese ao mundo nalgunha gabia americana ou berce sucio, porque entón, por suposto, son "americanos", e non estamos todos ansiosos por "América"?

Ou teño que ser leal e morrer por estes miserables e lastimosos semianimais, os meus "compatriotas americanos", masacrando millóns e millóns dos mellores espécimes biolóxicos da miña propia raza, porque unha banda de xudeus de Hollywood nos ensina que os estadounidenses deben odiar os alemáns?

Ou, por outra banda, é unha determinada parte da xeografía á que debo estar leal, e pola que debo matar á miña propia xente e quizais morrer

Machine Translated by Google

eu mesmo? A miña lealdade a este anaco de xeografía remata no Fronteira canadense?

Pero quizais sexa ao "americanismo" ao que debo ser leal e polo que debo facer a guerra aos homes, mulleres e nenos alemáns. Non obstante, cando examino o que me din que é "americanismo", decátome de que consiste principalmente en estar disposto a someterme docilmente á dirección xudía da miña cultura, goberno, relixión, entretemento e mesmo da miña vida sexual.

Non, todo isto son parvadas.

A única cousa á que podo ser leal con certa convicción (a única lealdade que ten sentido) é á miña irmandade RACIAL, e polo tanto cultural, co meu propio pobo, independentemente de onde naceran! Cando esa lealdade é desafiada e o meu pobo está en perigo, é monstruoso finxir que debemos sospeitar uns dos outros só porque vivimos a través de liñas xeográficas imaxinarias e que, tras a preparación e a axitación axeitadas por parte dunha banda de xudeus internacionais, nós, os homes brancos, debemos marchar para matarse uns aos outros, bombardearnos ata convertelos en cinzas e odiarnos eternamente porque somos "rivais comerciais" ou pola "democracia estadounidense" ou polo "Imperio Británico" ou por calquera outra cousa no mundo.

Son un HOME BRANCO e irmán de todos os demais homes brancos, e teño a intención de apoialos a todos eles e, se é necesario, lideralos na batalla para sobrevivir contra a ameaza indescritíbel das poboacións de cor da terra que se levantan para masacrar e saquear os homes brancos, e lideradas polo xudeu intrigante!

Pero como o primeiro home na analoxía do paseo pola selva infestada de serpes, demasiados dos nosos "líderes" brancos non perciben as proporcións cósmicas do problema e imaxinan que é algo que se pode resolver no "seu" país, e á metade
medidas.

Os poucos que ven a terrible e total urxencia da situación do home branco, ata a nosa chegada ao lugar, intentaron loitar con menos armas que as necesarias nunha loita total pola supervivencia. A maioría dos mellores líderes imaxinaron que pequenos grupos de homes brancos asediados, reunidos en pequenas

Machine Translated by Google

aglomeracións xeográficas detrás de liñas imaxinarias e axitando anacos de tea de diferentes cores valentemente na brisa, poden sobrevivir por si mesmos, e ao inferno os outros homes brancos que teñen anacos de tea de diferentes cores.

Os xudeus NUNCA cometeron o erro de dividirse seriamente nestes falsos "equipos" xeográficos. Pola contra, os xudeus -co seu bolxevismo, sionismo e mestizo- están a atacar a TODOS os homes brancos, EN TODAS PARTES e TODO O TEMPO. Están a enviar os seus exércitos negros a todas as nosas nacións nun ataque total contra a elite branca do mundo, sen ningunha consideración de fronteiras "nacionais", bandeiras, linguas ou culturas. Ante esta ameaza internacional total de aniquilación pola RAZA, millóns dos que xa ven o perigo balbucian sombríamente sobre o "imperialismo ianqui", o "Imperio Británico", os "católicos sucios", os "ateos inmorais", os "republicanos", os "laboristas", os "malditos ianquis", "Alemaña primeiro", etc., etc., ata a saciedade.

Coma nenos pequenos asediados por unha multitude de secuestradores e asasinos, non poden resistir a pelexa sobre quen ten máis bólas ante un perigo mortal que esquecen temporalmente. A batalla dos nosos tempos, se é que vai haber algunha batalla, é pola SUPERVIVENCIA DA RAZA BRANCA!

E para sobrevivir, o home branco terá que RECONQUISTAR a terra unha vez conquistada e civilizada a custo de tanto sangue polos seus antepasados. Baixo as bandeiras do xudaísmo internacional, as masas de cor ameazan con devolver a civilización ao salvaxismo.
Baixo a bandeira da esvástica de Adolf Hitler, os homes brancos de todo o mundo dominarán o planeta para salvar a civilización.

A guerra xudía contra a civilización foi en realidade unha REVOLUCIÓN mundial e xigantesca, no transcurso da cal conseguiron que millóns de nós nos asasinásemos uns aos outros berrando "Democracia!", "Temos que uns!", "Liberen os escravos!", "Liberdade, igualdade, fraternidade!". E agora están a prepararse para o baño de sangue final durante o cal berraremos "Capitalismo!" e "Comunismo!" respectivamente, mentres os dous equipos de homes brancos se masacran uns aos outros con bombas de hidróxeno financiadas por xudeus.

Machine Translated by Google

No transcurso destas guerras fratricidas e suicidas, os xudeus non tiveron medo de sacrificar miles dos seus irmáns na súa causa diabólica, como fixeron na última e monstruosa masacre en
a década de 1940. Os xudeus danse conta do que NÓS debemos darnos conta: que están a xogar polo máis alto risco no coñecemento da humanidade... dominio de toda a terra, e non se afastan das conclusións ineludibles da estratexia e a táctica ditadas polo coñecemento de tales riscos. Se queremos sobrevivir, nós tamén debemos ter o enxeño e a forza mental para enfrontarnos aos feitos mortais da situación e actuar DE FORMA DESPIADADA, RAPIDA e EFICAZ.

Os xudeus case gañaron o paso final na súa revolución de 4.000 anos: o poder mundial ABERTO. Agora teñen o poder secreto total para manipular e controlar todas as actividades mundiais, e só lles falta un pouco máis de lavado de cerebro e quebra da vontade das masas para facer da súa dominación mundial un poder recoñecido e formal. Loitaron e gañaron o seu camiño cara a este poder incrible cunha determinación insuperable e unha vontade de ferro durante corenta séculos, e só un milagre pode evitar a vitoria final de guerreiros tan fanáticos, por moi tráxica e cruelmente errónea que sería tal vitoria para a humanidade.

Mesmo os xudeus ateos (que son a maioría deles) teñen unha crenza inexplicable nas antigas profecías xudías de que cando "a lei saia dos outeiros de Sión" e Xerusalén, será o milenio para os xudeus e eles posuirán e gobernarán a terra.
ESTÁN EN XERUSALÉN AGORA, e só lles faltan unhas poucas mazás para a súa posesión total! [NOTA: O comandante Rockwell escribía antes da guerra de 1967 na que os xudeus se apoderaron do resto da cidade]. Están a experimentar un frenesí mundial xa que poden sentir a vitoria total que estamos a piques de darlles, e mesmo agora están a preparar a súa orxía sacrificial de vitoria en Tel Aviv!

Ante esta ameaza indescritíbel, de que o mundo enteiro e todos nós caiamos ante a tiranía dunha banda de paranoicos criminais, o chauvinismo estreito, o conservadorismo e o rexionalismo da maioría dos líderes da dereita é a máxima estupidez! Cos amos de

Machine Translated by Google

mestizos, os xudeus, liderando MILLÓNS de salvaxes nun ataque mundial contra a elite branca portadora da civilización, e co final a poucos momentos de distancia en termos de historia, só os líderes máis miopes poden seguir mantendo aos nosos fillos divididos e indefensos en "equipos" de estadounidenses, dixiecratas, católicos, alemáns, ianquis, ateos, holandeses, conservadores, irlandeses, etc. ao longo de toda a lamentable e desgarradora lista.

O xudeu pode ser todas estas cousas, pero PRIMEIRO É XUDEU!

A primeira tarefa daquel que queira salvar a civilización (o que require salvar o home branco) é facer que os homes brancos sexan suprema e totalmente conscientes da RAZA por riba de todas as outras lealdades. O noso pobo pode ser demócrata, alemán, católico ou inglés se quere e se iso convén aos seus propósitos, pero PRIMEIRO DEBEN SER HOMES BRANCOS! Se non, o xudeu manteranos divididos, indefensos e inconscientes da nosa unidade e forza raciais, mentres loitan fanáticamente como xudeus, estean onde estean, ata que todo remate.

O mundo da televisión, os foguetes e o transporte a reacción volveuse demasiado pequeno para permitir que calquera grupo de homes brancos, en calquera lugar, poidan gozar do luxo suicida de loitar entre si en nome do xudeu nunca máis, independentemente da razón que se poida presentar na propaganda. Simplemente non podemos permitirnos o luxo de loitar entre nós cando estamos baixo un ataque tan abrumador e mortal por parte de hordas interminables lideradas por un inimigo tan fanático e diabólico como o xudeu marxista e sionista. A razón pola que o home branco leva tanto tempo perdendo é que non quixo ou se negou a ver a enormidade e a urxencia apremiante do seu problema. Permitiuse distraerse nun millón de pequenas disputas por nimiedades, mentres que a súa raza foi levada case á extinción.

Do mesmo xeito que o primeiro home da analoxía, non entendemos o camiño, a natureza dos obstáculos e, o peor de todo, nin sequera nos decatamos do obxectivo que debemos gañar, ou morrer. Ese obxectivo é e debe ser o DOMINIO DA TERRA POLO HOME BRANCO, xa que a civilización depende unicamente dese dominio branco. Calquera obxectivo menor é totalmente inútil, do mesmo xeito que sería inútil para un home programado para ser aforcado para tomar vitaminas e alcanzar unha saúde perfecta.

Machine Translated by Google

E un obxectivo tan fantasticamente difícil e cósmico como o mundo O dominio non se pode gañar con sorte, con astucias, con medias tintas, con oracións, con esperanzas, con bos discursos, con panfletos ou con violencia esporádica. O que debemos aspirar e conseguir é unha CONTRARREVOLUCIÓN MUNDIAL contra a revolución xudía marxista-sionista.

E as revolucións nunca, nunca, NUNCA son o resultado de levantamentos espontáneos e fortuítos, senón SEMPRE o produto dunha planificación e loita científica e despiadada, baseada nas leis inmutables das grandes convulsións sociais. Detrás das forcadas e das barricadas sempre está a historia das conspiracións á luz das velas dos planificadores; se non, a revolución remataría nun santiamén.

Non só o noso puñado de líderes non se decatou ata o de agora das proporcións inauditas do obxectivo ao que debemos aspirar, senón que singularmente fracasaron á hora de afrontar as súas terroríficas responsabilidades na planificación. Unha e outra vez, xurdiron aspirantes a líderes e guiáronnos en esforzos lastimosos para cortarlle o extremo da cola ao tigre, só para malgastar a nosa substancia, o noso sangue e o noso heroísmo nunha loita infrutuosa que sempre acaba sendo esmagada por un só golpe contundente da pata da besta.

A revolución xudía mundial só pode ser rota e derrotada por unha contrarrevolución mundial.

Calquera revolución debe planificarse con coidado e precisión de acordo coas leis férreas que rexen a conduta humana nas masas. Unha revolución mundial, ante o poder internacional e asombroso do xudaísmo, debe planificarse e executarse cunha brillantez e unha crueldade sen parangón na historia do mundo.

A regra máis fundamental dunha convulsión social tan catastrófica como unha revolución é: "O sangue dos mártires é a semente da igrexa!". Pode que pareza cruel e brutal, pero non deixa de ser certo que canta maior sexa a proporción de convulsión humana á que se aspira, maior será a cantidade de sangue e os torrentes de bágoas que se deberán derramar en grandes cantidades para acadar o obxectivo.

O tipo de movemento sen precedentes e colosal que só pode reverter a tendencia suicida do mundo occidental e marcar o comezo doutros mil anos de supervivencia para o home branco, nunca poderá...

Machine Translated by Google

ser lanzado (e moito menos gañado) de calquera xeito seguro, indoloro ou sinxelo. Mesmo os sufrimentos e o martirio ordinarios son demasiado minúsculos para o tipo de movemento que debemos incendiar para sobrevivir. Todo o relacionado coa actual batalla mortal polo dominio mundial é e debe ser Olímpico, e non podemos recuar ante as AGONÍAS olímpicas se queremos gañar.

Os movementos poderosos sempre requiren que millóns de persoas se inmolen nunha paixón de devoción abnegada á causa. E estas enormes masas de persoas nunca poden ser movidas a lanzarse ás chamas da revolución con berros de "Balanza comercial favorable!" ou "Dereitos dos Estados!" etc. Só os impulsos FUNDAMENTAIS do interior da psique humana poden elevar as masas de movemento lento da súa apatía ignorante ao desenfreo da emoción que as leva por completo na onda de marea da revolución. Nada afecta tanto a estas emocións fundamentais das masas como o HEROÍSMO, e só o máximo heroísmo pode agora salvar ao home branco do seu letargo e medo paralizante aos xudeus.

E non hai outro símbolo que a esvástica e ningún outro nome que Adolf Hitler, que está tan fermosamente calculado para producir a persecución e o heroísmo consecuente, que son os únicos que poden unir e inflamar o home branco nunha onda irresistible de revolución marxista-sionista antixudía. Ata a chegada de Adolf Hitler, os homes brancos do mundo non tiñan nada, absolutamente NADA en canto a unha causa común, heroes comúns, mártires comúns, santuarios sagrados, nomes e símbolos. Pero agora, despois de que millóns de mozos brancos alemáns lanzasen heroicamente as súas preciosas vidas na primeira loita real da historia pola elite branca, finalmente temos os santuarios, símbolos e mártires empapados de sangue que son a substancia máis elemental da revolución.

Millóns de homes brancos novos igualmente preciosos no bando oposto, loitando polos diabólicos xudeus comunistas-sionistas, perderán a vida por nada a menos que aceptemos isto.
un estupendo sacrificio de sangue, e usalo para garantir que nunca máis se derrame o precioso sangue branco loitando por xudeus e negros.

Machine Translated by Google

Non obstante, e por incrible que pareza, os afortunados herdeiros de todo este autosacrificio e heroísmo (os receptores destes preciosos estandartes manchados de sangue e nomes sagrados) rexeitan a súa herdanza por considerala "impráctica".

«Nunca poderemos gañar cunha adhesión aberta ao nacionalsocialismo e á esvástica», explican estes señores con debilidade. «Os xudeus ensinaron á xente a odialos demasiado», engaden. «Se usamos a esvástica e eloxiamos a Hitler demasiado abertamente, meterannos na cadea ou matarannos!». E non botaron a TODOS os fabricantes de revolucións, incluídos os xudeus artífices da Revolución Vermella, no cárcere, e mesmo matar algúns deles? Debemos nós, os nacionalsocialistas, ser máis temerosos e covardes que unha banda de xudeus? A propia persecución e o derramamento de sangue que tales personaxes irresolutos pretenden evitar é a condición sine qua non [algo absolutamente indispensable ou esencial] da nosa vitoria!

Estas non son palabras baleiras. Eu mesmo demostrei a súa verdade aquí en América, o centro de poder do xudaísmo mundial, sendo golpeado, indo ao cárcere e ao manicomio, perdendo á miña querida familia e vivindo coma un animal. Dentro de doce días, mentres escribo isto, volverei a enfrontarme ao cárcere. Estas cousas son desagradables e mesmo desgarradoras, pero DEBEN SER!

En dous anos ascendín a unha posición de mando na loita mundial polo home branco, comezando como un individuo solteiro, sen cartos, descoñecido e sen axuda como millóns e millóns de persoas, simplemente e unicamente porque usei con gratitude e amor os preciosos nomes e símbolos que foron bañados e empapados en océanos de sangue e bágoas: a esvástica e o nome do Líder, Adolf Hitler.

Os éxitos políticos temporais e chamativos sempre son fáciles. Sempre é máis sinxelo e rápido poñer compresas na chaqueta que desenvolver os músculos humanos para encher o abrigo con meses ou anos de traballo e suor. Durante cincuenta anos, houbo un auxe e caída constantes de movementos "de dereitas" ou brancos construídos enteiramente con compresas.

Ao apoiar a maternidade, a virtude e o patriotismo, etc., e ao evitar declaracións brutais sobre o verdadeiro propósito desas organizacións, que necesariamente deben ser o exterminio de

Machine Translated by Google

os inimigos comunistas-sionistas da humanidade: grandes bandadas de "patriotas", "conservadores" e mesmo algúns antisemitas "duros" poderían ser acurralados. Pero estas persoas non se senten atraídas por tal movemento porque están tan inflamadas polo celo revolucionario que dificilmente se lles pode conter de atacar aos seus torturadores nas rúas. Pola contra, únense á sociedade "patriota" para aliviar as súas conciencias culpables finxindo loitar contra os xudeus e a súa traizón e terror mediante o que chaman "métodos clandestinos intelixentes". Libéranse da súa frustración acumulada pola tiranía dos xudeus e dos negros unha vez por semana nun "mitín" (privado, por suposto) e despois corren para casa felices para outra semana de beneficios, festas e televisión.

Eses Ratos Poderosos horrorízanse cando se lles suxire que quizais deberían repartir panfletos na rúa ou protestar por algún exemplo escandaloso de arrogancia xudeo-comunista. E se alguén expón non só aos xudeus polo que son, senón tamén a estes vagos políticos que desvían o apoio e a enerxía para unha batalla real, estes heroes responden berrando que se trata dun axente provocador que traballa para crucificalos a todos como un grupo de nazis, o que, de non ser pola súa repugnante covardía, poderían ser doutro xeito.

Non é tarefa da revolución antixudía mundial atraer e organizar a estes desprezables furtivos, senón expulsalos do camiño e dos negocios, onde non poderán sacarlle ao Movemento o pequeno apoio dispoñible para "proxectos" inútiles, como levan facendo durante anos. Nada consegue esa tarefa como a esvástica. Os drones políticos, os especuladores, as prostitutas e os covardes saen co rabo entre as pernas desta cruz enganchada, como o demo fai da auga bendita.

Doutra banda, a esvástica ten unha atracción irresistible polo tipo de mozos atrevidos, valentes e loitadores sen reservas que necesitamos. En América, a maioría deles simplemente odian os negros polo seu instinto puro de home branco. Cando descobren a parte dos xudeus na vergoñosa situación dos negros, convértense en nazis en minutos Entón é o traballo de só meses ata que tamén entendan o

Machine Translated by Google

significado máis profundo, o idealismo e os verdadeiros obxectivos do Movemento.

Pero aínda máis importante que estas vantaxes, a esvástica empapada de sangue ten un efecto sobrenatural nos xudeus. Despois de todo, son só unhas poucas liñas negras, pero saca aos xudeus do seu habitual estado de ánimo astuto e calculador e vólveos histéricos e parvos. Para eles, non son só as liñas, senón a terrible ameaza dunha exposición implacable, unha xustiza rápida e unha vinganza terrible o que as súas conciencias culpables lles din que merecen con creces. É coma unha imaxe da cadeira eléctrica para un asasino perseguido.

Un xudeu tranquilo e calculador é a besta máis perigosa sobre a face da terra. Mediante o exercicio da súa razón diabólica, pervertida pero brillante, o xudeu case nos dominou a todos os demais. Pero un xudeu histérico e berrante, tolo de odio e medo ao castigo polos seus crimes, é unha masilla indefensa nas mans dun nacionalsocialista calculador.

Demostrámolo unha e outra vez, cando os consellos xudeus gastaron millóns de dólares para difundir a mensaxe entre os xudeus de que nos ignoran. Pero as hordas de pequenos pecadores culpables non poden facelo! Cando ven esa esvástica e nos escoitan eloxiando a Adolf Hitler e describindo as cámaras de gas para os traidores, convértense en xudeus salvaxes do gueto que berraron eternamente as súas vitorias no último momento polas súas paixóns tolas de odio e vinganza.

O resultado é a alma dun movemento político: PUBLICIDADE! A pesar da dominación xudía de todos os medios de información pública, o desfile de esvásticas e nacionalsocialistas nas rúas públicas non se pode ocultar nin ignorar sen delatar o xogo. Poden suprimir as noticias, sen dúbida.

Pero entón demasiada xente decátase do seu poder de prensa e censura. E cando o novo Movemento é capaz de forzar a publicación da súa existencia nas xigantescas cadeas de televisión nacionais, en revistas, na prensa, etc., serve como unha chamada de atención aos millóns de persoas frustradas que buscan tal movemento. Só así puidemos contactar con miles de persoas en todo o mundo que nunca antes estiveran vestidas de ningún tipo de "patriota", pero que non puideron resistir o Partido Nazi Americano e a Unión Mundial de

Machine Translated by Google

Nacionalsocialistas. [NOTA: O comandante Rockwell cambiou formalmente o nome da súa organización a PARTIDO NACIONAL SOCIALISTA DO POBO BRANCO durante a súa última conferencia nacional de persoal en xuño de 1967.]

A esvástica e Hitler, lonxe de ser pedras de moer, son en realidade a resposta ao eterno problema da dereita: o diñeiro!
Cando non tes cartos para xornais, salas de reunións, etc. (como o noso bando nunca fai), podes saír ás rúas, marchar, distribuír folletos caseiros e facer piquetes, sen ningún custo. Os xudeus volvense tolos, atacan, e entón tes acceso gratuíto a millóns de dólares en televisión, xornais, revistas xudías, etc. Por suposto, podes acabar ensanguentado e ter que estar no cárcere un tempo recuperándote. Pero este é un pequeno prezo a pagar polos asombrosos resultados.

Ademais da publicidade gratuíta que acompaña á operación aberta como nazi, tamén descubres que a propia audacia do asunto atraerá aos mozos loitadores que necesitas, mesmo que non saiban nada e lles importe menos a política do negocio. Admiran a coraxe e a ousadía brutas. Máis tarde, cando coñezan os feitos un pouco mellor, loitarán polos ideais e polo home branco. Pero ata entón, estes valiosos protectores da túa liberdade de expresión loitarán só por diversión.

Sobre todo, a esvástica salvarache do erro fundamental da dereita: esa doce razón cambiará o mundo e salvaranos dos tiranos xudeus.

A razón aínda é unha criatura nos asuntos humanos, un desenvolvemento precioso e raro que se atopa nos cerebros mutantes dunha minoría infinitesimal de homo sapiens. E mesmo os poucos xenios capaces de exercer unha razón xenuína e independente son case totalmente incapaces de actuar de acordo cos ditados desa razón, que é unha das razóns polas que tantos deles acaban sendo fracasados nun mundo que non os aprecia nin a eles nin á súa razón.

É a FORZA, o PODER, a FORZA o que goberna o mundo, dende o fluxo e refluxo das mareas ata a decisión do teu veciño de unirse ao Rotary. Só unha franxa insignificante de humanos estraños cambian de opinión como resultado de seren convencidos por un argumento superior. As masas abafadoras, incluída a masa de

Machine Translated by Google

Os "intelectuais" de hoxe cambian de opinión só para CONFORMARSE. Noutras palabras, as mentes da gran maioría SEMPRE se inclinan ante a opinión máis forte: a opinión que trae recompensas e evita o castigo.

A dereita examina as súas razóns, argumentos e feitos e considéraos verdadeiros e bos, sexan cales sexan. Entón indignanse porque os vagos da porta do lado non poden ver e apreciar esta rectitude e, moi probablemente, os botan da casa por predicar o "odio". Pero isto é só como son as cousas. Os vagos manterán calquera opinión que pareza mostrar máis forza e VOLANZA DE PODER. Son completamente, irremediablemente mulleres na súa maneira de abordar a razón e sempre, SEMPRE prefiren a forza á "rectitude".

Cando din "non" á nosa esvástica e ao nacionalsocialismo, son só a eterna muller dicindo "non" pero querendo dicir: "Se aceptas o meu non, entón es un débil e non tes dereito aos meus favores. A ver se tes a masculinidade e a forza para FACERME dicir que si!".

Agora ódiannos porque somos débiles e impotentes. Nin sequera a razón do mundo os fará amarnos nin as nosas ideas de NINGUNHA maneira, por moito que intentemos endulzalas, ata que consigamos o seu respecto e admiración pola nosa vontade, as nosas entrañas, a nosa forza! Por moi estúpidos que sexan, os seus instintos para cheirar a forza e a forza seguen sendo puros, e o intento de furar ideas nacionalsocialistas baixo a aparencia de "ligas patriotas" e outros grupos agradables e seguros repútaas moi axeitadamente como accións de covardes e sigilosos.

AO INFERNO as estratexias furtivas e seguras! Persiguennos tanto como a estratexia directa e aberta, e condénannos a un fracaso miserable e furtivo cada vez. Se imos ser os últimos dos homes brancos que conquistaron o mundo; se finalmente imos ser abrumados por unha manda de ratas, polo menos afrontemos a morte da nosa raza como os nosos antepasados afrontaron a súa morte, como os HOMES.

Non nos arrastremos entre as ratas implorando clemencia ou intentando ser máis fáciles que elas e finxir que somos ratas!

Subámonos no andamio da historia – se debemos colgar – coma

Machine Translated by Google

os mártires de Nuremberg, altos e orgullosos! É a vida tan doce, é a comodidade tan preciosa e un traballo nunha casa de contas xudía tan sagrado que temos MEDO de agarrar a poderosa man de ADOLF HITLER que se estende cara a nós desde o noso glorioso pasado? De novo, a
¡Ao inferno coas furtivas e a seguridade!

Forma parte dos xudeus ser furtivos e astutos. O xenio do noso pobo sempre foi a forza alegre, a contundencia robusta, a franqueza, a coraxe viril e o heroísmo abraiante. Cando os xudeus, co seu terrorismo económico, cárceres, matóns e verdugos, asustan ao home branco para que deixe o garrote e o incitan a intentar superar a tiranía xudía ás agachadas, os xudeus castraron por completo ao outrora forte home branco e condenárono á deshonra e á derrota. O home branco NUNCA pode gañar ás agachadas!

Nos albores da civilización nórdica, as razas inferiores adoitaban encollerse nas súas rudimentarias cabanas e rezar: "Señor, sálvanos da furia dos homes do Norte!". Foi ESE tipo de home quen construíu a civilización occidental. Se a civilización debe ser salvada agora das enxames de xudeus dexenerados, os seus cómplices caníbales e os seus amigos liberais indescritiblemente depravados, será ESE tipo de home quen a salve, NUNCA se escabulle!

¡HOME BRANCO! O mesmo sangue de ferro dos teus poderosos antepasados corre polas túas veas! A figura imponente de ADOLF HITLER estende unha man xigante para elevarte ao PODER conquistador do mundo! Xa te encolleches dabondo ante os pigmeos! Agora LEVANTA! Desafía as ratas e as alimañas aos teus pés! Deixa que sintan a punta e o calcañar da túa bota! Elimínaos!

Estivestes durmindo. Cando vos levantedes e vos poñades de pé, e as masas volvan ver o aspecto que ten un home da FORZA, amarante como agora imaxinan que vos odian. Coa faísca do Nacional Socialismo, acendeda por Adolf Hitler, ardendo no voso peito, sodes invencibles! IN HOC SIGNO VINCES! No signo da esvástica, VOSTEDE conquistará!

Únete aos heroes de América, Gran Bretaña, Islandia, Dinamarca e outros países brancos que levantaron a sagrada bandeira da esvástica e a defenderon co seu sangue. Ela xurdiu de

Machine Translated by Google

as cinzas de Berlín, e nunca máis será derrubada. Ponte connosco ante o altar de Adolf Hitler e da raza branca conquistadora do mundo, e compromete a túa vida como nós fixemos, para traer a orde e a xustiza da civilización branca occidental unha vez máis ao mundo.

Ensinémoslles unha vez máis aos traidores, ás ratas e aos pigmeos a encollerse de terror nas súas cabanas e rezar: "Señor, sálvanos da FURIA DOS HOMES DO NORTE!"

Machine Translated by Google

para os meus lexionarios

capítulo viii
democracia contra a nación

Corneliu Zelea Codreanu

Machine Translated by Google

no parlamento

Como resultado destas eleccións entrei no Parlamento; estaba só no no medio dun mundo inimigo. Carecía da experiencia desta vida parlamentaria e do talento da oratoria democrática, que está chea de fraseoloxía baleira, pero pomposa e brillante, de xestos estudados no espello e unha gran dose de impertinencia. Deus non me dotara das características que axudan a ter éxito, a ascender, quizais para evitar que me tentase subir na escala política.

Durante todo o tempo que permanecín no Parlamento nunca excedín as leis de decoro e respecto polos maiores ca min, por moi maiores que fosen. Non os ridiculizara, nin os xurara, nin os rira,
nin ofender a ninguén, o que significaba que non podía formar parte desa vida. Permanecín illado, non só polo feito de que estaba en contra dos demais, senón totalmente illado dese tipo de vida.
Unha noite, bastante tarde, cando as deliberacións estaban case ao final e os escanos estaban case baleiros, déronme a palabra. Intentei demostrar que o noso país fora invadido polo xudaísmo; que onde a invasión é maior, a miseria humana é máis aterradora: en Mammuresi, o comezo da existencia xudía no noso solo presaxiaba a morte dos romaneses; que a medida que o seu número aumentase, morreríamos; que finalmente, os líderes da nación romanesa, os homes do século da democracia e dos partidos políticos, traizoaron ao seu pobo nesta loita ao colocar...
ao servizo das grandes finanzas nacionais ou internacionais.

Demostrei que na carteira do Banco Marmorosch Blank, ese niño xudaico de conspiración e corrupción, figuran moitos políticos aos que este banco "prestou" diñeiro; o Sr. Brandsch,
Subsecretario de Estado 1 1 1.000 lei; Banca Taraneasca do Sr. Davilia, 4.677.000 lei; señor lunian 407.000 lei; o señor Madgearu 401.000 lei; o señor Filipescu 1.265.000 lei; D. Raducanu 3.450.000 lei; O Banco Raducanu 10.000.000 de lei; o señor Pangal (o xefe da masonería de rito escocés en Romanía) 3.800.000 lei; Sr. Titulescu 19.000.000 de lei, todos eles líderes no público romanés

Machine Translated by Google

vida. «Ademais destas, hai outras, moitísimas, pero non puiden conseguir a lista delas. Alguén me interrompeu dicindo:

"Isto é diñeiro prestado, será devolto."

Eu respondín: "Se isto será devolto ou non, non o sei".
Pero dígovos unha cousa: cando alguén pide diñeiro prestado dunha fonte financeira deste tipo, ten unha obriga cando chega a
poder, para satisfacelo, ou mesmo se non está no poder, para apoialo, pero en calquera caso, non para expoñelo cando debería ser exposto."

Lin entón unha lista na que mostrei, eliminando calquera posibilidade de negación, como desde a guerra o estado romanés fora defraudado en uns 50.000 millóns de lei baixo a democracia, a forma de goberno máis honorable e perfecta do "pobo polo pobo"! A dirección da "democracia" tiña a idea básica do "control" permanente do pobo no que o pobo, o gran controlador, fora roubado durante 15 anos de goberno da fabulosa suma de 50.000 millóns de lei. Despois fixen varias observacións críticas sobre a democracia.

Ao final fixen sete esixencias:

1. Esiximos a introdución da pena de morte para os manipuladores fraudulentos de fondos públicos. Neste punto, o Sr. Ispir, profesor da Facultade de Teoloxía, interrompeume: «Sr. Codreanu, vostede chámase cristián, propagador de ideais cristiáns. Lémbrolle que a idea que acaba de expoñer é anticristiá». Respondín: «Profesor, cando se trata de escoller entre a morte do meu país e a do ladrón, prefiro a morte do ladrón e creo que son mellor cristián se non permito que o ladrón arruíne o meu país e o destrúa».

2. Eximos a investigación e a confiscación da riqueza
dos que sangraron o noso pobre país.

3. Eximos que todos os políticos que sexan declarados culpables de ter traballado contra os intereses do noso país apoiando especulacións privadas turbias ou de calquera outra maneira, sexan levados a xuízo.
xustiza.

4. Eximos que no futuro se lles prohíba aos políticos o acceso
consellos de administración dos distintos bancos e entidades financeiras

Machine Translated by Google

empresas.

5. Esiximos a expulsión das hordas de explotadores despiadados que viñeron aquí para drenar as riquezas do noso solo e explotar o traballo das nosas mans.

6. Eximos que o territorio de Romanía sexa declarado propiedade inalienable e inexpugnable da nación romanesa.

7. Esiximos que todos os axentes de campaña sexan enviados a traballar e que se estableza un mando único que inspire a toda a nación romanesa cun só latexo e unha soa mente.

Estes foron os primeiros esforzos para formular publicamente varias medidas políticas que consideraba moi urxentes. Non foron o resultado dun pensamento prolongado ou dunha busca ideolóxica, senón o resultado de reflexións momentáneas sobre o que o pobo romanés necesitaba nese momento, sen demora.

Seis meses despois, apareceron varios movementos bastante populares que tiñan no seu programa os meus tres puntos iniciais:

1. A pena de morte,

2. A investigación da riqueza e

3. A prevención de que os políticos accedesen aos consellos de administración, o que significaba que outros tamén os consideraban necesarios.

Varias observacións sobre a democracia

Desexo, nas páxinas seguintes, presentar varias conclusións da miña experiencia cotiá de tal xeito que poidan ser comprendidas por calquera mozo lexionario ou traballador. Vivimos no
roupa, as formas de democracia. Pregúntome se son boas? Aínda non o sabemos. Pero unha cousa si vemos: sabemos precisamente que parte das nacións europeas máis grandes e civilizadas descartaron

Machine Translated by Google

estas roupas e poñerse algunhas novas. Desfixéronse delas porque eran boas? Outras nacións tamén fan grandes esforzos para desfacerse delas e cambialas. Por que? Poderá ser que todas as nacións volveronse tolos? Que só os políticos romaneses seguiron sendo os homes máis sabios de todo o mundo? Parece que non podo crelo.
Certamente, aqueles que as cambiaron ou que desexan facelo, teñen as súas propias razóns.

Pero por que deberíamos preocuparnos polas razóns dos demais? Preocupémonos mellor polas razóns que nos farían aos romaneses desfacernos desta roupa da democracia.

Se non temos razóns para descartalos, se para nós son axeitados, entón deberiamos conservalos, mesmo que toda Europa os descartase. Non obstante, tampouco son bos para nós, porque:

1. A democracia rompe a unidade do pobo romanés, dividíndoo en partidos, axitándoo e, polo tanto, desuníndoo, expoñendoo a enfrontarse ao bloque unido do poder xudaico nun momento difícil da súa historia. Este argumento por si só é tan grave para a nosa existencia que constituiría razón suficiente para que cambiásemos esta democracia por calquera cousa que puidese garantir a nosa unidade: é dicir, a nosa vida; porque a nosa desunión significa a morte.

2. A democracia transforma os millóns de xudeus en cidadáns romaneses, converténdoos en iguais cos romaneses e dándolles os mesmos dereitos no Estado. Igualdade? En que base? Vivimos aquí durante miles de anos; co arado e coa arma; co noso traballo e o noso sangue. Por que deberiamos ser iguais aos que levan aquí apenas 100, 10 ou 5 anos? Mirando o

pasado, fomos nós os que creamos este estado. Mirando cara ao futuro, somos nós, os romaneses, os que temos toda a responsabilidade histórica da existencia da Gran Romanía; eles non a teñen. Como poderían os xudeus ser responsable ante a historia da desaparición do Estado romanés? En resumo: non teñen nin igualdade no traballo, sacrificio e loita que crearon o estado, nin igualdade de
responsabilidade polo seu futuro. Igualdade? Segundo unha antiga máxima, a igualdade significa tratar as cousas desiguais de forma desigual. En que base esixen os xudeus igualdade de trato, dereitos políticos
iguais aos dos romaneses?

Machine Translated by Google

3. A democracia é incapaz de continuidade no esforzo. Dividida en partidos que gobernan un, dous ou tres anos, é incapaz de concibir e levar a cabo un plan a longo prazo. Unha parte anula os plans e os esforzos doutra. O que foi concibido e construído por unha hoxe é demolido a continuación por outra. Nun país que necesita construción, cuxo momento histórico é esa mesma construción, este inconveniente da democracia constitúe unha ameaza. É coma se nunha granxa os propietarios cambiasen anualmente, cada un chegando con plans diferentes, eliminando o que fixeron os seus predecesores, o seu traballo só para ser eliminado polo seguinte propietario que vén mañá.

4. A democracia fai imposible que o político cumpra co seu deber para coa súa nación. Un político da maior boa vontade convértese, nunha democracia, en escravo dos seus partidarios; ou ben satisfai os seus apetitos persoais ou destrúen o seu apoio. O político vive baixo a tiranía e a ameaza permanente do axente electoral. Está situado na posición de elixir entre a renuncia ao traballo de toda a súa vida ou a satisfacción dos seus partidarios. E entón o político satisfai os seus apetitos; non do seu peto, senón do peto do país. Crea empregos, cargos, misións, comisións, sinecuras, todo iso cargando o orzamento nacional que pesa cada vez máis sobre as costas cada vez máis encorvadas do pobo.

5. A democracia é incapaz de autoridade. Carece do poder de sanción. Un partido, por medo a perder os seus partidarios, non aplica sancións contra aqueles que viven de negocios escandalosos que se cifran en millóns, mediante roubos ou malversación; nin aplica ningunha sanción contra os adversarios políticos para que non descubran os seus propios negocios sospeitosos e incorreccións.

6. A democracia está ao servizo das grandes finanzas. Debido ao sistema caro e á competencia entre varios grupos, a democracia necesita moito diñeiro. Como consecuencia natural, convértese en escravo da gran finanza internacional xudía que o subxuga mediante subvencións. Deste xeito, o destino dun pobo é entregado ás mans dunha casta de banqueiros.

Machine Translated by Google

ELECCIÓN, SELECCIÓN, HERDANZA

Un pobo non se dirixe segundo a súa vontade: a fórmula democrática; nin segundo a vontade dun só individuo: a fórmula ditatorial.

Pero segundo as leis. Non falo aquí de leis feitas polo home.
Hai normas, leis naturais da vida; e hai normas, leis naturais da morte. Leis da vida e leis da morte. Unha nación vai cara á vida ou á morte segundo o seu respecto por unha ou outra destas leis.

Queda unha pregunta por responder: quen, nunha nación, pode comprender ou coñecer intuitivamente estas normas? A xente? A multitude? Se este fose o caso, creo que hai demasiado.
agardado. As multitudes non entenden leis moito máis sinxelas. Estas deben serlles explicadas con insistencia repetida para que sexan comprendidas, si, mesmo con castigos se é necesario.

Velaquí algúns exemplos de leis imperativamente necesarias para a vida do pobo, que as multitudes entenden só con dificultade: que en caso de enfermidade contaxiosa, os enfermos deben ser
illado e necesítase unha desinfección xeral; que a luz solar debe entrar nas casas, polo tanto, unha casa debe ter grandes ventás; que se o gando está mellor alimentado e coidado, rende máis para o home
nutrición, etc. Se a multitude non comprende ou comprende só con dificultade varias leis que son inmediatamente necesarias para a súa vida, como pode alguén imaxinar que ela, nun
a democracia debe ser dirixida a través de si mesma podería comprender as leis naturais máis difíciles; ou que coñecería intuitivamente as normas máis sutís e imperceptibles do liderado humano, normas que
proxecto máis alá de si mesmo, da súa vida, das súas necesidades vitais, ou que non se aplican directamente a el senón a unha entidade máis superior, a nación?

Para facer pan, zapatos, arados, cultivar, conducir un tranvía, hai que especializarse, non hai necesidade de especialización cando

Machine Translated by Google

Trátase do liderado máis esixente, o dunha nación? Non hai que posuír certas calidades?

A conclusión: un pobo non é capaz de gobernarse a si mesmo. Debería ser gobernado pola súa elite. É dicir, a través desa categoría de homes nacidos no seu seo que posúen certas aptitudes e especialidades. Do mesmo xeito que as abellas crían á súa "raíña", un pobo debe criar á súa elite. A multitude, do mesmo xeito, nas súas necesidades, apela á súa elite, aos sabios do estado.

Quen escolle esta elite, a multitude? Poderíanse atopar partidarios para calquera "idea" ou votos para calquera que se presente a un cargo público. Pero isto non depende da comprensión que a xente teña desas "ideas", "leis" ou "candidatos", senón de algo completamente diferente: da destreza dos individuos para gañar a boa vontade das multitudes. Non hai nada máis caprichoso e inestable en opinións que a multitude. Desde a guerra, esta multitude foi, á súa vez, Averescan, Liberal, Nacionalista, Nacional-Campesiña, Iorgán, etc., aclamando a cada un, só para cuspir enriba de cada un un ano despois, recoñecendo así o seu propio erro, desorientación e incapacidade. O seu criterio de selección é: "Probemos con outros". Así, a escolla non se fai segundo o xuízo e o coñecemento, senón ao chou e confiando na sorte.

Aquí hai dúas ideas opostas, unha que contén a verdade e a outra a mentira. Búscase a verdade (da que só pode haber unha). A cuestión sométese a votación. Unha idea obtén 10.000 votos, a outra 10.050. É
É posible que 50 votos máis ou menos determinen ou neguen a verdade?
A verdade non depende nin da maioría nin da minoría; ten as súas propias leis e ten éxito, como se viu, contra todas as maiorías, mesmo sendo estas esmagadoras.

Atopar a verdade non se pode confiar ás maiorías, do mesmo xeito que en xeometría o teorema de Pitágoras non se pode someter á votación da multitude para determinar ou negar a súa validez; ou do mesmo xeito que un químico a fabricación de amoníaco non require multitudes para someter a votación as cantidades de nitróxeno e hidróxeno; ou como un agrónomo, que estudou a agricultura e as súas leis durante anos, non ten que recorrer a un multitude que trataba de convencerse da súa validez co seu voto.

Pode o pobo elixir a súa elite? Por que entón non os soldados

Machine Translated by Google

elixir o mellor xeneral? Para elixir, este xurado colectivo tería que saber moi ben:

a) As leis da estratexia, a táctica, a organización, etc. e

b) Ata que punto o individuo en cuestión se axusta a estas leis mediante aptitudes e coñecementos.

Ninguén pode escoller sabiamente sen este coñecemento. Se a multitude desexa escoller a súa elite, debe coñecer necesariamente as leis de liderado do organismo nacional e a medida en que os candidatos a este liderado se axustan ás devanditas leis por cualificacións e coñecemento. Non obstante, a multitude non pode coñecer nin estas leis nin os candidatos. Por iso cremos que a elite dirixente dun
Un país non pode ser escollido pola multitude. Tentar seleccionar esta elite é como determinar por maioría de votos quen deberían ser os poetas, escritores, mecánicos, aviadores ou atletas dun país.

Así, a democracia, baseada no principio da elección, escollendo a súa propia elite, comete un erro fundamental do que deriva todo o estado de inxustiza, desorde e miseria nas nosas aldeas. Tocamos aquí un punto capital; porque é deste erro de concepción democrática do que poderiamos dicir que se orixinan todos os demais erros.

Cando as masas son chamadas a elixir a súa elite, non só son incapaces de descubrir e elixir unha, senón que ademais elixen, con poucas excepcións, o peor dentro dunha nación.

A democracia non só elimina a elite nacional, senón que a substitúe polo peor dentro dunha nación. A democracia elixe homes totalmente carentes de escrúpulos, sen moral ningunha; aqueles que pagarán
mellores, polo tanto, aqueles cun maior poder de corrupción; magos, charlatáns, demagogos, que destacarán nos seus campos durante a campaña electoral. Varios bos homes poderían colarse entre eles, mesmo políticos de boa fe. Pero serían escravos dos primeiros.

A verdadeira elite dunha nación sería derrotada, eliminada, porque se negaría a competir sobre esa base; retiraríase e permanecería agochada. De aí as consecuencias fatais para o estado. Cando un estado
está dirixido por unha chamada "elite" composta polos peores, máis corruptos e máis insalubres que existen, non se lle permite a unha persoa preguntar por que

Machine Translated by Google

o estado vai cara á ruína?

Velaquí, pois, a causa de todos os demais males... inmoralidade, corrupción e luxuria en todo o país; roubo e espoliación da riqueza do estado; explotación sanguenta do pobo; pobreza e miseria nas súas casas; falta do sentido do deber en todas as funcións; desorde e desorganización no estado; a invasión desde todas as direccións de estranxeiros con diñeiro, como se viñesen mercar tendas en bancarrota cuxas mercadorías se venden por unha miseria. O país está en poxa.

"Quen paga máis?" En última instancia, aquí é onde nos levará a democracia.

En Romanía, particularmente desde a guerra, a democracia creou para nós, a través deste sistema electoral, unha "elite nacional" de xudeus romanos, baseada non na valentía, nin no amor á patria, nin sacrificio, senón na traizón ao país, na satisfacción do interese persoal, no suborno, no tráfico de influencias, no enriquecemento mediante a explotación e a malversación, no roubo, na covardía e na intriga para derrubar calquera adversario.

Esta "elite nacional", se continúa a dirixir este país, provocará a destrución do Estado romanés. Polo tanto, en última instancia, o problema ao que se enfronta hoxe o pobo romanés, do que dependen todos os demais, é a substitución desta falsa elite por unha verdadeira elite nacional baseada na virtude, o amor e o sacrificio polo país, a xustiza e o amor polo pobo, a honestidade, o traballo, a orde, disciplina, trato honesto e honra.

Quen debe facer esta substitución? Quen debe colocar a esta elite real no seu lugar de liderado? Respondo: calquera menos a multitude. Admito calquera sistema excepto a "democracia", que vexo que está matando o pobo romanés.

A nova elite romanesa, así como calquera outra elite do mundo, debe basearse no principio da selección social. Noutras palabras, unha categoría de persoas dotadas de certas calidades que eles logo cultivar, é seleccionado naturalmente do corpo da nación, é dicir, da gran masa saudable de campesiños e traballadores, que está permanentemente ligada á terra e ao país. Esta categoría de persoas convértese na elite nacional destinada a dirixir a nosa nación.

Machine Translated by Google

Cando se pode consultar a unha multitude e cando debe selo? Debería ser consultada antes das grandes decisións que afectan ao seu futuro, para dicir a súa palabra, tanto se pode como se non, tanto se está espiritualmente preparada ou non para seguir un determinado camiño. Debería ser consultada sobre asuntos que afectan ao seu destino. Isto é o que se entende pola consulta ao pobo; non significa a elección dun
elite polo pobo.

Pero repito a miña pregunta: «Quen indica o lugar de cada persoa dentro dunha elite e quen avalía a todos? Quen establece a selección e consagra os membros da nova elite?». Respondo: «A elite anterior».

Este último non escolle nin nomea, senón que consagra a cada un no lugar ao que se elevou pola súa capacidade e valor moral. A consagración faise polo xefe da elite en consulta
coa súa elite. Así, unha elite nacional debe asegurarse de deixar unha elite herdeira para ocupar o seu lugar, unha elite que non se basee, con todo, no principio da herdanza, senón só no da selección social aplicada coa maior rigorosidade. O principio da herdanza non é suficiente por si só. Segundo o principio da selección social, continuamente renovado por elementos das profundidades da nación,
unha elite mantense sempre vigorosa. O principal erro histórico foi que onde se creou unha elite sobre a base do
principio de selección, ao día seguinte abandonou o mesmo principio que lle dera orixe, substituíndoo polo principio da herdanza, consagrando así o inxusto e condenado sistema de privilexios por nacemento. Foi como protesta contra este erro; pola eliminación dunha elite dexenerada; e pola abolición do privilexio por nacemento, que naceu a democracia. O abandono do principio de selección levou a unha elite falsa e dexenerada que á súa vez levou á aberración da democracia.

O principio de selección elimina tanto o principio de elección como o de herdanza. Anúlanse mutuamente. Existe un conflito entre eles; xa que, ou ben existe un principio de selección
e nese caso a opinión e o voto da multitude non importan, ou esta última vota en certos candidatos e nese caso a selección xa non opera.

Machine Translated by Google

Do mesmo xeito, se se adopta o principio da selección social, a herdanza non xoga ningún papel. Estes dous principios non poden ir xuntos a menos que o herdeiro se axuste ás leis da selección.

E se unha nación non ten unha elite real (unha primeira para designar a segunda?) Respondo cunha soa frase que contén unha verdade indiscutible: nese caso, a elite real nace dunha guerra coa elite dexenerada, a falsa. E iso, tamén segundo o principio da selección.

Polo tanto, en resumo, o papel dunha elite é:

a) Dirixir unha nación segundo as leis de vida dun pobo.

b) Deixar atrás unha elite herdeira baseada non no principio da herdanza senón no da selección, porque só unha elite coñece as leis da vida e pode xulgar ata que punto as persoas se conforman
aptitudes e coñecementos a estas leis. É coma un xardineiro que traballa o seu xardín e se asegura de que antes de morrer teña un herdeiro, un substituto, porque só el pode dicir quen entre eses
traballar con el é o mellor para ocupar o seu lugar e continuar o seu traballo.

Sobre que se debe fundar unha elite?

a) Pureza da alma.

b) Capacidade de traballo e creatividade.

c) Valentía.

d) Vida dura e loita permanente contra as dificultades ás que se enfronta a nación,

e) Pobreza, é dicir, a renuncia voluntaria a amasar unha fortuna.

f) Fe en Deus.

g) Amor.

Preguntáronme se a nosa actividade ata o de agora seguiu as mesmas liñas que as da Igrexa cristiá. Respondo: facemos unha gran distinción entre a liña que seguimos e a da Igrexa.
Igrexa cristiá. A Igrexa domínanos desde o alto. Alcanza a perfección e o sublime. Non podemos rebaixar este plano para explicar os nosos actos.

Nós, mediante a nosa acción, mediante todos os nosos actos e pensamentos, tendemos cara a esta liña, elevándonos cara a ela tanto como o peso dos nosos pecados da carne e da nosa caída polo pecado orixinal.

Machine Translated by Google

permiso. Resta por ver canto podemos elevarnos cara a esta liña mediante os nosos esforzos mundanos.

Individual, NACIONAL COLECTIVIDADE, NACIÓN

Os "dereitos humanos" non se limitan só aos dereitos doutros seres humanos, senón tamén a outros dereitos. Hai tres entidades distintas:

1. O individuo.
2. A colectividade nacional actual, é dicir, a totalidade de todos os individuos dunha mesma nación, que viven nun estado nun momento dado.
3. A nación, esa entidade histórica cuxa vida se estende ao longo dos séculos, coas súas raíces afundidas nas brétemas do tempo e cun futuro infinito.

Un novo gran erro da democracia baseada nos "dereitos humanos" é o de recoñecer e mostrar interese só por unha destas tres entidades, o individuo; descoida a segunda ou a ridiculiza, e nega o terceiro.

Todos eles teñen os seus dereitos e os seus deberes, o dereito a vivir e o deber de non vulnerar o dereito á vida dos outros dous.
A democracia ocúpase só de garantir os dereitos do individuo.
Por iso na democracia asistimos a un formidable trastorno. O individuo cre que pode invadir, cos seus dereitos ilimitados, os dereitos de toda a colectividade, que cre que pode pisotear.
e roubar; polo tanto, en democracia, é testemuña desta escena desgarradora, desta anarquía na que o individuo non recoñece nada fóra do seu interese persoal.

Pola súa banda, a colectividade nacional amosa unha tendencia permanente a sacrificar o futuro (os dereitos da nación) polos seus intereses presentes. Por iso somos testemuñas da explotación despiadada e da alienación dos nosos bosques, minas, reservas de petróleo, esquecendo que hai centos de xeracións romanesas, os fillos dos nosos fillos que virán despois de nós, que do mesmo xeito esperan vivir e continuar a vida de

Machine Translated by Google

a nosa nación. Esta convulsión, esta ruptura de relacións provocada pola democracia constitúe unha auténtica anarquía, unha alteración da orde natural e é unha das principais causas do estado de malestar na sociedade actual.

A harmonía só pode restablecerse mediante a restauración da orde natural. O individuo debe estar subordinado á entidade superior, a colectividade nacional, que á súa vez debe estar subordinada á nación. Os "dereitos humanos" xa non son ilimitados, senón limitados polos dereitos da colectividade nacional, que á súa vez están limitados polos da nación.

Finalmente, semellaría que nunha democracia polo menos o individuo que goza de tantos dereitos vive marabillosamente. Pero en realidade, e esta é a traxedia definitiva da democracia, o individuo non ten dereito, pois onde está a liberdade de reunión no noso país, a liberdade de escribir, a liberdade de conciencia? O individuo vive baixo o terror, o estado de sitio, a censura; miles de persoas son...
arrestados, algúns sendo asasinados pola súa fe, como baixo os líderes máis tiránicos. Onde está o "dereito da multitude soberana" a decidir o seu destino, cando as reunións están prohibidas e cando miles de persoas son impedidas de votar, maltratadas, ameazadas de morte, asasinadas? Dirás: "Si, pero esta xente quere cambiar a Constitución, limitar as nosas liberdades, entronizar outra forma de goberno!"

Pregunto: "Pode a democracia afirmar que un pobo non é libre de decidir o seu propio destino, de cambiar a súa Constitución, a súa forma de goberno, como lle plaza; de vivir con maiores ou menos liberdades segundo lle conveña?"
Esta é a traxedia definitiva.
En realidade, o home non ten dereitos nunha democracia. Non os perdeu en beneficio nin da colectividade nacional nin da nación, senón en favor dunha casta político-financeira de banqueiros e axentes electorais. Finalmente, a última beneficencia para o individuo. A democracia masónica, a través dunha perfidia sen parangón, disfrazase de apóstolo da paz nesta terra mentres proclama a guerra entre o home e Deus.

Paz entre os homes e guerra contra Deus.
A perfidia consiste en usar as palabras do noso Salvador "Paz

Machine Translated by Google

entre os homes" para converterse nun apóstolo da "Paz" mentres o condenan e o mostran como inimigo da humanidade. E ademais, esta perfidia consiste tamén en que finxen querer salvar a vida das persoas cando en realidade as levan á morte; finxindo salvar as súas vidas da guerra, condénaas -diabolicamente- á condenación eterna.

A Nación

Cando dicimos nación romanesa, referímonos non só a todos os romaneses que viven no mesmo territorio, que comparten o mesmo pasado e o mesmo futuro, a mesma roupa, senón a todos os romaneses, vivos e mortos, que viviron nesta terra desde o comezo da historia e que o farán vivir aquí tamén no futuro.

A nación inclúe:

1. Todos os romaneses que viven actualmente.
2. Todas as almas dos nosos mortos e as tumbas dos nosos antepasados.
3. Todos os que nacerán romaneses. Un pobo toma conciencia de si mesmo cando acada a consciencia deste todo, non só dos seus propios obxectivos.

A nación posúe:

1. Un patrimonio físico, biolóxico: a súa carne e o seu sangue.
2. Un patrimonio material: o solo do seu país e as súas riquezas.
3. Un patrimonio espiritual que contén:

a) O seu concepto de Deus, do mundo e da vida. Este concepto forma un dominio, unha propiedade espiritual. As fronteiras deste dominio están determinadas polos horizontes aos que se estende o brillo do seu concepto Existe un país do espírito nacional, un país das súas visións obtidas por revelación ou polos seus propios esforzos.

b) A súa honra, que brilla na medida en que a nación se axustou ao longo da súa historia ás normas derivadas da súa concepción de Deus, do mundo e da vida.

c) A súa cultura, o froito da súa existencia resultante dos seus propios esforzos no ámbito das artes e do pensamento. Esta cultura non é internacional, é a expresión do xenio nacional, do sangue.

Machine Translated by Google

A cultura é internacional ata onde chega a súa luminescencia, pero de orixe nacional. Alguén fixo unha fermosa comparación: tanto o pan como o trigo poden ser internacionais como artigos de consumo, pero
levan por todas partes o pegado da terra na que medraron.
Cada un destes tres patrimonios ten a súa importancia. Un pobo debe defendelos tres. Non obstante, o máis importante é o seu patrimonio espiritual.
patrimonio, porque só el leva o selo da eternidade, só el perdura a través de todos os séculos.

Os antigos gregos non son lembrados polo seu físico (del que non quedan máis que cinzas) nin polas súas riquezas materiais, se as tivesen, senón pola súa cultura.

Un pobo vive na eternidade a través da súa perspectiva, do seu concepto de honra e da súa cultura. Por iso os líderes da nación deben razoar e actuar, non só segundo os intereses físicos ou materiais do pobo, senón tamén tendo en conta a súa honra histórica, os seus intereses eternos. Noutras palabras, non pan, senón honra a calquera prezo.

O OBXECTIVO FINAL DA NACIÓN

É a vida?

Se for a vida, entón os medios que a xente emprega para asegurar a vida non importa; mesmo o peor é bo.

Polo tanto, débese formular a pregunta. Cales son os principios que guían as nacións na súa relación con outras nacións? Deberían guiarse polo instinto animal, o tigre que leva consigo, como se comportan os peixes no mar ou as bestas no bosque?

O obxectivo final non é a vida senón a resurrección. A resurrección dos pobos en nome do Salvador Xesucristo. A creación, a cultura, non son máis que un medio, non un propósito como se cría, de obter
esta resurrección. É o froito do talento que Deus plantou no noso pobo polo que temos que render contas. Chegará un momento no que todos os pobos da terra resucitarán, con todos os seus mortos

Machine Translated by Google

e todos os seus reis e emperadores, cada pobo tendo o seu lugar diante do trono de Deus. Este momento final, "a resurrección dos mortos", é o máis nobre e sublime cara ao que un pobo pode ascender.

A nación é, entón, unha entidade que prolonga a súa existencia mesmo máis alá desta terra. Os pobos son realidades mesmo no inframundo, non só neste.

San Xoán, narrando o que viu alén da terra, di:

"E a cidade non precisa do sol nin da lúa para alumeala, porque a gloria de Deus iluminouna, e o Cordeiro é a súa lámpada. E as nacións andarán á súa luz, e os reis da terra traerán a ela a súa gloria e a súa honra."1

E de novo: «Quen non te temerá, Señor, e non magnificará o teu nome? Porque só ti es santo; porque todas as nacións virán e adorarán na túa presenza, porque os teus xuízos son manifestos».2

A nós, os romaneses, ao noso pobo, como a calquera outro pobo do mundo, Deus deulles unha misión, un destino histórico. A primeira lei que unha persoa debe seguir é a de percorrer o camiño deste destino, cumprindo a misión que lle foi confiada. O noso pobo nunca deixou as armas nin abandonou a súa misión, por difícil ou longo que fose o seu Camiño do Gólgota. Mesmo agora, aparecen diante de nós obstáculos altos como montañas. Seremos, pregúntome, a xeración débil e covarde que deixa caer das nosas mans, baixo presións de ameazas, a liña do destino romanés e abandona a nosa misión como pobo neste mundo?

MONARQUÍA E A LEI DA MONARQUÍA

1 (Apocalipse, 21, 23-24).

2 (Apocalipse 15,4).

Machine Translated by Google

Á cabeza dos pobos, por riba da elite, atópase a monarquía.
Eu rexeito a república.

Coñecemos algúns monarcas que foron bos, algúns moi bos, outros débiles ou malos. Algúns gozaron de honras e do amor do seu pobo ata o final das súas vidas, outros foron decapitados. Polo tanto,
Non todos os monarcas foron bos. Non obstante, a propia monarquía sempre foi boa. Non se debe confundir o home coa institución e sacar conclusións falsas.

Pode haber malos sacerdotes; pero podemos, por iso, concluír
que a Igrexa debe ser abolida e Deus lapidado ata a morte?

Certamente hai monarcas débiles e malos, pero non podemos renunciar á monarquía por iso. Na agricultura, ás veces hai un mal ano despois dun bo, ou un bo e dous malos; aínda así, a ninguén no mundo se lle ocorreu deixar de cultivar.

Fai un monarca o que lle peta, sexa grande ou pequeno, bo ou malo?

Un monarca non fai o que quere. É pequeno cando fai o que lle peta e grande cando fai o que debe. A cada un
Deus, nación, trazou unha liña de destino. Un monarca é grande e bo cando permanece nesa liña; é pequeno ou malo, na medida en que se afasta desta liña de destino ou se opón a ela. Esta é, entón, a lei da monarquía. Tamén hai outras liñas que poden tentar a un monarca: a liña do interese persoal ou a dunha clase de persoas ou grupo; a liña dos intereses alleos (nacionais ou estranxeiros).
Debe evitar todas estas liñas e seguir a do seu pobo. Stefan
O Grande brillou na historia durante 500 anos e os romaneses lémbrano porque se identificou perfectamente co destino do seu pobo. O rei Fernando, a pesar da presión de intereses e influencias externas, colocouse na liña do destino da nación; sufriu con ela, sacrificouse xunto a ela e venceu con ela. É en virtude disto que é grande e

inmortal.

Machine Translated by Google

A BATALLA DE TUTOVA, 17 DE ABRIL DE 1932

Só pasaran catro meses desde as eleccións en Neamt e o novo exército lexionario enfrascábase nunha nova batalla. A principios de xaneiro de 1932, declarouse vacante un escano de deputado en Tutova. [Nota: condado de Tutova con Barlad como sede do condado.]

Eu sopesara a situación. Nas eleccións xerais anteriores, só obtivemos 500 votos alí. O condado era débil; pero estaba enmarcado polos condados máis fortes de Covurlui, Cahul e Tecuci, polo que podiamos traer lexionarios facilmente.

Parecíame que posiblemente podiamos gañar, estaba pensando no impacto que tería o eco dunha nova vitoria. Dúas vitorias consecutivas da xeración máis nova contra todos os partidos políticos terían aumentado considerablemente o seu prestixio aos ollos do país. Decidín que o meu pai se presentaría, xa que era moi necesario para min no movemento, tanto no Parlamento como fóra del para a organización e a propaganda. As eleccións foran fixadas para o 17 de marzo. O 9 de xaneiro enviei un manifesto a todo o condado. O meu pai cun primeiro equipo electoral chegou o 10 de xaneiro. Despois viñeron os equipos de Iasi, Tecuci, Beresti e Cahul. Durante as tres primeiras semanas, a velocidade e a valentía das pequenas forzas lexionarias desencadearon unha corrente de simpatía ao noso favor por todo o condado. Nun inverno malo con fortes nevadas e tempo frío, os partidos políticos non puideron saír. Agardaron por un tempo mellor. Pero durante este tempo, sobre outeiros, a través de neves ata a cintura, a través de ventiscas, os lexionarios viaxaron de aldea en aldea.

A principios de febreiro, loitar contra o inimigo volveuse máis difícil. Unha coalición de liberais, nacionais-campesiños, lupistas [Nota: membros do partido do Dr. Lupu] e cuzistas enfrontábase a nós con

Machine Translated by Google

unha bravura que nunca antes coñecéramos. O goberno recorreu a medidas verdadeiramente terroristas e a prensa xudía atacounos vehementemente.

Sentín a necesidade de novos reforzos, así que enviei as últimas reservas desde Iaÿi, lideradas por Totu. Non tiña outras excepto en Bucarest e estas non se puideron asegurar por falta de fondos. Así que convoquei unha reunión dos lexionarios e propuxo un paso heroico: que comezasen a pé desde Bucarest ata Bariad, unha distancia de case 320 quilómetros, explicándolles que esta marcha significaría máis para a nosa vitoria que 100.000 manifestos. Só iso constituiría un gran discurso heroico dirixido polos lexionarios aos romaneses de Tutova.

Os lexionarios recibiron a miña suxestión con entusiasmo. Unha semana despois, un equipo duns 25 homes, liderado por Stelescu, Caratanase e Doru Belimace, partiu de Bucarest a pé cara a Tutova. Ao final dunha marcha de dez días a través dun tempo tormentoso, chegaron a Bariad, onde foron acollidos calorosamente por toda a poboación. Pero a persecución escalara ata unha tensión que estremecía os nervios. O Sr. Argetoianu, ministro do Interior, enviou os xendarmes coronel Ignat con grandes forzas e ordes de levar os lexionarios fóra do condado de Tutova en padiolas. Era imposible que os equipos pequenos avanzasen máis. Así que formei dous equipos fortes baixo o mando de Victor Silaghi e Stelescu que, apoiándose mutuamente, debían avanzar pola liña Puesti-Dragomiresti, apoiando ao meu pai. Enviei outro equipo máis pequeno na dirección de Bacani. Estas dúas eran as únicas rutas que quedaban sen explorar. Constituían a metade nordeste do condado.

A outra metade, o sur, fora traballada axeitadamente polo meu pai, o señor D. Popescu, xefe do condado, Victor Silaghi, Teodor Tilea e Ion Antoniu, cos primeiros equipos.

Os dous equipos do norte avanzaron case 48 quilómetros, loitando contra o frío intenso e acabando con varios feridos, entre outros Tocu. Na parte norte do condado atopáronse con grandes continxentes de xendarmes. Os equipos atrincheráronse no faiado dunha casa abandonada onde resistiron durante 48 horas sen calefacción, comida nin auga. Ao final puideron retirarse

Machine Translated by Google

a través dunha difícil marcha nocturna, executada en condicións verdadeiramente heroicas, só grazas á teimuda persistencia de Victor Silaghi en animar os lexionarios exhaustos, famentos e conxelados a ir
última resistencia posible.

Este neno orfo, fillo do sacerdote romanés Silaghi de Careii Mari, asasinado por húngaros en 1918 en condicións tráxicas, loitou con valentía.

Finalmente, estes equipos foron rodeados por forzas superiores, capturados e levados a Bariad. Meu pai foi arrestado e encerrado nunha prisión reximental.

O terceiro equipo foi completamente decimado na batalla de Bacani. Alí, nun val antes de entrar na aldea pola noite, foi atacado por un gran continxente de xendarmes. O líder do equipo, o lexionario Lascar Popescu, golpeado na cabeza cun rifle, foi o primeiro en caer inconsciente nun charco de sangue. Os outros lexionarios negáronse a retirarse. Contraatacaron co peito espido, sen nada nas mans, intentando entrar na aldea.

Un por un, todos caeron inconscientes. O último en pé, atacou só. Baixo os golpes, caeu de xeonllos, levantouse e volveu atacar. Caeu preto dos seus compañeiros. Todo o equipo xacía inconsciente nun charco de sangue. De alí foron arrastrados pola neve polos xendarmes durante máis dunha milla ata o posto de xendarmes na aldea. Á unha da noite, un xinete levou a noticia a Bariad do sucedido en Bacani. O equipo de Iaÿi liderado por Totu, que chegou a Barlad esa medianoite, partiu inmediatamente a pé para axudar aos seus compañeiros feridos. Tras unha batalla de 3:30 a 5 da mañá, durante a cal os xendarmes dispararon todas as súas armas, os lexionarios ocuparon o posto de xendanas, atopando dentro, aínda inconscientes e tirados no chan, aos seus compañeiros caídos na batalla de Bacani. Leváronos ao hospital de Barlad.

Pero as cousas non quedaron aquí. O xudaísmo lanzou unha campaña de prensa xigantesca, atacándonos cun cinismo e unha inxustiza repugnantes. Unha onda de mentiras, insultos e calumnias chegou ao noso camiño. Todo o político agrupacións uníronse para sacarnos da batalla.

Machine Translated by Google

A SEGUNDA DISOLUCIÓN DA GARDA MARZO DE 1932

Pateados polos xendarmes, atacados pola prensa xudía, fomos golpeados por unha nova disolución da Garda ordenada mediante unha simple decisión ministerial. Malia estarmos dentro do marco da perfecta legalidade, o goberno de Iorga-Argetoianu, en desafío ás leis e á Constitución, disolveu a Garda arbitrariamente. Os nosos cuarteis xerais en todo o país foron tomados de novo e pechados con cadeado, a imprenta de Iaÿi pechou. Atacados na prensa, colocámonos na posición imposible de non poder defendernos xa que todas as nosas publicacións foran suspendidas. No Parlamento intentei falar, pero impediuno o estrondo da maioría, que non me permitiu defenderme.

Porén, a candidatura en Tutova non puido ser detida. O equipo de Bucarest foi expulsado do condado. O mesmo ocorreu cos demais, un por un. O noso equipo de Iasi, duns 30 membros, baixo a dirección de Totu... O mando, mentres era levado ao depósito para a mesma operación de evacuación, rompeu os cordóns e ocupou a sala de espera na que, atrincheirado, resistiu durante 24 horas, ata que foi gaseado. Ao final foi cargado no tren e levado fóra do condado. Só Ibraileanu, Nutu Esanu e o meu pai, que foi arrestado, permaneceron na cidade. A persecución cambiou entón a as aldeas. Campesiños, mestres e sacerdotes foron arrestados e golpeados; as súas casas foron roubadas. As eleccións foron aprazadas un mes, ata o 17 de abril.

Meu pai foi liberado. Os lexionarios anciáns chegaron entón á cidade para entrar na batalla: Hristache Solomon, o coronel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, o padre Isihie, Peceli, Potolea, etc. Asigneinos a varios sectores. Cada un deslizouse ao seu posto ao amparo da noite. Os nosos equipos dos condados veciños volveron entrar en Tutova por varios puntos. O equipo de Gh. Costea cruzou o Bârlad

Machine Translated by Google

río, coa auga ata o pescozo, xa que todas as estradas estaban patrulladas; chegaron ao colexio electoral empapados.

O 17 de abril pola mañá comezou a votación, que continuou ata ben entrada a noite. O 18 de abril, ás 5 da mañá, anunciouse a vitoria lexionaria: 5.600 votos; Liberais: 5.200; Nacionais-Campesinos: 4.000; os outros grupos: menos de 2.000; cuzistas: 500 votos.

Esta segunda vitoria lexionaria, contra a coalición de todos os políticos romaneses, conseguida grazas á intrepidez e á vontade de ferro dos lexionarios, a través do seu heroísmo e sangue, desafiando... obstáculos, insultos, golpes e persecucións, espertaran por todo o país un entusiasmo indescritíbel.

NOVAS ELECCIÓNS XERAIS

Xullo de 1932

Meu pai foi validado o último día da sesión parlamentaria.
Pero o noso descanso só durou unha semana, xa que o goberno de Iorga caera. Formouse un goberno nacional-campesiño, encabezado por Sr. Vaida.

Esgotados tanto física como financeiramente, emprendimos unha nova batalla. Iso foi en xuño de 1932. Desde o 15 de decembro de 1929 estivéramos nunha loita constante: decembro de 1929 - abril de 1930, o campañas en Covurlui, Cahul, Turda, Tecuci; o verán de 1930, a preparación, logo a prohibición da marcha en Besarabia, seguida do meu encarceramento ata ese outono; en outubro e novembro estivemos en Maramures – ese inverno encarcerados de novo; a primavera de 1931, batalla previa ás eleccións xerais; verán de 1931, eleccións en Neamt; inverno de 1932, eleccións en Tutova; e agora estabamos de novo a piques de chegar ás eleccións xerais. A pesar de todas estas loitas, continuamos o traballo organizativo no resto do país. O ano anterior, presentamos listas electorais en 17 condados, este ano presentamos 36. Todos

Machine Translated by Google

Os partidos políticos enfrascados nas mesmas disputas, cheas de intrigas, polo nomeamento dos seus candidatos. Isto durou unha semana enteira. Pero eu, só, nunha noite fixei todas as nosas listas de candidatos en 36 condados. Ninguén entre os lexionarios loita polo seu lugar na lista; se acaso, pide ser colocado o último.

O problema difícil para nós son as cuestións de diñeiro. A maioría dos condados puideron cubrir os seus propios gastos coas contribucións lexionarias. Outros non. Eu só necesitaba 50.000 lei para cubrir os impostos electorais. Andei coma un atordado ata o último día. Probei un, probei outro. Nada.

Fun ver ao señor Nichifor Crainic, o director de Calendarul ("O Calendario"), coa esperanza de que tivese cartos, pero en van.
Co seu diario, que levaba cinco meses publicado, apoiaba a nosa loita, seguindo paso a paso a valentía dos nosos equipos lexionarios; porén, non podía axudarnos economicamente.
Finalmente, pedínlle prestado diñeiro a Pihu e Caranica, quen, correndo a todos os macedonios, atoparon a suma necesaria. Varios condados foron apoiados polo condado de Focsani e Ilristache Solomon.

Comezou a campaña. Unha nova persecución azoutou as nosas filas.

Ao estar espalladas por unha ampla fronte, as nosas escasas filas foron atacadas violentamente por todas partes. Os lexionarios Savin e Popescu foron feridos en Tighina. En Barlad, decenas de mestres e sacerdotes foron arrastrados a sotos e maltratados por orde do Sr. Georgescu-Barlad. En Vaslui, os nosos pequenos equipos foron feridos. Do mesmo xeito en Podul-Iloaiei e en todo o condado de Iasi. En Focsani, o ancián Hristache Salomón, o enxeñeiro Blanaru e outras dez persoas foron atacadas por orde do avogado Neagu por bandas armadas de campesiños na aldea de Vulturul. Os lexionarios caeron ao chan feridos por porras e coitelos. Só un permaneceu en pé coma unha montaña, Hristache Solomon, a quen ninguén se atreveu a tocar ata entón. Defendeuse con ferocidade, pero ao final caeu no medio do camiño, abafado polos golpes. Alí, no chan, foi golpeado na cabeza por estas bestas que sempre fixeron un problema - entón como o fan agora - de legalidade, métodos civilizados, liberdade, etc. A Garda obtivo 70.000 votos, o dobre que o ano anterior. Os condados de Cahul, Neamt, Covurlui

Machine Translated by Google

e Tutova, onde se presentou meu pai, saíu con máis forza. Despois seguiron Campul-Lung con Mota; despois Turda, Focsani, Ismail, Tighina. Gañamos cinco escanos e agora debemos tomar as nosas decisións para cubrilos. Quedei en Cahul para deixar que Nutu Esanu entrase no Parlamento. Decidín que meu pai debía quedar en Barlad para deixar que Stelescu, un estudante de 25 anos, entrase no Parlamento; quería así dar á mocidade do país ánimo e un
estímulo. Non obstante, a confianza e o amor que lle mostrei a este mozo non me foron correspondidos. [Nota: O autor fai referencia aquí a Stelescu futura traizón aos seus compañeiros lexionarios.]

NO PARLAMENTO PARA A SEGUNDA VEZ

Todo o tempo que pasei no Parlamento loitei contra o goberno e as súas medidas, que consideraba contrarias ao benestar do pobo romanés, como de feito tamén loitei contra todas as anteriores
administracións que se turnaban ao mando do estado. O país non tiña nada que esperar de todos estes gobernos. Non se estaba a forxar alí nada de cordura para o futuro do noso pobo. Todo
as medidas e as leis non eran máis que uns paliativos que prolongaban día a día a amarga e triste existencia do noso país.

Cando en Griviÿa, os traballadores romaneses foron fusilados por ordes do Ministerio do Interior, repugnante ata o fondo do meu corazón pola actitude dos procomunistas do Partido Nacional-Campesino que aplaudian a medida do goberno, subín á plataforma e considerei o meu deber falar o seguinte: "é malo que os desafortunados traballadores saísen á rúa, pero sería peor se eles e o noso pobo, ante a inxustiza que clama ao ceo, non saísen, senón que inclinasen resignadamente a cabeza baixo o xugo, deixando o país en mans dalgúns políticos explotadores. [Nota: O autor fala aquí da folga obreira en

Machine Translated by Google

as obras Grivita Rafiway en Bucarest o 4 de febreiro de 1933 baixo a administración nacional-campesiña.

Cito aquí a acta oficial desta sesión:

"Sr. Corneliu Zelea Codreanu... Sr. Presidente, colegas congresistas! En nome do grupo ao que pertenzo, esixo que, ademais da investigación que normalmente realizan as autoridades competentes, se leve a cabo outra investigación parlamentaria, composta por representantes de varios grupos políticos deste Parlamento. Esixo isto porque dubido da veracidade da declaración do Sr. Ministro do Interior; dúbidoo por unha moi boa razón. O 24 de xaneiro, cando estudantes romaneses, nacionalistas e cristiáns, foron á tumba do soldado descoñecido para colocar unha cruz, a Seguridade do Estado filtrou a información a un xornal de Bucarest de que esa acción fora orquestrada e financiada por Moscova."

"Se a información que tes sobre o asunto Grivita tamén provén dunha fonte deste tipo, entón entendo perfectamente a razón que tes ao tomar medidas desta natureza como as que fixeches onte e hoxe."

(Aplausos dende os bancos da "Garda de Ferro" e os de o Partido Campesiño do Dr. Lupu).

En segundo lugar, quero afirmar que eu, así como todas as persoas de sentido común deste país, non temos medo do comunismo nin do bolxevismo. Nós temos medo doutra cousa, do feito de que eses traballadores non teñan nada que comer; teñen fame.

(Aplausos dende os bancos da "Garda de Ferro" e os de o Partido Campesiño do Dr. Lupu).

"Algúns deses traballadores só gañan 1.100 lei ao mes e teñen 5, 6, 7 fillos."

Dr. V. Lupu: "É certo".

Sr. Corneliu Zelea Codreanu: "Tendo 5, 6, 7 fillos, eses salarios non lles chegan nin para o pan de cada día. Eu, pola contra, tamén teño medo doutra cousa: da súa sede de xustiza".

Doutora N. Liipu: Moi ben!

Corneliu Zelea Codreanu: «Polo tanto, teredes que satisfacer estas dúas necesidades: fame e sede de xustiza»

Machine Translated by Google

(Aplausos dende os escanos da "Garda de Ferro" e os do Partido Campesiño do Dr. Lupu) "e este país gozará de completa orde".

(Reunión do xoves 16 de febreiro de 1933. Monitor oficial 41 do 23 de febreiro de 1933)

Unha das dificultades que frea a actividade parlamentaria son as miles de solicitudes aos ministerios para obter algún tipo de intercesión. Isto constitúe un verdadeiro castigo para nós, dende o noso electorado.

(1) porque os parlamentarios teñen que perder a maior parte do seu tempo satisfacendo estas demandas. Este sistema é perigoso para a vida dunha organización, xa que paraliza toda a súa actividade; pode perder toda a batalla. Tes que abandonar o destino do teu país para servir aos teus partidarios. Despois dun tempo notei que non había lexionarios entre os que viñan a min con tales demandas. Todos eran mendigos profesionais ou adversarios enviados especialmente para nós que buscaban paralizarnos.

(2) este sistema colocounos na delicada posición de ir diante dos homes contra os que loitabamos e solicitarlles favores. Por estas razóns, persoalmente negueime a intervir por ninguén. Durante todo o meu servizo no Parlamento, non lle pedín nada a ningún ministro.

Outra categoría estaba formada polas persoas que viñan pedirnos cartos. Dos centos que chamaban ás nosas portas diariamente, non había ningún lexionario. Algúns estaban realmente enfermos ou caían na desgraza, pero algúns converteron este sistema nunha verdadeira profesión. Finalmente, o noso grupo era unha pequena organización, en formación, en movemento, en constante batalla. Isto esixía especialmente de min unha atención ininterrompida a todos os movementos inimigos; implicaba descubrir e repeler os plans inimigos, gañar e organizar novas posicións, noutras palabras, unha vixilancia permanente, día e noite, dos campos de batalla de todo o país. Pero antes de nada viña a supervisión da educación lexionaria para non espertar e atoparnos sendo gradualmente transformados nunha categoría política de infección moral da que non poderiamos liberarnos e na que o espírito lexionario morrería.

Machine Translated by Google

O Parlamento quitoume o tempo que realmente necesitaba para liderar.

A CONDICIÓN DO ORGANIZACIÓN LEXIONARIA EN 1932-1933

No outono de 1932 e no inverno de 1933, os lexionarios podían respirar. Tres anos e medio de loita remataran. Esta mocidade merecía agora o seu descanso. Pasaran case dous anos desde que fixera a miña residencia en Bucarest.

En Iasi, para ocupar o meu lugar, Banea, axudado por Totu, Cranganu, Tasca e Stelian Teodorescu, quedou para ocuparse de cuestións relacionadas cos estudantes, a imprenta, o noso Fogar, etc. O grupo de estudantes lexionarios aumentou, comprendendo agora máis da metade dos estudantes militantes. En Cluj, Banica Dobre conseguiu un bo comezo cara á organización; do mesmo xeito en Cernauti con Lauric, onde os lexionarios...
a vida brotaba ben baixo a guía espiritual do profesor Traian Brÿileanu, arredor do cal se reunían o profesor Toppa e outros. En toda a Bucovina, a corrente lexionaria e
organización foron crecendo baixo o hábil mando do veterano e distinguido nacionalista Vasile Iasinschi. En Chisinau estaban traballando Tudorache e Serghie Floreseu; En Oradea Mare, Iosif Bozantan.

A mocidade criada nas Irmandades da Cruz estaba preparada para cando entraba na universidade. Un xornal nacionalista de gran coraxe e excelente dirección comezara a publicarse en Bucarest, Calendarul ("O Calendario") baixo a dirección do Sr. Nichifor Crainic e coa colaboración dun puñado de intelectuais encabezados polo profesor Dragos Protopopescu. Este xornal estaba a abrir, con coraxe, un novo e amplo camiño no mundo intelectual romanés, ao longo do camiño cristián...

Machine Translated by Google

e liña nacionalista. Os artigos do Sr. Crainic en particular eran un verdadeiro fogo de canón que causaba devastación nas filas inimigas. Dentro do movemento estudantil na capital, os lexionarios ocupaban as primeiras liñas. Traian Cotiga ocupaba a presidencia do centro estudantil, cun comité lexionario.

Notouse un cambio de rumbo entre a mocidade intelectual da capital. As súas conciencias estaban preocupadas polos grandes problemas que afectaban á vida da nosa nación. Un grupo talentoso gravitaba arredor da nova revista Axa ("O Eixo") con Polichroniade, Vojen, Constant, uníronse ás filas lexionarias, mentres que outros mozos eminentes como o profesor Vasde Cristescu, Vasfie Marin, o profesor Viadimir Durnitrescu, o enxeñeiro Virgd Ionescu, o profesor Radu Gyr, o avogado Popov, os pintores Basarab e Zlotescu, todos eles moi talentosos e entusiastas, traballaron seguindo as liñas da ideoloxía lexionarista.

A saudable mocidade macedonia, pura coma unha bágoa e valente, achegábase cada vez máis a nós. Non obstante, consideramos imprudente que a masa de macedonios no Cuadrilátero [Nota: Varios condados en o sur de Dobroxea anexionado por Romanía ao final da Guerra dos Balcáns en 1913.] ser recibido na Garda, porque, ao estar tan recentemente reasentado no país, o exporíamos a demasiadas persecucións. Non obstante, a mocidade universitaria macedonia, na súa totalidade, uniuse ao movemento lexionario. Á fronte desta mocidade macedonia había tres distinguidos homes de cultura: Papanace, Caranica e Sterie Ciumeti.

Cos dous primeiros consultei a miúdo, ambos os dous tiñan un xuízo admirable apoiado por unha pureza irreprochable e un amor e unha coraxe sinceros e de grande envergadura.

Non creo que desde 1931 pasase un día sen reunirnos con eles. Durante este tempo de persecución, discutimos durante horas golpe tras golpe, inxustiza tras inxustiza, traizón tras traizón. Cada noticia dunha nova tortura a un lexionario era unha...

coitelo que nos atravesa o corazón.

A dor que sufrimos por todos os lexionarios maltratados atormentaba as nosas almas; e en particular a imposibilidade de ver por diante calquera esperanza de xustiza.

Machine Translated by Google

Sterie Ciumeti vivía comigo día e noite. Era un mozo de gran xustiza e fidelidade canina. Converteuse no tesoureiro xefe da Garda. Todos os seus días, tantos como teña, só pensará na Garda, preocuparase e actuará só por ela, non vivirá a súa vida para nada máis que para a Garda.

En varios puntos do país apareceron outros elementos valiosos: o doutor Pantelimon, o padre Ionescu Duminica, o doutor Augustin Bidian en Sibiu; o padre Georgescu-Edincti, confesor espiritual dos estudantes, loitador veterano, o capitán Ciulei en Bacau, Aristotel Gheorghiu, tamén veterano, que mandaba en Ramnicul-Sarat; en Brada, Ion Iliescu; en Constanta, Seitan; o padre Doara e Victor Barbulescu en Valcea; os profesores Vintan, Ghenadie e Duma en Timisoara; e os veteranos lexionarios, os profesores Nicolae Petrascu, Horia Sima, o avogado Iosif Costea, Colhon e outros, que agora teñen postos de mando en varias partes do país.

Bucarest está dividida en sectores [Nota: Cada un dos cinco grandes sectores leva o nome dunha cor: verde, amarelo, vermello, azul e negro] e comezamos a organizarnos dentro deles. Había dous bos homes nos sectores verde e azul, Nicolae Constantinescu e Doru Belimace, dous caracteres fortes, dous cerebros sólidos, sendo Doru Belimace un dos estudantes máis distinguidos da Facultade de Letras; Nicolae Constantinescu, que posuía unha eminente formación económica, foi estudante na Academia Comercial. Pronto, ambos demostrarían ter imponentes calidades de fe e valentía lexionarias.

Durante este período tamén se creou o primeiro rango lexionario por a seguinte orde do día 10 de decembro de 1932:

A) O primeiro rango superior, chamado Comandante Lexionario, establécese na xerarquía lexionaria. En vista do seu sacrificio, traballo, heroísmo, fe, capacidade e antigüidade, os seguintes lexionarios ascenden de rango, alfabeticamente: Banea Ion, candidato a doutoramento en medicina; Belgea Ion; Blanaru Ion, enxeñeiro; Dumitrescu Ion, crego; Ionescu Andrei; Silaghi Victor, avogado; Steleseu Mihail, deputado no Congreso; Totu Nicolae, estudante; Traian Cotiga, estudante; Tanase Antohi, artesán.

Machine Translated by Google

B) Todos os lexionarios das series de 1927 e 1928 que fixeron o seu voto e aínda están nas filas activas da Lexión, son ascendidos ao rango de Axudante de Comandante Lexionario.

Asinado: Corneliu Zelea Codreanu.

Os outros, máis avanzados en idade, foron trasladados ao Senado da Lexión e o Consello Superior Lexionario.

Machine Translated by Google

O soldado político partes II e III de

Derek Holland

Machine Translated by Google

SEGUNDA
PARTE: A NECESIDADE DO SOLDADO POLÍTICO.

Cando unha nación se levanta ardente para loitar pola súa liberdade e honra, sempre é unha minoría a que realmente entusiasma á multitude.

A decadencia de Occidente (Oswald Spengler)

Na vangarda da batalla contra as forzas do Mal que asolagan o mundo enteiro nun océano de sucidade, corrupción e traizón están os diversos movementos nacionalistas de Europa. En Gran Bretaña, a única forza organizada é a Fronte Nacional, pero mesmo ela cometeu erros bastante fundamentais nos anos setenta sobre o que era necesario para redimir o noso país. A discusión sempre xiraba en torno a se deberiamos facer unha marcha aquí ou alá; se deberiamos loitar nestas eleccións ou naquelas; se poderiamos facer algo para mellorar a nosa "imaxe". Estas discusións foron tan útiles como discutir quen podía ter que tumbona no Titanic. Certamente, o noso nome fíxose máis coñecido, aínda que outros métodos tamén o terían conseguido; segue sendo que todo o noso tempo, diñeiro e enerxía non detiveron a chegada dun só inmigrante; non detiveron o peche dunha soa fábrica; non detiveron a violación, física e espiritual, da nosa Patria.

O noso fracaso foi simple, pero crucial. Non foron nin son políticas, doutrinas ou actividades o que necesitamos (aínda que estas cousas sexan importantes no esquema político xeral), senón un Novo Tipo de Home que viva o xeito de vida nacionalista todos os días, que actúe como faro e inspiración para aqueles compatriotas británicos que o rodean e que desesperan pola nosa situación. Os outros partidos desacreditados estiveron a ofrecer políticas e doutrinas á nosa xente para...
xeracións, pero con que efecto? Para o británico medio, por que debería ser a NF diferente das outras? Se queremos ter éxito debemos ir directamente ao quid da cuestión: a nosa xente necesita como exemplo alguén que practique o que predica. A ese exemplo chamámoslle o Soldado Político.

Que é exactamente o soldado político?

Se observamos o período máis álxido da historia europea, podemos identificar facilmente o tipo de homes que encarnan ou expresan o espírito

Machine Translated by Google

que a nosa nación tanto necesita.

Na antiga Grecia vivían os espartanos, un pobo austero e moi disciplinado que pasou á historia principalmente pola súa heroica posición na batalla das Termópilas. Foi aquí onde
300 espartanos, liderados polo seu rei guerreiro, Leónidas, enfrontáronse a 100.000 tropas persas baixo o mando do emperador Darío; lonxe de estremecerse de medo ante unhas probabilidades tan enormes, os espartanos cantaron con orgullo o seu himno de batalla, A canción de Cástor, e despois morreron ante un home nun crisol de lume e sangue. Aínda que os espartanos perderon, son eles os que a Historia lembra.

Na antiga Roma, era o centurión romano cuxas habilidades militares e compromiso coa Roma Eterna, coa Pax Romana, o levaron a construír un dos imperios máis fermosos e ben ordenados da historia mundial e, como consecuencia, deixounos moito que apreciar no noso patrimonio.

Na Europa medieval existía o cruzado cristián, cuxa devoción aos ideais de ascetismo e cabalaría encarnaba de tal xeito a Europa, Oriente e Occidente, que mesmo hoxe en día a "conduta cabaleiresca" se considera unha gran forma de eloxio. Estes cabaleiros, unha comunidade supranacional procedente dunha mesma cultura, foron descritos polo Papa Urbano II como aqueles "dispostos a apresurarse onde queira que estale a guerra, levando a ela a furia das súas armas para defender a Honra e a Xustiza".
No noso século, quizais o exemplo máis destacado de Soldadesca Política foi a Garda de Ferro romanesa, o Movemento Lexionario, fundado e moldeado polo xenio de Corneliu Codreanu. O
O espírito que xerou este movemento foi tan forte, tan omnipresente, que nos seus breves 15 anos de existencia contaxiou a todo un pobo.
Mesmo hoxe as autoridades comunistas denuncian os lexionarios, tan asustadas que están polo seu poder espiritual e inspirador, un poder que medra a medida que o traballo pesado da Europa do Leste marxista mata todo o que toca.

Pero Europa non ten o monopolio dos soldados políticos e todos os pobos e culturas teñen o potencial de producir este tipo de home, cada un adaptado ás súas circunstancias peculiares. Tomemos por exemplo
a Garda Revolucionaria Islámica no Irán dos mulás. Non é necesario estar de acordo con ningún ou todos os seus obxectivos para apreciar e respectar a súa coraxe. A súa crenza na súa Causa é tan forte que correrán por campos minados desarmados para atacar o inimigo

Machine Translated by Google

posicións; os seus ideais son tan absorbentes que lanzarán camións bomba contra campamentos inimigos sabendo perfectamente que a morte é inevitable. Se teñen razón ou non, non é cuestión, pero está claro que este poder, este desprezo pola morte, é a materia da que se fan as vitorias. Este poder impulsou a guerra ianqui
máquina fóra do Líbano: mentres as tropas estadounidenses loitaban pola seguridade laboral, un salario e unha pensión, os seus opoñentes na Garda Revolucionaria loitaban por un Ideal, unha organización independente, Irán iraniano. Debemos aprender que o poder do idealismo está máis alá de calquera cálculo.

Cando observamos os poucos exemplos que citei, unha cousa será inmediatamente obvia para a maioría dos lectores: que todos eles son guerreiros, militares. Non obstante, sería totalmente
é erróneo crer que este aspecto, o militar, é o máis importante, ou mesmo un dos máis importantes. O denominador común que permite que todos estes homes sexan postos no
mesma categoría, a pesar das súas manifestas diferenzas, é o feito de que estaban inspirados por un ideal espiritual e relixioso que dominaba totalmente as súas vidas. Nada se interpoñía entre eles e o Ideal. Estaban dispostos a sacrificar calquera cousa pola vitoria do seu Ideal. Se, por algunha razón, a súa Causa lles fose negada, as súas vidas deixarían de ter sentido, de ter sentido.
tiñan ningunha importancia. Eran bos guerreiros porque unha chama ardía no seu interior, un lume que só se podía extinguir cando daban o seu último alento mortal. Era unha chama que os seus
inimigos que a miúdo non posuían nin comprendían, pero que temían e respectaban. É esa chama, ese espírito ardente, o que debemos reavivar se queremos que a nosa cultura teña un futuro digno do
nome. Se isto resulta estar máis alá das nosas capacidades, entón todos os nosos logros materiais, a nosa ciencia e tecnoloxía, a nosa grandeza intelectual revelaranse como perfectamente inútiles, para a maioría
O importante na vida é a vontade de vivir. Se esta vontade está ausente no noso pobo, ningún científico nin ningún aparello nos salvará.

É tarefa do Soldado Político promover a Vontade de vivir revelando a verdadeira natureza da vida –en oposición á pesadilla materialista deste século que se toma erroneamente como “vida”–
e vivindo esta vida. Para conseguilo, o soldado político debe someterse a unha Revolución Espiritual, unha revolución interior que guíe, dirixa e impregne a súa vida. Cando isto se consegue

Machine Translated by Google

substantivamente, o Soldado Político xulgará todas as súas accións segundo se avanzan ou non na Causa. Será o home que non di: "Que gaño eu con isto?", senón o home que di: "Que podo facer para axudar?". Para este tipo de home, certas palabras conterán a chave do significado mesmo da Vida: Honra, Xustiza, Autorespecto, Honestidade, Fe, Humildade, Compaixón, Amor.

Non permitirá que a súa honra nin a da nación sexan atacadas. ou minado polos indignos; non quedará de brazos cruzados cando o seu pobo sexa explotado, senón que se converterá nun punto focal no loitar pola xustiza. Non perderá o seu respecto por si mesmo nin o seu valor por depender de cousas externas como as drogas ou a bebida, porque sabe que se posúe a forza interior que sostén a vida entón será invencible. Será honesto en todos os seus asuntos, grandes e pequenos, porque o Militante Nacionalista lidera co exemplo. Terá unha fe total e incuestionable no xustiza da súa Causa; será o home que se esforzará ata os límites das súas capacidades para promover o benestar do seu Pobo e da súa Nación, pero farao sen pensar en eloxios nin publicidade. Permanecerá humilde sabendo que as súas accións son unha cuestión de deber inspirada por un xeito de vida máis elevado. Será incitado á acción pola violación física do noso fermoso país e o destrución da nosa rica cultura; a súa Compaixón será tal que cubrirá os débiles e necesitados da nosa nación coa súa forza imponente. O seu Amor será puro e refrescante, revitalizante e inspirando a todos e todo o que toca.

O Soldado Político é o home sostido por un Ideal Eterno que actuará positivamente en calquera situación na defensa do que é Xusto, Bo e Verdadeiro. Nunca na historia de Europa a necesidade de batallóns de Soldados Políticos foi tan urxente, tan vital.
As filas dos nosos inimigos son inmensas: os bancos, os comunistas, os masóns, os sionistas, os capitalistas. Teñen diñeiro e poder; dominan os medios de comunicación; controlan exércitos enteiros a través do seu control dos gobernos; inxectan ideas corrosivas na corrente sanguínea da nación que nos debilitan, nos fan apáticos, nos converten en faciáns fáciles.

E que temos para combater isto? Uns poucos miles de patriotas en cada país de Europa Occidental. Non temos cartos, nin poder, nin influencia, nin medios de comunicación dos que falar. Somos os espartanos,

Machine Translated by Google

os Poucos. Son os Persas, os Moitos. Enfrontados a esta horrible realidade, os nosos compatriotas, despois de avaliar as probabilidades, abandonan o campo de batalla en masa argumentando a "inevitabilidade" das cousas. "Non podemos gañar", din. "As cousas foron demasiado lonxe", din. "Quizais o comunismo non sexa tan malo", din. Canta razón tiña Emrys ap Iwan, o nacionalista galés do século XIX, ao afirmar: "O Inevitable non é a torre alta dos Sabios, senón simplemente o santuario dos Tímidos".

O Soldado Político verá esta crúa realidade baixo unha luz totalmente diferente porque é idealista e realista. O Ideal é o obxectivo da nosa loita; o Realismo é esa calidade que dita a mellor maneira de acadar ese obxectivo. O Soldado Político, ao sopesar o armamento de ambos os bandos, recoñecerá que estamos superados en armas en todos os aspectos, menos nun. Esta excepción é a nosa Fe, o noso Ideal, que apreciamos máis que a propia Vida, e que non pode ser intimidada, nin subornada, nin torturada ata deixala de existir. Esta fe non é máis que unha vaga lembranza, unha brasa brillante na maioría da nosa xente: é tarefa do Soldado Político avivar e alimentar esta brasa ata que o seu brillo se faga máis forte e intenso, ata que se converta nun inferno furioso que envolve o noso Pobo e a nosa Terra na procura de...

Liberdade Nacional, Xustiza Social e unha Europa verdadeiramente Libre. O Soldado Político fomentará o entusiasmo, a camaradería e a dedicación coa súa mera presenza. Será unha Luz que empurra as fronteiras da Escuridade. A xente buscará o seu consello; escoitará os seus consellos; recompoñerase e volverá á loita máis forte que o aceiro máis duro.

Cada día que pasa é testemuña da filtración de sangue do corpo mutilado das nacións de Europa. É unha visión que só os cínicos ou os desinteresados poden contemplar sen sentir unha profunda compaixón e unha sagrada ira. A fermosa muller que outrora enfeitizara o mundo co seu intelecto, a súa grandeza e a súa vivacidade agora xace na canle, deixada sen sentido por...
as hordas bárbaras das superpotencias. Só o exército de soldados políticos busca defendela dun torrente de golpes violentos. Ese exército é pequeno, a súa tarefa inmensa, pero segue loitando. Non permitirá que a nosa herdanza, cultura, tradicións e nobres valores sexan reducidos a po, perdidos para sempre, por mor da covardía da maioría. Este exército loita para gañar, pero se a derrota vai ser o veredicto

Machine Translated by Google

do Destino, entón será unha batalla ata o derradeiro home, espada na man – unha homenaxe digna dos nosos mellores antepasados.

E se os descoidados, os predicadores da "Arte do Posible", che atacan con acusacións de "fanatismo", lembra as palabras de John Jenkins, un fillo do que Gales pode estar orgulloso con razón:

> *"Direi tres cousas sobre o fanatismo: en primeiro lugar, que se é certo que un fanático ten a forza de dez homes, é necesario porque os outros nove homes non se poden molestar. En segundo lugar, non sempre é certo que un fanático non calcule o custo da acción; convertinme en fanático porque non estaba disposto a aceptar o resultado da inacción. Por último, se Gales quere sobrevivir e a súa cultura e patrimonio florecer, só se fará mediante unha devoción feroz e inquebrantable a Gales por riba de todo. "Todo o demais" inclúe a familia, as perspectivas, as carreiras profesionais, a saúde, a liberdade e a propia vida. Creo, de feito sei, que Gales pode inspirar este tipo de fanatismo, e que este fanatismo é o catalizador esencial necesario para conmover á maioría da xente.*

O que Jenkins di de Gales non é menos certo das outras nacións británicas e os seus curmáns en Europa.

TERCEIRA PARTE: O CAMIÑO DO SOLDADO POLÍTICO.

"Debes procurar con dilixencia que en cada lugar e en cada acción ou emprego externo sexas interiormente libre e dono de ti mesmo, e que todas as cousas estean baixo de ti e non ti baixo delas." [3]

En Lausana, Suíza, en 1965, Marcel de Corte fixo o seguinte observación: «A miúdo escoito dicir que iso significa, tomado como

3 Imitación de Cristo (Tomás de Kempis)

Machine Translated by Google

tales, non son nin bos nin malos. Confeso que esta afirmación me deixa perdido, pois pregúntome onde podemos atopar medios que sexan puramente medios, sen seren polo mesmo motivo inertes, inutilizables, inexistentes, semellantes quizais a algún estraño aparello de Heath Robinson. Un medio nunca pode ser considerado como tal, excepto puramente na mente. Un medio sempre se considera en relación cun fin."

É unha afirmación frecuente na era moderna que "o fin xustifica os medios", e é unha afirmación á que demasiados nacionalistas subscriben sen pensar. Como deixa claro a afirmación de Marcel de Corte, os medios e os fins son unha unidade, organicamente ligados e mutuamente dependentes na política práctica. Para o patriota, os fins polos que loitamos son completamente diferentes dos do

Establecemento, polo que naturalmente os medios tamén serán diferentes. Os métodos empregados polos vermellos ou os drons das grandes empresas para instalar os seus réximes de terror non poden ser empregados lexitimamente polos nacionalistas sen causar un dano inmenso tanto ao militante como á súa causa, un punto sobre o que Codreanu construíu o seu movemento.

Tomemos como exemplo a táctica do terrorismo (algo que debe distinguirse da mera violencia política ou do asasinato)
Isto é totalmente alleo á tradición nacionalista porque o seu obxectivo, teórico e práctico, é inculcar medo na poboación en xeral mediante o asasinato indiscriminado da xente común con balas e bombas. Rexeitamos este método pola boa razón de que buscamos o apoio do pobo para mellorar a súa situación, e é pouco probable que isto se consiga exterminándoo! Tamén é un feito interesante que os grupos "nacionalistas" que usan isto

esta estratexia –o IRA, as bandas de Stern e Irgun, ETA, as ditaduras militares reaccionarias de América Latina– son precisamente os grupos cuxas credenciais «nacionalistas» atopamos moi cuestionables. Se proclamamos que amamos o noso pobo e a nosa cultura, que posible papel poden desempeñar na política nacionalista os métodos que xeran medo e odio? Se proclamamos que a Verdade Absoluta é o máis próximo ao noso corazón, como podemos mentir e enganar nas nosas accións sen distorsionar a propia Verdade que nos propuxemos defender e promover? Que ninguén diga que as cousas serán diferentes despois do Nacional
Revolución, porque o home que non pode manter os seus principios cando é impotente e non ten nada que perder, é pouco probable que os manteña cando obtén o poder e ten todo que perder.

Machine Translated by Google

Din que a práctica fai á perfección, e é algo que debemos ter en conta todos os días das nosas vidas nacionalistas.
os camiños que tomaron os nosos opoñentes leváronos aos Estados Escravistas da URSS e dos EUA; nós tomamos un camiño diferente porque buscamos o Estado Nacional Revolucionario.

Isto non quere dicir que non poidamos ser discretos nas nosas accións ou recorrer á axilidade da mente; máis ben, ocorre todo o contrario.
Os nosos principios ditan que recorramos a cada tendón do noso ser - físico, mental, espiritual: esforzándonos ata o límite para avanzar na Causa, mantendo ao mesmo tempo a nosa pureza de Espírito. É demasiado doado abandonar os nosos principios e valores argumentando a presión das circunstancias. Fai falta forza de carácter, fortaleza e resiliencia para resistir as ideas corrosivas dos nosos inimigos que nos instan a tomar o camiño fácil. Só temos que ceder unha vez e estamos na pendente esvaradía que leva á traizón. O noso camiño non é doado. É arduo, é ascético, é unha paisaxe de sangue, suor e bágoas. O día en que deixe de ser estas cousas é o día en que o Nacionalismo Revolucionario se venda.

Agora, comprender a relación entre medios e fins non é un mero exercicio académico, senón unha cualificación esencial que determina non só o recrutamento de cargos políticos
Soldados, pero tamén como se deben moldear en Guerreiros Revolucionarios Nacionais. É a condición para comprender por que certos métodos nunca serán aceptables para nós. Vexamos
recrutamento. No pasado, a elite guerreira era un feito da vida cotiá, e tan natural como os días soleados e os pastos verdes, pero hoxe en día son, na mellor das hipóteses, unha lembranza romántica. Polo tanto, a conclusión máis clara á que debemos afrontar é que son persoas coma vós (os lectores deste panfleto) as que terán que liderar o camiño para converterse nos Soldados Políticos que farán posible a vitoria.

Algúns de vós riredes da idea. Algúns de vós retrocederán con medo ante a idea. Algúns de vós confesarán que non tedes o que fai falta. Desafortunadamente, Deus, o Destino, chámese como queirades, decretou que vós e eu debemos emprender esta tarefa desalentadora. Os nosos antepasados tiveron que enfrontarse a situacións semellantes e debemos obter forza dos seus espíritos, que nos animan a seguir adiante. É sobre a base do seu espírito que debemos erguer o estandarte da Cruz Celta e desafiar a todos os que sexan o suficientemente estúpidos como para provocar a ira desta nación.

E se vos negades a ser eses guerreiros, a quen pode a nación

Machine Translated by Google

quenda? Aqueles coas cabezas nunha pinta ou nunha bolsa de pegamento? Aqueles que buscan a "realidade" en vídeos de ciencia ficción ou heroína? Aqueles que falan alto e longos, que ameazan cun "Crepúsculo dos Deuses", e aínda así rexeitan unhas cantas libras nos fondos ou un par de horas nunha reunión? O idiota da rúa que pensa que uns costados curtos, cervexa barata e o chapeu novo da princesa Di é o significado do nacionalismo? O patriota plástico, o dron burgués, sempre tan devoto aos "verdes e agradables pastos de Inglaterra", pero non tan devoto como para non sacrificar o seu "patriotismo" se iso ameazase a "respectabilidade" que lle outorgan os veciños e amigos? Ningún de nós quere este combate, pero o deber chámao. Os que se negan son simplemente covardes. O soldado político pode respectar o seu inimigo, pero só pode desprezar o traidor e o desertor. E cando o dereito de nacemento dos teus fillos lles foi roubado e repartido entre eles
inimigos, serás capaz de miralos aos ollos e dicirlles que fixeches todo o que puideches?

Supondo que tes as agallas e a determinación necesarias, como te convertes nun revolucionario nacional? Non poden haber dous soldados políticos completamente iguais, aínda que, naturalmente, terán... moito en común. As diferenzas que existen deberán ser debidas a que somos individuos que posuímos tanto fortalezas como debilidades.
Estas diferenzas non teñen por que supoñer problemas; de feito, pódense aproveitar ao noso favor, xa que un exército eficaz está composto por diferentes tipos de homes. Só xefes e ningún indio é tan inútil como só indios e ningún xefe. Algúns de vós emergeredes como líderes, outros como guerreiros, pero todos seredes vitais para a nosa Misión Nacional.

O camiño do desenvolvemento, o programa de adestramento, que culmina no nacemento do Soldado Político é unha Cruz que se nos impón sobre as costas. É a través do cargamento desta carga, a través da loita, que chegamos lentamente (e digo lentamente) a adquirir as calidades que necesitamos. Hai quen se esforza pola excelencia física como o seu obxectivo máis alto na vida; confirmarán que esta excelencia é algo que non se dá de balde con cada galón de gasolina, senón que require traballo duro e moita dor. Do mesmo xeito, converterse nun Soldado Político é unha cuestión de activistas, non de ditadores de poltrona ou autoproclamados Homes do Destino.

Dito isto, o camiño do desenvolvemento é sinxelo e lóxico

Machine Translated by Google

na súa estrutura. Ao principio, propóñeste acadar só pequenas cousas, obxectivos que, unha vez alcanzados, che darán confianza
e habilidade para intentar obxectivos máis ambiciosos. O máis importante nesta fase é ser honesto contigo mesmo porque, se non podes facelo, nunca o serás cos teus compañeiros. Senta só e, despois dun período de seria reflexión, elabora unha lista dos teus puntos bos e malos, lembrando evitar os extremos da crítica excesiva ou a autocomplacencia presumida. Feito isto, escolle
un bo punto que se pode desenvolver e mellorar, e unha debilidade da que estarías mellor sen ela. Sobre o papel isto parece extraordinariamente doado, pero en realidade é unha batalla de proporcións titánicas. Haberá momentos nos que penses que vas ben e, de súpeto, caerás de bruzos ao volver aos vellos hábitos. Pero non te rindas nin te desanimes polo fracaso porque...
É o feito de levantarse de xeonllos e intentalo de novo o que desenvolve a túa autodisciplina e a vontade de ter éxito contra todo prognóstico. É un proceso que fará por ti espiritualmente o que Charles Atlas afirma que as súas pesas farán por ti fisicamente! Só podes entender a felicidade cando entendes a tristeza, só podes apreciar o éxito cando experimentaches o sabor amargo do fracaso. Se non podes superarte a ti mesmo en pequenas cousas, demostrarás ser bastante inútil nunha crise. Cando as cousas se poñan realmente difíciles nos próximos anos, cando a represión sexa violenta, sistemática, total, quererás saber que podes contar cos teus compañeiros de loita, e eles quererán saber que poden contar contigo. A tranquilidade que producirá esta confianza nos demais non se pode sobrestimar.

Permíteme darche algunhas ideas prácticas de por onde comezar, pero lembra que son só exemplos xerais para que penses na liña correcta.

Ves a televisión noite tras noite? Se é así, reduce o tempo.
que fas isto porque es
expoñéndote innecesariamente á propaganda dos nosos inimigos, xa sexa que vexas un documental ou unha telenovela. Usa o teu tempo de forma máis construtiva e dun xeito que axude á Loita Nacional.
Le un libro ou unha revista política. Dá un paseo polo campo ou por un parque e goza dos agasallos da natureza. Fai ese anaco extra de folletos ou xornais. Organiza un grupo de debate na túa casa para un par de amigos ou participa na actividade local.

Machine Translated by Google

grupos comunitarios como as Asociacións de Inquilinos, Amigos da Terra e demais e loitan pola xustiza local.

Bebes 4, 5, 6 ou máis pintas cando saes pola noite? Redúceo a 2 ou 3 pintas; non só terás máis
cartos para poñer á disposición da Causa, pero a túa saúde mellorará moito. Ademais, os Cruzados non eran coñecidos polas súas tripas cervexeiras!

Fumas moito? Se é así, redúceo ou mellor aínda deixa de fumar. Só estás a manter as grandes empresas no negocio prexudicando a túa saúde. Haberá momentos nos que terás que moverte rápido, e aqueles que insistan en adoptar a aparencia dun dinosauro sibilante terán que pagar o prezo!

Dáslle prioridade a ir ao fútbol ou a unha festa antes que asistir a un evento da Federación Nacional? Se é así, aprenda a acertar nas súas prioridades. Por suposto, todo o mundo necesita un descanso da loita, pero lembre que se a Federación Nacional fracasa pola falta de entusiasmo dos seus membros, será un sinal non só da fin da nación, senón tamén das mesmas distraccións que consideraba tan importantes.

Se non tes o hábito de ler, adquire o hábito e esfuérzate sempre por alcanzar niveis máis altos. O coñecemento é poder e canto máis saibas, máis ameaza te converterás para o sistema.
Ven a seminarios do partido onde aprenderás a elaborar folletos locais que che axudarán a promover ideas nacionalistas na túa comunidade; onde aprenderás a serigrafiar carteis e camisetas; onde os nosos conferenciantes explicarán os nosos ideais revolucionarios en termos sinxelos, o que mellorará a túa capacidade para converter á xente mediante a persuasión.

Estas cousas, e moitas máis, as pode ensinar o partido, pero hai un amplo campo para a iniciativa persoal: aprende novas linguas, especialmente se tes raíces irlandesas, escocesas, galesas ou córnicas; aprende a conducir, a mecanografiar, a falar en público. Vai a clases nocturnas para aprender electrónica, mecánica, taquigrafía ou xornalismo, ou comeza un pasatempo físico como o levantamento de pesas ou unha arte marcial. Hai un millón e unha cousas que podes facer para mellorar, cousas que che darán satisfacción e axudarán á Causa a alcanzar a Vitoria. Sexa o que sexa o que emprendas, decide perseverar ata o final. Sentarte sen facer nada é xusto o que os rabuñentos do Parlamento esperan que fagas, porque así estás a facilitarlles moito o traballo.

Machine Translated by Google

Para aqueles dispostos a facer os sacrificios necesarios para converterse Soldados políticos, teredes que desenvolver certas virtudes:

PACIENCIA: porque a transición ao Soldado Político require tempo e esforzo real e non chegará nunha semana ou nuns poucos meses. É un traballo que consumirá toda unha vida se o obxectivo é a Perfección.

CALMA: porque a medida que aumenta a represión estatal, serán os serenos, tranquilos e serenos os que sobrevivirán, non os afeccionados asustados.

AUTODISCIPLINA: porque aqueles que son donos de si mesmos son donos da súa situación.

Posúe a forza que non se pode ver, pero que senten tanto os camaradas como os opoñentes.

SENTIDO DO HUMOR: porque aínda que a vida non é un leito de rosas, tampouco é unha longa e pesada tarefa. É unha
un pouco de ambos. Desenvolve a capacidade de rir de ti mesmo e da túa situación e transformaraste nun loitador espectral que perseguirá aos nosos inimigos.

O poder do riso ilustrouse recentemente en Italia no xuízo de 30 militantes nacionalistas, militantes cuxa idade media era de 20 anos. Xulgados por delitos que, de ser probados, levarían a
moitos casos a cadea perpetua, estes militantes, inocentes ante Deus e o Home, mantiveron as mellores tradicións nacionalistas. Os medios de comunicación e o poder xudicial italianos esperaban que estes mozos estivesen sentados alí no banco dos acusados, coa cara impasible, serios, preocupados. Que decepcionados estaban ao ver estes camaradas, ignorando o procedemento, xogar ás cartas, rir e bromear entre eles. Eles
importaba un carallo, e por que debería? Catro anos esperando xuízo, ofertas de liberación anticipada para aqueles que se converterían en Supergrass... pero non renunciaron nin un ápice da súa Fe. O xuíz esixiu que o tomasen en serio e foi recibido con gargalladas. Esta é a verdadeira forza: proclama que a propia Morte non ten poder sobre ela. É unha forza que nos fará invencibles porque que poden facer os nosos inimigos máis alá disto? Os antigos celtas inscribiron isto

Machine Translated by Google

forza nun proverbio: “Loita polo teu país e acepta a morte se é necesario, porque a morte é unha vitoria e unha liberación da alma”.

Loitaremos pola Inglaterra de William Byrd e Thomas Talus; pola beleza salvaxe de Cornualla e a serenidade do Distrito dos Lagos. Loitaremos por Gales, a Terra dos Camaradas, non só pola súa literatura e música conmovedoras, senón tamén polo espírito heroico de Owain Glyndŵr. Loitamos por Escocia, as súas Terras Altas e Illas, as súas baladas e bardos. Loitamos por Irlanda, a terra dos paradoxos: traxedia e comedia, humor e mal xenio; pola pureza que G.K. Chesterton afirma así: «As propias mentiras de Dublín e Belfast son máis certas que as verdades de Westminster».

Pouco queda por dicir mentres te enfrontas á elección final: ¿converteráste nun Guerreiro Revolucionario que loita pola Liberdade Nacional ou no covarde que se agachará para bicar as botas sucias dun Sistema enconado?

QUE O COVARDE BAIXE A CABEZA DE VERGOÑA.
QUE O GUERREIRO SAIBA QUE A SÚA RECOMPENSA É VEN!

Machine Translated by Google

Nacionalsocialismo A cosmovisión biolóxica

Povl H. Riis-Knudsen

Machine Translated by Google

"En calquera momento dado existe unha ortodoxia, un conxunto de ideas que se supón que todas as persoas benpensantes aceptarán sen cuestionar. Non está exactamente prohibido afirmar isto ou aquilo, pero "non se fai". Calquera que desafíe a ortodoxia imperante atópase silenciado cunha eficacia sorprendente. Unha opinión realmente pasada de moda case nunca recibe unha audiencia xusta, nin na prensa popular nin nas publicacións cultas. – George Orwell

Como nacionalsocialista, experimentas constantemente a dificultade de manter unha conversa significativa cun non nacionalsocialista. A miúdo sentes que tal diálogo é totalmente imposible e que vives en dous mundos totalmente diferentes. En parte, por suposto, a razón desta deplorable situación reside na imaxe propagandística do nacionalsocialismo como a culminación da crueldade humana que os nosos inimigos crearon na mente pública. Non obstante, para os mozos o que aconteceu hai máis de setenta anos xa non é tan importante. Desde a súa máis tenra infancia puideron seguir toda a malicia e crueldade que arrasou o mundo desde a "vitoria do humanismo" en 1945, presentada vividamente a través da televisión, e existe unha tendencia moi alentadora entre a xeración nova a ter unha actitude menos parcial ante a vida e os seus diversos problemas que a xeración anterior.

Como nacionalsocialista, experimentas constantemente a dificultade de manter unha conversa significativa cun non nacionalsocialista. A miúdo sentes que tal diálogo é totalmente imposible e que vives en dous mundos totalmente diferentes. En parte, por suposto, a razón desta deplorable situación reside na imaxe propagandística do nacionalsocialismo como a culminación da crueldade humana que os nosos inimigos crearon na mente pública. Non obstante, para os mozos o que aconteceu hai máis de setenta anos xa non é tan importante. Desde a súa máis tenra infancia puideron seguir toda a malicia e a crueldade que arrasaron o mundo desde a "vitoria do humanismo" en 1945, presentada vividamente a través da televisión, e

Machine Translated by Google

Hai unha tendencia moi alentadora entre a xeración máis nova
ter unha actitude menos parcial ante a vida e os seus diversos problemas
que a que tiña a xeración anterior.

Non obstante, isto non significa que a xente nova teña ningunha idea do que realmente é o nacionalsocialismo, nin que mostren moita comprensión cando lles contas. Creceron nun mundo onde foron deliberadamente alienados de todos os valores naturais e normas éticas naturais e ensináronlles que todo é relativo, e onde a liña fronteiriza entre a verdade e a mentira deixou de existir, xa que non hai absolutos e todo depende da forma en que se escolla velo. Neste mundo libre de valores, a xente vive nun baleiro mental, totalmente fóra de contacto co mundo real, as súas implacables leis biolóxicas e as súas obrigas morais e sociais absolutas, e é inevitable que a idea nacionalsocialista se sinta como un elemento alleo incomprensible nun universo político e filosófico semellante.

En oposición ao relativismo despreocupado actual, onde todas as ideas -polo menos en principio- son igualmente aceptables e válidas, o nacionalsocialismo representa o esforzo incesante por atopar a verdade absoluta e facer desta verdade o fundamento da sociedade humana. A diferenza dos nebulosos delirantes dos filósofos de salón inútiles e do misticismo oriental, o nacionalsocialismo baséase no sentido común e busca os seus argumentos no mundo real, onde a diferenza entre a verdade e a mentira e entre o ben e o mal está determinada por feitos e non por ilusións e ensoñacións teóricas.

Desde este punto de vista, é obvio que o nacionalsocialismo debe rexeitar as concepcións e normas morais de todas as ideoloxías dominantes, e isto, naturalmente, leva a unha brecha de comprensión que é difícil de salvar, simplemente porque non existe un marco de referencia común entre os nacionalsocialistas e as persoas cuxo pensamento está determinado polas ideas da orde actual. O nacionalsocialismo simplemente significa unha loita absoluta, irrevocable e intransixente contra os propios fundamentos filosóficos de toda a orde mundial dominante. Nas seguintes páxinas trataremos de explicar as implicacións deste choque entre a orde actual e o sistema de valores dunha cosmovisión biolóxica.

Machine Translated by Google

Como probablemente se deixou claro na páxina anterior, a idea nacionalsocialista ten moi pouco que ver coa **política** no sentido normal da palabra. O movemento nacionalsocialista non é unha das organizacións políticas habituais, que simplemente representan algúns intereses de grupo de natureza máis ou menos materialista. O seu obxectivo é simplemente elaborar un programa político que sexa o suficientemente vago e insípido como para atraer o material de voto necesario para unha plataforma parlamentaria onde os seus "representantes electos do pobo" poidan apropiarse da maior porción posible do pastel para si mesmos -e quizais para os membros do seu partido- a expensas do resto da sociedade.

O nacionalsocialismo é moito máis que iso: é unha cosmovisión, unha filosofía completa da vida que abrangue todos os aspectos da existencia humana. Como partidario dunha cosmovisión deste tipo, consideras todos os fenómenos da sociedade desde un mesmo ángulo, de xeito que cada aspecto se converte en parte dun todo unificado, do mesmo xeito que as túas opinións en todos os ámbitos están determinadas polo mesmo principio unificador que che permite comprender e explicar todas as facetas da vida e os seus misterios. Así, unha cosmovisión é a base da actitude dos seus seguidores cara á relixión, a ética, a política, a economía, e da forma en que organizan as súas vidas persoais.

Agora ben, por suposto, o nacionalsocialismo non é a única filosofía da vida que afirma abarcar todos os aspectos da existencia. Outros exemplos son, por exemplo, todas as relixións, que en principio lles dan a todos os que cren nelas unha guía para a súa conduta e actitudes en cada situación da vida. Hoxe, con todo, as relixións víronse obrigadas a transixir nun intento desesperado de pechar a brecha cada vez maior entre os dogmas relixiosos e a realidade. Durante os últimos 500 anos, esta brecha levou a unha secularización cada vez maior dos países cristiáns do vello mundo e tamén fixo que os gobernos occidentais da maioría dos países islámicos abandonasen a estrita estrutura relixiosa da sociedade en favor do materialismo capitalista ou comunista.

Un exemplo dunha sociedade que foi na dirección oposta e salientou radicalmente a unidade entre a política e a relixión é o Irán de Khomeini, e hoxe en día hai grupos fundamentalistas en todo o mundo musulmán e máis aló que loitan por establecer sociedades medievais baseadas na letra do Corán. Outro exemplo é Israel, que se basea na crenza relixiosa de que

Machine Translated by Google

Os xudeus son o "pobo escollido de Deus" e teñen un dereito divino sobre o territorio que reclaman dos árabes, e onde, en consecuencia, especialmente os grupos máis ortodoxos rexeitan a máis mínima desviación da lei talmúdica. Esta lei é produto da antiga sociedade nómade e é imposible de aplicar a un estado industrial moderno, o que leva a unha serie de construcións tipicamente semíticas para eludir as estritas regras relixiosas, por exemplo, o sábado e o ano Shmitta, onde toda a terra debería quedar en barbeito, pero non o fai!

Métodos semellantes pódense observar nos países árabes, onde o Ramadán adoita ser máis ou menos abolido permanentemente porque os países están "en guerra" contra a pobreza. Todos estes intentos de "facer trampa" mostran claramente que estas cosmovisións son totalmente inadecuadas como liñas guía no mundo moderno coa súa tecnoloxía occidental. e que non foron o suficientemente fortes para impedir que os seus seguidores desexen esta nova vida, que non forma parte da súa cultura senón que é o resultado dun parasitismo exitoso. A razón deste fracaso é simplemente que estas relixións baséanse nunha fe cega e non na realidade.

Naturalmente, os cristiáns devotos teñen o mesmo desexo de preservar a Biblia como autoridade última e punto central de todo pensamento. Así, a Igrexa Católica intenta constantemente aumentar a súa influencia no desenvolvemento da sociedade en países tradicionalmente católicos como Polonia, Irlanda, Italia, España e América Latina, e para iso debe gañar poder político. Non obstante, a súa principal debilidade é os moitos desacordos internos sobre como se debe acadar este obxectivo e que partes da doutrina cristiá se deben salientar. Tamén en América do Norte, o cristianismo goza dunha influencia política moi importante que non se debe subestimar en absoluto, aínda que está en declive, e en Europa a maioría dos países teñen partidos políticos cristiáns que tentan fortalecer os chamados valores cristiáns como parte do seu programa político. Non obstante, a relixión como tal xoga un papel moi modesto nestes partidos, simplemente porque o cristianismo perdeu o seu control sobre a xente, se é que algunha vez o tivo. Dalgún xeito, sempre se sentiu como unha idea allea entre os homes do Norte, e a súa interpretación dela foi a miúdo moi pouco cristiá. Hoxe reduciuse a unha reliquia anacrónica. En Dinamarca, por exemplo, arredor do 95% dos habitantes son membros da igrexa estatal luterana. Non obstante,

Machine Translated by Google

só o 2% vai á igrexa e aínda menos afirma crer na doutrina. Como forza espiritual no pobo, o cristianismo está morto.

Non obstante, o marxismo é tamén unha filosofía da vida, que representa unha cosmovisión que rexe todas as facetas da vida humana, mentres que todas as outras ideas políticas na nosa parte do mundo se concentran principalmente en problemas administrativos e económicos insignificantes. Estas ideas están vagamente ligadas a unha certa actitude fundamental cara á vida en xeral e á relación entre o individuo e a sociedade, pero no que respecta ás necesidades espirituais do home, son, en principio, totalmente independentes. Non exclúen ningunha afiliación relixiosa; pola contra, sempre salientan a liberdade relixiosa total e afirman que a relixión e a política non teñen nada que ver entre si e deben manterse separadas, coma se a relixión fose algo sen importancia en comparación coa política. Así, os membros de todos estes partidos liberais ou conservadores poden ser cristiáns, xudeus, musulmáns, ateos ou budistas. A súa persuasión relixiosa considérase totalmente irrelevante para o seu traballo político. Están unidos nun intento de resolver algúns problemas prácticos bastante ben definidos na maquinaria estatal, pero poden ter obxectivos espirituais totalmente diferentes. Como se mencionou anteriormente, esta fragmentación é realmente incompatible coa natureza da relixión, pero debe ser aceptada con maior ou menor reticencia polas comunidades relixiosas se queren exercer algunha influencia na sociedade.

Unha verdadeira filosofía da vida como o nacionalsocialismo non ten absolutamente ningún espazo para unha división atomística da vida en diferentes compartimentos sen relación entre si. O nacionalsocialismo é capaz de resolver todos os problemas prácticos da sociedade aplicando os principios da súa filosofía fundamental, e os seus seguidores non precisan ningún elemento alleo para satisfacer as súas necesidades espirituais. O propio nacionalsocialismo dá unha resposta completa a calquera pregunta que o home se poida f
É un feito ben coñecido que as relixións se basean unicamente na fe, algo que recoñecen con orgullo! Así, a existencia de Deus, a Inmaculada Concepción, a Resurrección, a Segunda Vinda, etc., son cousas que non se poden probar, a non ser que, por suposto, se acepte a Deus como o autor da Biblia, outra cousa na que simplemente se debe crer, a pesar de calquera proba que se poida ter en contrario. Se non se cre sen probas, desconfías, igual que o dubitativo Tomé, quen, aparentemente como o máis intelixente dos Discípulos, quería probas de que o home en

Machine Translated by Google

diante del fora realmente crucificado. En oposición a este orgullo de ignorancia, tanto o marxismo como o nacionalsocialismo afirman basearse na verdade científica. Non obstante, o marxismo foi inventado detrás dun escritorio, cheo de libros eruditos e filosóficos, pero sen ningún contacto coa realidade nin coa ciencia, de feito. Unha ollada máis atenta, o marxismo baséase tanto na fe como calquera relixión, é dicir, na crenza completamente acientífica de que todos os seres biolóxicos que camiñan sobre dúas patas e non teñen plumas son creados iguais, e na idea igual de absurda de que son as condicións de produción as que determinaron a historia do mesmo xeito que se afirma que é o ambiente, e non os xenes, o que determina o desenvolvemento do individuo. Isto, por suposto, é poñer a carreta diante dos bois. Non fai falta moita intelixencia para decatarse de que, en realidade, é o home quen formou o seu ambiente, e estableceu a orde social, incluídas as condicións de produción, e non ao revés.

A diferenza de todas estas outras filosofías, o nacionalsocialismo nunca foi inventado: derivouse das leis eternas da natureza, que existiron desde o mesmo tempo que o universo e que rexeron toda a vida desde que xurdiu o primeiro organismo primitivo. Isto foi expresado de forma fermosa e clara por Savitri Devi, a famosa e falecida filósofa nacionalsocialista, no seu libro ** O raio e o sol*:4*

> *"Na súa esencia, a idea nacionalsocialista non só supera Alemaña e o noso tempo, senón tamén a raza aria, a propia humanidade e calquera época; expresa en última instancia esa sabedoría misteriosa e infalible segundo a cal..."*
> *A natureza vive e crea: a sabedoría impersoal da selva primitiva, das profundidades oceánicas e das esferas nos campos escuros do espazo; e é gloria de Adolf Hitler non só ter voltado a esa sabedoría divina, senón tela convertido na política de rexeneración práctica de alcance mundial.*

Noutras palabras, o nacionalsocialismo non foi inventado por Adolf Hitler. É a expresión consciente das leis fundamentais de

4 Savitri Devi, *O lóstrego e o sol* (Edición dos arquivos de Wewelsburg), pp. 168

Machine Translated by Google

A natureza rexe as nosas vidas. Está baseada nun amor infinito pola creación en toda a súa diversidade, un respecto profundo e incondicional pola sabedoría da Natureza e unha ardente vontade de preservar a vida tal e como xurdiu desta sabedoría. A única maneira de facelo é organizar a sociedade humana de acordo con estas Leis fundamentais. Polo tanto, estar en contra do nacionalsocialismo é tan absurdo e ilóxico como o sería opoñerse á lei da gravidade ou ao feito de que a Terra é redonda! O nacionalsocialismo non é realmente máis que a aplicación de leis físicas e biolóxicas ás áreas políticas, económicas, sociais e relixiosas da vida humana do mesmo xeito que hoxe se aplican á tecnoloxía. Desde esta perspectiva, o nacionalsocialismo é verdadeiramente científico, a diferenza de calquera outra cosmovisión. Non desexa que a realidade se axuste a ningunha teoría preconcibida, senón que as teorías se axusten á realidade. Os novos fitos científicos que marcarán época reflectiríanse inmediatamente na vida práctica dunha comunidade nacionalsocialista.

Por suposto, ás veces poderiamos desexar que algunhas destas Leis foran un pouco diferentes, pero debemos aceptar necesariamente que sería imposible cambialas. As Leis da Natureza non poden ser abolidas nin modificadas mediante unha votación na Asemblea Xeral das Nacións Unidas, no Congreso dos Estados Unidos ou en calquera outro parlamento nacional! Quizais todo fose máis doado se todos os seres humanos e todas as razas fosen creados iguais e se non houbera factores hereditarios que rexesen e limiten as nosas posibilidades individuais de desenvolvemento. Non obstante, ese non é o caso, e non hai absolutamente ningunha posibilidade de cambiar este feito mediante o pensamento ilusorio, é dicir, facendo coma se estas Leis non existisen. Construír unha sociedade sobre tales soños é un pecado mortal que só pode ter consecuencias desastrosas.

Estas consecuencias vense con demasiada claridade cando observamos as sociedades que construíron os nosos inimigos en Oriente e Occidente. Unánimemente, refírense ao nacionalsocialismo como o "Evanxeo do Mal", mentres que eles mesmos gobernan un mundo á beira do desastre económico e moral, un mundo aflixido pola inflación, o desemprego, a delincuencia, a violencia sen sentido, o abuso de drogas, a contaminación, a pornografía, a corrupción, a fame e as catástrofes ecolóxicas, un mundo que só experimentou dezaseis días de paz desde 1945 e onde incontables millóns de persoas foron masacradas durante o mesmo período. E sobre este mundo lúgubre

Machine Translated by Google

paira a terrible ameaza dunha guerra nuclear que destruirá toda a vida superior na Terra.

Non é de estrañar, de feito, que o home viva con medo constante do que lle agarda o día seguinte! Desafortunadamente, este medo e desesperanza están máis estendidos na parte aria do mundo, onde a decadencia e a decadencia moral están máis avanzadas. Aquí a xente foi totalmente alienada de todos os valores sans e naturais e convertida en zombis sen sentido, cuxas ansiedades se alivian coa riqueza material, nunha carreira constante contra o caos económico. A pesar de todos os bens materiais do mundo moderno, estas persoas non son nin felices nin satisfeitas. Carecen por completo de ideais e entusiasmo e perderon toda fe no futuro. O ario simplemente non está disposto a traer fillos a este mundo. Como non ve futuro, prefire os luxos do momento á preservación da súa raza e cultura. Tenta asegurarse unha vida o máis cómoda posible neste sumidoiro, e a súa única esperanza é que a inevitable catástrofe non ocorra durante a súa vida. Así, observa pasivamente como a terra dos seus antepasados é tomada lenta pero constantemente por alieníxenas, que aínda non se decatan de que o fin do home branco significa o fin de toda civilización tal e como a coñecemos.

Esta é a Idade de Ouro que os nosos inimigos lle prometeron ao mundo en 1945: isto é o que puideron construír nos setenta anos que tiveron o poder absoluto. Nestas circunstancias, as perspectivas de futuro son certamente sombrías. Non obstante, non ten por que ser así. Que o mundo estea nunha condición tan sinistra é unicamente o resultado da total falta de respecto do home polas Leis da Natureza.

Como nacionalsocialista, inevitablemente sénteste como alguén doutro planeta unha vez que te decatas da natureza da orde actual. Non podes formar parte deste sistema e a loita diaria por manterte con vida dentro do marco desta sociedade debe parecer unha perda de tempo inútil. Como nacionalsocialistas, imaxinamos unha Orde Mundial totalmente Nova, baseada na "sabedoría infalible segundo a cal a Natureza vive e crea". Só dentro dunha nova orde mundial deste tipo pode a vida sobrevivir neste planeta a longo prazo. Non obstante, para establecer esta Nova Orde o home debe aceptar que

Machine Translated by Google

Non se eleva por riba da Natureza. O home non é o amo da creación, senón unha parte integrante da totalidade da Natureza e está suxeito ás mesmas leis que todos os demais organismos vivos. Do mesmo xeito, debe aceptar o feito cientificamente probado de que as razas humanas son diferentes, non só na súa aparencia externa, senón tamén no que respecta ás súas características mentais e intelectuais, e, finalmente, que todos os seres humanos son individuos creados desiguais e que as súas vidas están determinadas principalmente por factores hereditarios e non polo seu ambiente natural.

Isto pode, por suposto, parecer "inxusto", pero unha das cousas que o home debe recoñecer é que na Natureza non existe o concepto de xustiza no sentido que normalmente lle aplicamos a esta palabra. Como seres humanos podemos, e debemos, organizar unha sociedade construída sobre a xustiza legal e social, porque todos os membros da sociedade teñen unha función útil e, polo tanto, tamén poden reclamar a mesma protección ante a lei e seguridade fronte á explotación económica. Isto forma parte da seguridade que é necesaria e natural nunha sociedade organizada; de feito, forma parte da propia razón pola que os seres humanos se dedicaron a establecer estruturas sociais estables e que querían esta seguridad Non obstante, non podemos crear xustiza biolóxica, do mesmo xeito que non podemos crear igualdade biolóxica. Desde o punto de vista humano, sempre parecerá extremadamente inxusto que algunhas persoas sexan atacadas por enfermidades horribles, dolorosas e incurables a unha idade temperá, mentres que outras poden gozar de boa saúde ata os cen anos. así mesmo se quen morre aos vinte e cinco anos ten dons mentais moito maiores e podería terlle dado á humanidade moito máis que quen chega á vellez. Non importa o que sintamos ao respecto, así é –a pesar de todas as nosas habilidades médicas– e o home debe aprender a aceptar que a Natureza non recoñece o noso concepto de xustiza, e calquera intento de introducir unha especie de xustiza divina nunha vida futura debe ser rexeitado como un intento absurdo de escapar da realidade.

Neste contexto, os inimigos do nacionalsocialismo afirman a miúdo que a concepción biolóxica da natureza humana, que é a base mesma do nacionalsocialismo, é "inmoral". A isto só podemos responder que é a chamada "ética" destes opoñentes a que é inmoral, porque se basea en normas e valores que non se fundan na Natureza. Para os nacionalsocialistas só hai unha verdade:

Machine Translated by Google

as Leis da Natureza, e calquera cousa que non estea totalmente de acordo con esta verdade é absolutamente 100% incorrecta!

Isto, por suposto, significa un rexeitamento total do cristianismo, cuxo dualismo antinatural é a base mesma do código "moral" predominante, tamén cando este código se disfraza baixo unha etiqueta liberal/humanista ou marxista. Segundo o cristianismo, o home goza dunha posición moi especial entre todas as criaturas ao ter unha alma divina. Esta alma é universal e non biolóxica. Non difire dunha raza a outra nin dun individuo a outro, e non depende da intelixencia nin de ningunha outra calidade mental ou física do individuo, nin é hereditaria nin está influenciada pola Natureza de ningún outro xeito. É esta alma a que fai que todas as persoas sexan iguais aos ollos de Deus, fagan o que fagan ou sexan o que sexan, sempre que crean nel. Para o cristián, falar do home como produto de factores biolóxicos é un "menosprezo". Segundo o cristianismo, toda a vida do home é unha loita constante entre a alma divina (o espírito) e a "materia", é dicir, a Natureza, ou, a nivel persoal, a carne, que representa o Mal e debe ser derrotada para obter a vida eterna nun paraíso indefinido nas nubes (ou na terra despois do Armagedón). A vida na terra é só unha preparación para a vida vindeira, xa sexa no seo de Abraham ou no Inferno, todo dependendo de canto éxito teñan tido as persoas na loita contra a súa natureza biolóxica. En si mesma, a vida na terra carece de valor, só un val de bágoas.

Así, o cristianismo caracterízase por un claro desprezo pola vida e a Natureza. É unha relixión para perdedores e soñadores que non poden afrontar os desafíos da vida, senón que simplemente vexetan, confiando en que "os últimos serán os primeiros e os primeiros serán os últimos", xa que o cristianismo considera a calquera criminal inútil e tolo con deficiencias mentais como un ser humano máis valioso que o cidadán traballador e creativo. Representa un conxunto de normas e valores que sitúan á virxe por riba da nai, ao monxe por riba do pai de familia e aos débiles e sufrintes por riba dos fortes e vitoriosos, de feito, aos mortos por riba dos vivos. Despreza calquera pracer na vida e glorifica a autotortura e a autohumillación como indicacións positivas de que o home loita contra a súa carne e acepta que nace como un vaso de pecado porque non é todo espírito.

Non importa desde que ángulo o mires, o cristianismo representa unha actitude pervertida e misántropa ante a vida que pode

Machine Translated by Google

baixo ningunha circunstancia ser tolerado nunha sociedade sa. Para dicilo sen rodeos. O cristianismo é unha especie de SIDA espiritual que destruíu a nosa inmunidade natural contra o pensamento non biolóxico. É unha enfermidade contaminante da mente e debe ser combateda con todas as forzas. significa.

A diferenza do cristián, o nacionalsocialista debería vivir. Debería ampliar as súas capacidades e despregar a súa personalidade tanto como poida dentro dos límites da súa natureza biolóxica, tanto física como espiritualmente. Non é...
supostamente pasa a vida de xeonllos diante dun deus de Oriente Medio, implorando clemencia e perdón polo "pecado" de ter nacido na Natureza. Queremos ver persoas orgullosas e harmoniosas que teñan confianza en si mesmas e na súa misión na vida.
non produtos asustados e abatidos de concepcións misantrópicas como o "pecado orixinal", que só deixa ao home unha esperanza na vida: que "Deus" o perdoará se simplemente cre e se arrepente. Tampouco queremos as vítimas tímidas e desesperadas da cosmovisión pluralista coa súa negación dos valores absolutos. Os nacionalsocialistas non son ateos. Cremos nunha divindade, pero a nosa divindade é un contraste absoluto co Iavé xudeu-cristián. Para o nacionalsocialismo só hai unha verdadeira divindade: o poder creativo inescrutable que se manifesta en todas partes na Natureza. Esta é a divindade á que rendemos homenaxe mostrando veneración e respecto pola sabedoría das Leis da Natureza. Como nacionalsocialistas, non seguimos outra voz que a voz da Natureza e ningunha outra ética que a ética da Natureza, e só coñecemos un pecado mortal: intentar rebelarnos contra esta ética. Isto non é misticismo, como algúns afirman, senón panteísmo: a idea de que o divino se expresa a través da Natureza e en ningún outro lugar. O panteísmo ten as súas raíces na historia e é un dos fundamentos do idealismo e romanticismo alemáns do século XIX . É o recoñecemento de que debemos a nosa existencia a un principio vital que non é só a suma dos seus compoñentes químicos. Así, o nacionalsocialismo ve a vida como algo máis que a loita materialista polo máximo consumo e autogratificación: a vida implica a obriga de protexer o principio divino do que formamos parte. Algúns poderían chamar a isto unha relixión, pero non necesita o establecemento dunha narrativa baseada na superstición para sustentala, e certamente non é unha "fe". Non se basea na crenza, senón en feitos.

Machine Translated by Google

Aínda que o home forma parte da Natureza, os nacionalsocialistas son, por suposto, plenamente conscientes de que o home difire de todos os demais organismos vivos nun aspecto particular: o seu cerebro único que lle permite pensar en termos abstractos. Esta capacidade permitiu que o home evitase ou mitigase parte da crueldade da Natureza que outros seres deben sufrir. O noso cerebro permitiunos curar enfermidades que doutro xeito serían terminais e atopar os principios subxacentes de moitas das Leis da Natureza, de xeito que puidemos usar algúns destes principios para o noso propio beneficio e, para ben ou para mal, desenvolver a tecnoloxía que era necesaria para explorar a Terra e utilizar as súas riquezas.

Desafortunadamente, o noso cerebro tamén nos permitiu ignorar conscientemente as Leis da Natureza cando nos resulta máis cómodo intentar ignoralas que seguilas. Nunha sociedade primitiva, axiña sentirías as consecuencias dunha transgresión deste tipo, pero nunha sociedade tecnolóxica altamente desenvolvida, poderás sobrevivir a unha violación das Leis da Natureza durante bastante tempo sen sentir as inevitables represalias. Non obstante, tarde ou cedo, estas virán cunha forza inexorable e entón será, se non imposible, polo menos extremadamente difícil remediar os erros.

Finalmente, o noso cerebro único tamén nos deu sentimentos que dificilmente se atopan en ningún outro animal: o medo ao descoñecido, a certeza da morte e, polo tanto, tamén unha necesidade desesperada de algo que poida darlle ao home unha sensación de seguridade espiritual e facerlle ver un significado na vida máis alá da loita polos bens materiais. Esta é a necesidade que se agocha tras as relixións, pero a diferenza delas, o nacionalsocialismo céntrase en satisfacer estas necesidades na terra. Neste sentido, cómpre sinalar que nin o cerebro nin os sentimentos son factores illados e non biolóxicos, senón unha parte inseparable do organismo vivo e, como as características físicas do home, o "espírito" tamén está suxeito ás leis naturais relativas á herdanza. Como nacionalsocialistas, temos a firme opinión de que a sociedade no seu conxunto debe organizarse para que se teñan en conta todos os aspectos da lei natural. Polo tanto, non abonda con satisfacer as necesidades materiais das persoas establecendo unha vida económica sólida. Tamén é necesario procurar que se satisfagan tamén as necesidades es

Machine Translated by Google

O inimigo do home afirma a miúdo que o universo espiritual do nacionalsocialismo é un universo de coerción e manipulación, onde o individuo é roubado da súa liberdade e individualidade só para converterse en parte dunha masa sen cerebro. Isto, por suposto, está lonxe da verdade. De feito, isto achégase moito máis a unha descrición da democracia. Son os demócratas os que consideran o pobo como unha gran masa gris, onde as diferenzas entre os individuos individuais se explican só como resultado de influencias ambientais casuais que a sociedade debe "corrixir" para "socializar" as persoas en formas democráticas. O nacionalsocialismo, pola contra, respecta o individuo. Sabemos que todos os seres humanos son bioloxicamente únicos e que teñen diferentes talentos e habilidades. Combinar todos estes dons individuais dentro do marco da sociedade é unha das tarefas máis importantes do estado nacionalsocialista.
Só deste xeito é posible empregar a cantidade total de recursos mentais dun pobo, en beneficio tanto dos individuos como da sociedade.

Non obstante, tamén sabemos que o xenio e o progreso nunca proviñan da masa, senón sempre de individuos individuais e destacados, e só garantindo ao individuo a oportunidade de atoparse e desenvolverse o máis libremente posible nunha sociedade organizada podemos promover o avance do home cara a unha perfección cada vez maior. Se queremos resolver os enormes problemas aos que se enfronta o mundo despois de setenta anos de democracia, isto é necesario. Como é obviamente imposible elevar ás persoas a un nivel por riba das súas posibilidades innatas de desenvolvemento, todos os estúpidos intentos de facer que todas as persoas sexan iguais en todos os aspectos conducen necesariamente a unha unificación no nivel máis baixo, é dicir, á supresión de todos os individuos que se elevan por riba da media en intelixencia ou en calquera outro xeito. Esta tendencia non é obra do nacionalsocialismo, senón da democracia, e non é probable que mellore as condicións de vida na Terra.

Non obstante, calquera intento de fomentar unha elite é visto, con razón, como unha ameaza contra os propios alicerces do sistema democrático, onde se cre que todos non só deberían ter os mesmos dereitos legais, senón tamén a mesma influencia nos asuntos públicos, independentemente de se teñen ou non as calidades necesarias. Un sistema así só pode levar un país ao abismo. Nun estado nacionalsocialista, a dirección estará formada polos mellores da nación. Só eles

Machine Translated by Google

poderá resolver os problemas que xurdan e afrontar a responsabilidade. Os membros individuais dunha asemblea democrática non poden ser considerados responsables das súas accións, porque todas as decisións tómanse por votación e todos teñen que someterse á maioría, independentemente de se están de acordo ou non. É evidente que este tipo de foro ofrece espazo para os elementos máis depravados da sociedade. Resulta irónico que as grandes empresas comerciais gasten enormes cantidades de tempo e diñeiro en atopar e formar as mellores persoas para os postos de liderado dentro da corporación, mentres que calquera charlatán político sen ningunha formación pode converterse no primeiro ministro ou presidente do seu país. Só ten que ter as conexións axeitadas e non debe amosar demasiada intelixencia, o que podería indicar que non pode ser manipulado tan facilmente polos diversos grupos de interese sen o apoio dos cales nunca gañaría unhas eleccións. A calidade máis importante dun político democrático é a capacidade de mentir descaradamente ao votante e facer promesas que nunca ten a intención de cumprir. Isto é patético!

A negación da individualidade e das diferenzas biolóxicas entre os seres humanos tamén levou a unha represión completa do concepto de "hixiene xenética". Hoxe en día, a hixiene só consiste en lavar as mans e cepillar os dentes.
O home **coñece** o principio da "hixiene xenética". Dedica unha enorme cantidade de tempo e enerxía á cría de cabalos, vacas, cans, pombas, periquitos, etc., todo segundo os mellores principios xenéticos, pero cando se trata da reprodución da súa propia especie, abandona totalmente estes principios, coma se só fosen válidos no mundo dos animais. Deste xeito, contribúe voluntariamente á dexeneración biolóxica total do home.

No estado natural, toda poboación está suxeita a selección biolóxica, o que significa que os individuos que mellor se adaptan ás circunstancias dadas ascenden ao cumio desa sociedade, mentres que aqueles que non poden afrontar a vida tal como é deben perecer. Esta é unha das férreas e implacables leis da natureza que o home foi capaz de mitigar construíndo sociedades onde tamén hai espazo e protección para os elementos máis débiles da poboación, que tamén teñen un papel significativo que desempeñar nunha sociedade desenvolvida. Non obstante, se nós...

Machine Translated by Google

Se pechamos completamente os ollos á existencia desta Lei da Natureza, nós tamén iremos cara ao desastre, xa que entón xa non seríamos capaces de garantir a calidade biolóxica necesaria na poboación para preservar un sistema que sexa o suficientemente forte como para protexer tamén aos débiles. Sen ter en conta as realidades biolóxicas da vida, acabaremos nun mundo onde os individuos máis débiles serán os primeiros en perecer.

Polo tanto, o nacionalsocialismo non significará –como se afirma a miúdo– que os débiles sexan abandonados e abandonados á súa sorte. Todo o contrario! O nacionalsocialismo é a única garantía que os débiles poden ter contra unha destrución segura. Aquí, con todo, débese subliñar
Esa debilidade non é un ideal, senón algo que hai que combater e que só é posible mediante unha hixiene xenética consecuente. O estado nacionalsocialista ilustrará á xente sobre os mecanismos biolóxicos e, polo tanto, asegurará que o home recupere os seus instintos naturais neste campo para que poida avanzar bioloxicamente. Só os parvos poden crer que o home xa alcanzou o pico de desenvolvemento máis alto posible. Non obstante, para que o home poida avanzar aínda máis, a sociedade debe asegurarse de que as enfermidades e as debilidades non se acumulen nin se perpetúen incontrolablemente a través da herdanza. A liberdade de transferir conscientemente o sufrimento aos fillos e de descompoñer xeneticamente a poboación é un crime contra as xeracións vindeiras!

Ao mesmo tempo, a sociedade tamén debe garantir que exista un ambiente saudable para que as enfermidades causadas por influencias externas desaparezan para sempre. Aquí pensamos non só no contorno social e nas condicións nos lugares de traballo, senón tamén no ambiente ecolóxico. Nunha sociedade nacionalsocialista é completamente inaceptable que o lucro e o materialismo avaricioso permitan aditivos artificiais patóxenos nos alimentos e na roupa, materiais sintéticos insalubres nos nosos fogares e edificios públicos e a crecente contaminación da terra, o aire e a auga.

sen esquecer a contaminación radioactiva letal que durará centos de miles de anos. Todo isto é o resultado lóxico da completa perversión dos verdadeiros valores da vida que se observa nesta sociedade terminalmente enferma. A hixiene xenética e o control xeral da contaminación son só dous aspectos da mesma causa: a preservación da Natureza e o equilibrio ecolóxico para garantir o benestar espiritual e físico continuo do home. Sen un ambiente saudable, mesmo

Machine Translated by Google

Os mellores xenes serán destruídos e, sen unha cantidade suficiente destes xenes, non haberá ninguén que poida crear un ambiente saudable.

Para crear un contorno san para que a vida se desenvolva, tamén necesitamos familias sans, onde os nenos poidan crecer en harmonía e ser felices. Outro mal da orde actual é que este tipo de familia está a ser destruída polo pensamento non biolóxico habitual e as parvadas das mulleres liberadoras. Do mesmo xeito que as razas son diferentes, tamén o son os sexos, e a idea de que o home e a muller son bioloxicamente iguais é unha seria ameaza para a supervivencia do home. As diferenzas entre eles non son o resultado de "roles sexuais" socialmente construídos, senón de roles biolóxicos! Non é casualidade que sexa a muller quen dá a luz aos fillos. Ela non só é bioloxicamente apta para esta tarefa, senón tamén mentalmente, e como nai da nova xeración ten o papel máis importante na sociedade. A idea de que debe "realizarse" uníndose á forza laboral e conseguindo un traballo nunha cadea de montaxe, mentres que os seus fillos son deixados a outros, é criminal!

As mulleres só poden realizarse dentro do seu rol biolóxico como nais. Sen nai, a familia desmorona. Os fillos quedan sós ou cunha educación estatal. Cando chegan a casa, ninguén ten tempo para eles. Non se lles ensina ningún ideal e os seus ídolos obteñen da televisión, da mala música e, aínda peor, da literatura. Viven de comida rápida e son vítimas do peor tipo de materialismo comercial. É dicir, se a muller non decide evitar ter fillos en absoluto, xa sexa usando algún tipo de dispositivo "anticonceptivo" ou asasinando o neno se queda embarazada de todos os xeitos. Por suposto, as feministas afirman que sería igual de natural que o home coidase dos fillos e que a muller fose traballar. O certo é que, se fose igual de natural, o home tamén tería dado a luz.

Pola contra, a bioloxía feminina sempre significará que a muller está nunha posición máis débil no mercado laboral porque é menos estable como home. Por non falar dos traballos que esixen unha certa forza física. Non é de estrañar que Elisabeth Badinter, unha feminista xudía-francesa, no seu libro (L'un est l'autre, = "Un é o outro", publicado por O. Jacob (!), París 1986, e, como era de esperar, traducido a practicamente todas as linguas de Europa occidental) esixa que o útero e os ovarios sexan transplantados a

Machine Translated by Google

homes para garantir a igualdade! Unha sociedade onde un libro así atopa lectores está enferma de morte, sen dúbida!

Forma parte da natureza biolóxica do home que non sexa só un individuo illado, senón tamén un ser social, e o seu instinto social vai máis alá da familia nuclear. Desde os primeiros tempos, os seres humanos viviron xuntos en grupos para poder resistir mellor os perigos da súa existencia primitiva. Se non o tivesen feito, o home dificilmente tería sobrevivido como especie. Noutras palabras, a vida en sociedades organizadas é unha condición para a existencia do home, e o desexo de organizarse forma parte da nosa natureza. Sen unha sociedade organizada, cada individuo tería dabondo con que facer para reunir as necesidades diarias. Non habería excedente para a arte, a ciencia, a educación ou calquera servizo sanitario. Un alto grao de organización é simplemente a condición previa tanto para o desenvolvemento cultural como para o tecnolóxico. Polo tanto, non é en absoluto casualidade que as culturas máis elevadas sempre fosen creadas polos pobos coa mellor capacidade de organización. Por certo, a maioría destes eran arios.

Non obstante, en calquera sociedade organizada é absolutamente necesario que o individuo se adapte a unha norma que comparte con outros membros desa comunidade e que se absteña de facer un mal uso da súa intelixencia e dos seus talentos dun xeito que sexa prexudicial para a propia comunidade que fixo posible o desenvolvemento deses talentos.

Non obstante, a lealdade necesaria dentro do grupo non pode basearse unicamente en consideracións materialistas. Non abonda con ter unha oficina común de benestar. Só ten sentido renunciar a parte da liberdade persoal nunha comunidade cun destino común, composta por persoas cunha orixe común, normas e valores comúns e cun propósito común na vida.
pobo cuxos antepasados gañaron e defenderon o mesmo territorio ao longo de xeracións, porque querían preservar o seu carácter lingüístico, cultural e biolóxico específico.

É este desexo o que produciu a nosa cultura en estreita concordancia cos talentos, concepcións, ideais e valores do noso pobo, co que podemos chamar a alma do noso pobo. Outros pobos teñen outros talentos, concepcións, ideais e valores, e polo tanto produciron outras culturas. Estas poden ser tan "boas" como a nosa, pero son alleas a nós, do mesmo xeito que a nosa cultura é allea a outros pobos. Para

Machine Translated by Google

Falar dunha "cultura do mundo" universal e común a todas as persoas é un disparate. Unha "cultura" que non xurdiu de forma natural como espello da alma dun pobo é unha negación do significado mesmo da palabra "cultura", e a historia demostra moi claramente que cada civilización que xa non foi capaz de preservar e desenvolver aínda máis a súa **propia** cultura e, polo tanto, importou e integrou calquera elemento cultural estranxeiro co que se atopou, estivo directamente ante a súa inevitable caída.

Unha sociedade composta por unha mestura aleatoria de razas, relixións e filosofías non é, sen dúbida, unha expresión de riqueza espiritual e cultural, como se afirma a miúdo hoxe en día. É unha mestura absurda cuxa existencia non se pode xustificar por ningún motivo.
un certo indicio da inminente desintegración da nación e da disolución total de todas as normas e valores. Unha sociedade así é unha parodia dexenerada dunha verdadeira comunidade e non pode durar, porque a lealdade social entre os distintos grupos que conviven temporalmente no mesmo anaco de terra é substituída por unha lealdade moito máis forte (espiritual) cara a ideas relixiosas e filosóficas que non teñen a súa base na propia nación nin na súa historia.

A ameaza máis seria para a coherencia da sociedade é, sen comparación, a mestura biolóxica de razas que sempre veu da man da mestura de culturas, ou mesmo foi a súa condición previa. A desintegración da propia cultura pode deterse en calquera momento e un pobo pode atopar o camiño de volta ás súas propias normas e valores culturais, sempre que a liñaxe racial estea intacta. Non obstante, a mestura de razas é irrevocable, e as súas consecuencias son incalculables e desastrosas. É un feito que a natureza sempre evolucionou cara a unha maior variación racial, de xeito que as razas acabaron converténdose en especies. A través da mestura antinatural de razas, agora presenciamos unha nivelación de todos os diversos talentos naturais, todos eles determinados pola raza. Onde unha raza se desenvolveu nunha dirección particular e construíu unha comunidade e creou unha cultura baseada nas calidades que desenvolveu, a mestura con outras razas significa que despois dalgunhas xeracións a descendencia bastarda perderá todas as condicións para comprender o que os seus antepasados crearon.

Desafortunadamente, hai demasiadas oportunidades para estudar o tipo de sociedades que temos como consecuencia da mestura de razas.

Machine Translated by Google

América Latina, a India e Exipto son excelentes exemplos, e tamén o son a Hélade e o Imperio Romano. Do mesmo xeito que as culturas india, persa e exipcia, as civilizacións grega e romana foron creadas e mantidas por unha minoría inmigrante de raza predominantemente nórdica. Esta minoría máis desenvolvida primeiro suprimiu a maioría orixinal e a súa cultura, pero máis tarde sucumbiu lentamente á superioridade numérica dos seus pobos sometidos. Debilitados por innumerables guerras que lles custaran o seu sangue máis valioso e subvertidos por ideas asiáticas de falso humanitarismo, gradualmente deron cidadanía a un número crecente de persoas dos pobos sometidos e trouxeron novos escravos e traballadores das súas colonias en África e Asia, que logo foron integrados e adquiriron a cidadanía na seguinte xeración. Esta é unha imaxe familiar, non si? E foi esta desintegración da raza nórdica a que cambiou o orgulloso estado da Hélade na Grecia actual e Roma en Italia, ou dito doutro xeito: a civilización en caos! Na escola aínda se dedica polo menos algún tempo a ensinarlles aos nenos sobre as culturas antigas, pero non se di nin unha soa palabra sobre as persoas que crearon esas culturas. Non parece intrigar a ninguén que a capacidade de organizar un estado poida desaparecer tan por completo. A verdade é que a maioría da xente que hoxe se fai pasar por "romanos" ten moi pouco en común racialmente cos seus poderosos predecesores. Demasiados dos seus antepasados tiñan o seu fogar **ao sur** do Mediterráneo!

Ao falar de bioloxía racial hoxe en día, axiña te atopas con moitos tabús. Estudar a bioloxía racial converteuse en algo desagradable (é dicir, se o que queres estudar son as razas **humanas)** e nin sequera se pode esperar que os médicos ou os chamados antropólogos saiban nada sobre este asunto. Mesmo **querer** ese coñecemento é prexudicial para a túa carreira, entón para que importarche?
Así, sempre se mantén, cun desprezo burlón, que non existe ningunha raza branca "pura" e que "aria" é un termo puramente lingüístico etc., o que ten como obxectivo demostrar que a ciencia racial é un disparate. Por suposto, estes argumentos non son totalmente erróneos, pero a conclusión si o é! É certo que houbo unha mestura das diversas razas europeas, pero esta foi unha mestura de razas estreitamente relacionadas dentro da mesma raza principal, a chamada Raza Branca, á que podes chamar Raza Aria, sempre que definas do que estás a falar! Ademais,

Machine Translated by Google

Non hai absolutamente ningunha base para afirmar que esta mestura – que de ningún xeito foi completa– supuxo unha vantaxe para os europeos! Probablemente foi todo o contrario, e non hai ningunha boa razón para continuar o proceso de desintegración mediante unha maior mestizaxe.

Os ignorantes tamén afirman que a mestura de razas é necesaria para evitar a "endogamia". Isto, por suposto, é un disparate non biolóxico. A consanguinidade só se refire á reprodución entre individuos estreitamente relacionados, que necesariamente se parecen entre si desde un punto de vista biolóxico. Mediante a consanguinidade obtemos unha acumulación de diversos factores xenéticos, tanto bos como malos. Se tanto o pai como a nai levan os mesmos xenes, existe unha boa probabilidade (ou risco) de que a descendencia sume estes xenes e, como practicamente todos levamos xenes desafortunados, obviamente é desexable que estes non se acumulen. Aquí non é importante que tamén haxa unha acumulación de xenes positivos: unha maior tendencia a desenvolver tolemia non se pode compensar con outras calidades positivas.

Non obstante, a endogamia só é un perigo en poboacións moi pequenas, por exemplo, nunha illa moi pequena ou nas chamadas familias "reais" ou "nobres". Nunha poboación con millóns de individuos, simplemente non existe en circunstancias normais.

En calquera caso, engadir elementos xenéticos racialmente alleos non é unha boa maneira de evitar a endogamia. Só leva a individuos inharmónicos porque os proxenitores son demasiado diferentes. A isto, os ignorantes obxectarían que parece que se obteñen moi bos resultados no mundo animal (e coas plantas) cando se cruzan as diferentes razas. Isto é, por suposto, moi certo, pero aquí estamos a falar dun cruzamento fortemente controlado onde os científicos definiron de antemán que calidades concretas queren criar.

Así, seleccionas os proxenitores con ese propósito en mente, tomando os individuos que posúen as mellores calidades que queres cruzar. Cando teñas a descendencia, volves escoller os individuos onde atopas a maioría das calidades que desexas.

Úsanse para unha maior reprodución. O resto é simplemente sacrificado como refugallo inevitable. Unha reprodución continuada con estes individuos daría os resultados opostos aos desexados. En ningún caso se permite a reprodución casual. Se ocorre por erro (por exemplo, con cans), destrúese a descendencia!

Machine Translated by Google

Hai unha moi boa razón pola que os países intentan impedir que plantas e animais exóticos entren nos seus territorios. Alteran a orde natural e poden ameazar os ecosistemas existentes. O perigoso que pode ser o mestizaje ilústrase coas chamadas "abellas asasinas". Son o produto artificial dun intento de crear unha raza robusta cunha alta capacidade de produción. O resultado foron enxames agresivos de abellas con patróns de polinización moi diferentes. Por accidente, algunhas destas escaparon dun laboratorio e hoxe en día supoñen unha seria ameaza en toda América Latina e no sur dos Estados Unidos. Debido ao seu comportamento, non son axeitadas para a apicultura comercial e, como substitúen á abella europea nas Américas, a abella asasina crea graves problemas para a polinización comercial das plantacións de froitas. Este é un bo exemplo do que pode levar a mestura de razas se fallan os controis necesarios, e logo imaxina que a mestura crecente de razas humanas está totalmente desprovista de ningún tipo de control!

Probablemente non hai ninguén que suxira a introdución dos mesmos procedementos para o mestizo de razas humanas que se empregan para os animais, á parte do feito de que aquí temos que lidar con factores moito máis complexos que cos animais. Non son cousas tan doadamente definibles como a estatura, a calidade da carne ou a capacidade de produción de leite as que determinan se os seres humanos poden facer fronte ás esixencias da sociedade, senón factores como a disposición do carácter, a intelixencia, a creatividade e a harmonía interior, calidades todas elas que se sabe que se ven moi afectadas cando se m

Neste sentido, tamén paga a pena notar que todas as persoas que están a favor da mestura racial sen restricións non nos dixeron con que calidades desexables os elementos raciais alleos que agora están a entrar no mundo ario poderían enriquecer a raza branca!

En calquera caso, as actuais tendencias de desintegración en todos os ámbitos da sociedade non poden deixar de facer que a xente se sinta insegura e infeliz. Só nunha comunidade real e harmoniosa, composta por persoas co mesmo bagaxe cultural, histórico e biolóxico e coas mesmas aspiracións espirituais para o futuro, pode o individuo atopar a paz mental e a seguridade interior que necesita. Só aquí pode o ser humano sentir que forma parte natural dun todo maior, de algo que é máis poderoso que o propio individuo e que seguirá existindo cando o individuo xa non exista, do mesmo xeito que o fixo.

Machine Translated by Google

existía antes de que o individuo nacese. Só nunha comunidade nacional de destino deste tipo o home atopa a vida eterna que sempre buscou. Nos nosos fillos e na nosa xente viviremos para sempre, pero esa é a única parte da eternidade que temos. Sen iso, ben poderíamos non ter vivido nunca!

Se, pola contra, o home debe buscar a súa identidade e o seu obxectivo na vida fóra da comunidade nacional, esta comunidade perdeu o seu sentido e inevitablemente desfarase coma un matrimonio onde os cónxuxes non teñen en común máis que o enderezo.

Esta é unha postura nacionalista fundamental.

Non obstante, a lealdade dentro dun grupo debe ser recíproca. Non é só o cidadán o que debe ser leal á sociedade, senón tamén a sociedade a que debe selo. Polo tanto, a lealdade presupoñe condicións sociais xustas e un sistema económico onde ninguén é explotado e onde todos fan todo o posible polo ben común para manter a orde que salvagarda os valores comúns, garante a vida e a felicidade dos seus cidadáns e dá a cada individuo a súa parte da vida eterna do pobo.

Este é un punto de vista socialista fundamental.

O nacionalismo sen socialismo é absurdo, e viceversa: o socialismo sen unha comunidade claramente definida non ten sentido.

Hoxe en día aféctase a miúdo que a actitude nacionalsocialista leva á guerra e a intentos de reprimir outras nacións. Isto é un disparate absoluto. Todo o contrario é certo. O respecto pola identidade cultural e biolóxica doutros pobos só é posible se recoñeces a existencia e a conveniencia das diferenzas raciais e culturais, e dificilmente podes respectar a identidade doutros pobos se non aprecias a túa propia! Se negas a existencia de diferenzas raciais, é bastante obvio que intentarás constantemente impoñerlles aos demais o que ti mesmo consideras mellor, sen ter en conta o seu propio carácter especial. Esta actitude é racismo, se é que algunha vez existiu un!

A desastrosa idea, compartida polo cristianismo, o islam e o marxismo, de que só existe **unha** civilización axeitada para todas as persoas independentemente da raza, é a base tanto dos imperios coloniais europeos do século pasado como dos incesantes intentos actuais de impor o estilo de vida materialista e estéril do mundo industrializado moderno aos pobos inxenuos do terceiro mundo, que só...

Machine Translated by Google

ven o brillo, pero non poden calcular o custo. Isto vai ser a súa perdición como é a nosa! A sociedade de consumo simplemente só ve mercados e consumidores, e aquí a uniformidade é a palabra clave. Unha clientela uniforme non ten ningunha demanda especial, e isto fai que a produción sexa máis sinxela e barata, o que significa unha maior venda e un maior beneficio. As peculiaridades nacionais e os diferentes patróns e linguas culturais son aquí unha molestia, unha barreira técnica para o comercio, e polo tanto son combatidos. Para as industrias e cadeas multinacionais, todas as persoas son iguais, se tan só poden consumir. Non teñen ningún respecto polos valores humanos. Esmáganos.

Para o nacionalsocialismo, a diferenza forma parte da orde natural e nós queremos manter esta orde con todas as súas diferenzas entre razas, pobos e individuos. Non temos ningún desexo de obrigar a unha tribo negra a practicar a nosa relixión, comer a nosa comida ou usar as nosas leis. Queremos que outros pobos atopen o seu propio camiño cara ao futuro.

Por suposto, estaremos encantados de cooperar con eles se iso é mutuamente beneficioso, pero non os molestaremos. Se non poden atopar o seu camiño, é o seu problema, non o noso. Non buscamos ningún conflito con ninguén, só queremos que nos deixen en paz. Non obstante, non somos pacifistas. Sabemos que ás veces todo pobo debe loitar para sobrevivir como nación. Se non o fai, perecerá e non podemos simplemente sentarnos e deixar que o noso propio pobo sexa destruído. Se a nosa existencia está ameazada, debemos defendernos, e sabemos que só unha nova orde mundial nacionalsocialista composta por nacións independentes con respecto mutuo pode asegurar unha paz duradeira e salvar o mundo dun desastre inminente. Se o mundo non acepta o nacionalsocialismo como a súa única esperanza de futuro, o home enfrontarase á destrución. Esta será unha consecuencia lóxica das súas continuas violacións das leis da natureza. Non obstante, non será o fin do Universo. Visto desde alí, o planeta Terra e os seres humanos que nel habitan son pezas diminutas e totalmente prescindibles dunha vasta maquinaria. Se desaparecemos, as diversas civilizacións dos últimos 10.000 anos serán só un episodio insignificante no espazo infinito e atemporal, un experimento que fallou. Mesmo despois dunha guerra nuclear total, probablemente aínda haberá base para a vida biolóxica nalgúns lugares da Terra, e entón o desenvolvemento cara a formas cada vez superiores comezará de novo. Mesmo se a Terra fose totalmente destruída nunha guerra deste tip

Machine Translated by Google

ou por calquera outra razón, é máis que probable que exista vida noutro planeta dun sistema solar moi afastado, nalgún lugar do espazo, quizais a quintillóns de anos luz de distancia. En calquera caso, a Natureza sempre existirá, tamén sen persoas e sen o planeta Terra. Mesmo sen vida, seguirá habendo unha orde natural no Universo. Este Universo non acepta ningunha lei especial para o home, e se non se decata diso, merecerá a súa próxima destrución e nada poderá cambialo.

Non obstante, **cremos** que sería unha mágoa permitir que iso aconteza. Por iso estamos a tentar que a xente escoite a razón a esta hora tan tardía. Non temos tempo que perder. Querería **unirse** a nós? Non polo noso ben, senón polo ben dos seus fillos.

Podes imaxinar un mundo sen xente branca e sen...
civilización que crearon eles? Nós tampouco podemos!

Sen dúbida, esta non é unha cuestión política. A nosa propia existencia é en xogo. Podes permitirte o luxo de perder máis tempo?

Machine Translated by Google

Nacionalsocialismo Um movemento de esquerdas

Povl H. Riis-Knudsen

Machine Translated by Google

Durante demasiados anos aceptouse amplamente que os nacionalsocialistas son de extrema dereita, e raramente dubidaron en referirse a si mesmos como tales. Non obstante, nun momento dado, converteuse na política oficial da Unión Mundial de Nacionalsocialistas evitar o termo "dereita", alegando que o nacionalsocialismo non encaixa no patrón de "dereita" e "esquerda" e, en cambio, debería considerarse que está por riba desta distinción. Sen dúbida, isto foi un paso na dirección correcta, pero neste momento e no contexto da loita actual, podería ser unha boa idea reconsiderar toda a cuestión sobre as ás políticas e aclarar algúns puntos sobre o significado dos termos "dereita" e "esquerda" e a súa aplicación á escena política actual.

Historicamente, as palabras "dereita" e "esquerda" en referencia a opinións políticas orixináronse na Francia prerrevolucionaria, onde aqueles que querían preservar o sistema de goberno máis ou menos tal e como estaba se sentaban á dereita na Asemblea Nacional, mentres que os que querían cambios máis radicais se sentaban á esquerda. De aí o termo "dereita" para os reaccionarios e "esquerda" para os revolucionarios, termos que desde entón se coñeceron e usaron universalmente. Non obstante, nin a palabra «reaccionario» nin a palabra «revolucionario» din nada universal sobre as opinións particulares en cuestión. Ambas son relativas e reciben o seu significado específico só dentro dun contexto histórico determinado. Os revolucionarios doutros tempos, como por exemplo os liberais nacionais europeos do século XIX, non parecen moi revolucionarios hoxe en día, ¡máis ben todo o contrario!, do mesmo xeito que os reaccionarios de hoxe serían considerados moi revolucionarios hai 200 anos. Cando os comunistas tomaron o poder en Rusia en 1917, fixérono como revolucionarios que buscaban derrocar un réxime ineficaz e corrupto, mentres que hoxe representan o establishment reaccionario que se enfronta a un novo desafío revolucionario.

No noso tempo, a esquerda tradicional é predominantemente marxista. mesmo ata tal punto que se considera que o termo "esquerda" é sinónimo da palabra "marxista". Isto, por suposto, non ten base na realidade. Calquera revolucionario é de esquerdas; é só que os marxistas tiveron tan pouca competencia que foron

Machine Translated by Google

capaz de apropiarse do termo.

No outro lado do espectro político temos a dereita, formada por reaccionarios que queren preservar a sociedade actual e a chamada civilización cristiá de Occidente co seu materialismo e capitalismo. Os dereitistas defenden os valores patrióticos tradicionais: son bos cristiáns e bos cidadáns que defenden a Constitución e son leais ao seu país e ao seu monarca, se é que o ten. Están dispostos a ir á guerra contra calquera outra nación para afirmar a grandeza da súa propia, mesmo que iso signifique librar unha guerra nuclear contra outro país branco se pensan que o seu sistema de goberno ameaza a súa propia orde interna, por moi corrupto e dexenerado que sexa. Están a favor dunha economía baseada na libre empresa sen restricións, independentemente das consecuencias, pero reséntense da tendencia liberal na política, así como da inmigración e a integración racial, porque temen calquera cambio que poida perturbar a orde á que están afeitos.

Onde se atopan os nacionalsocialistas neste espectro parece bastante claro: somos de esquerdas, sen dúbida! Non queremos preservar o sistema actual nin ningunha parte del. Non cremos nos alicerces dun sistema que levou ao noso pobo á miseria do tempo presente! Non queremos apoiar ningunha institución responsable de dúas guerras mundiais entre nacións brancas, así como de innumerables guerras menores, rearme nuclear, contaminación do medio ambiente, desemprego, desilusión total da mocidade, que perdeu toda fe no futuro, abuso de drogas, pornografía e todas as demais formas de dexeneración completa que se mostran hoxe en día. Nós, os nacionalsocialistas, queremos o cambio máis radical de todos: queremos o derrocamento completo de toda a Vella Orde!

Mentres que o marxismo comparte unha filosofía igualitaria básica coa Vella Orde e se define a si mesmo como un movemento materialista que busca a mera redistribución dos bens materiais, o nacionalsocialismo busca construír unha Orde completamente Nova baseada no idealismo e nun profundo respecto polas leis da Natureza en todos os aspectos da vida.
Esta é, sen dúbida, a idea máis revolucionaria deste século...
e, polo tanto, moi de esquerdas! – e desde logo non é marxista!

Machine Translated by Google

Comparado co nacionalsocialismo, o marxismo non é máis que unha idea pseudorrevolucionaria, inventada polo cristianismo e defendida pola democracia liberal: se todas as persoas son iguais, por que non se debería distribuir toda a riqueza por igual entre todas as persoas? Visto desde esta perspectiva, o marxismo forma simplemente parte da vella orde que queremos destruír.

Se o nacionalsocialismo é, na súa esencia, un movemento de esquerdas, resulta, por suposto, paradoxal que os nacionalsocialistas dedicasen tanto tempo e enerxía a atender as actitudes tradicionais da dereita, mentres que rexeitaban toda abertura cara á esquerda. É de estrañar que todos os intentos de crear un movemento nacionalsocialista sobre esta base resultasen totalmente infrutuosos?

A primeira condición previa para crear calquera cousa neste mundo é ter unha idea clara do que se quere conseguir e de como se pode conseguir. posiblemente conseguilo. Un escultor que quere crear unha obra de arte comeza cun concepto mental e logo proponse realizala no material escollido. Non se limita a xogar casualmente co seu cicel nun anaco de mármore, preguntándose cal será o resultado final.

Polo tanto, é crucial decatarse de que o nacionalsocialismo non é só unha forma de extrema dereita. Calquera persoa dentro das nosas filas que aínda teña tales nocións debería dedicarse a estudar a idea do nacionalsocialismo para atopar o seu verdadeiro significado e importancia; ou, se non ten a enerxía ou a capacidade para facelo, debería atopar outra saída para as súas actividades. Este movemento non ten espazo para odiadores frustrados nin para soñadores relixiosos, senón só para revolucionarios nacionalsocialistas devotos!

Afrontémolo con realismo: a dereita é principalmente un lamentable conglomerado de xente con ideas moi pouco claras. Danse conta de que algo vai mal. Pero néganse a abandonar a Vella Orde.
Pola contra, aférranse a el con todas as súas forzas e desexan volver á situación de hai 75 ou 100 anos, pensando que isto resolverá todos os seus problemas. Simplemente non ven que o desastre no que estamos hoxe é un resultado lóxico do sistema que tiñamos hai 100 anos.

Machine Translated by Google

– que os alicerces dese sistema non eran o suficientemente bos e estables como para protexernos do desenvolvemento actual. O pai da maioría dos nosos problemas atópase nesa mesma idea cristiá, cuxa filosofía igualitaria e ensinanzas alleas e pouco naturais roubaron a alma ao noso pobo, pero que seguen eloxiando como o escudo contra o declive que ven ao seu redor. Cando fallan todos os seus intentos fútiles de deter o desenvolvemento, frustráronse e convértense en meros odiadores, porque non teñen unha visión real nin ideoloxía.

É un feito histórico que nada bo xurdiu nunca da dereita. Se non fose por revolucionarios como Copérnico, Kepler, Giordano Bruno e Galileo, aínda creríamos que a Terra é plana e o centro do universo. Cando se desenvolveu o capitalismo, o sistema non fixo ningún intento de resolver os problemas sociais derivados da revolución industrial, senón que continuou explotando sen piedade á nova clase traballadora, dando lugar así a pensamentos revolucionarios tal e como se expresan na ideoloxía marxista.

E todas as melloras sociais necesarias e xustas que vimos durante os últimos 100 anos só se introduciron tras unha forte presión da esquerda, cos conservadores da dereita en constante retirada, tratando lastimosamente de conservar o máximo posible para si mesmos.

Isto non significa, por suposto, que calquera esforzo por derrocar un sistema establecido sexa, per se, bo. Se o home consegue crear unha nova orde natural que non se fosilice, senón que siga sendo un organismo vivo e se desenvolva dentro dos límites da lei natural, adoptando novas ideas científicas e filosóficas sobre a Natureza da vida sen aferrarse a concepcións anticuadas, sería, de feito, unha ofensa moi grave intentar desarraigar esa orde e volver ao materialismo egoísta, ao cristianismo ou a calquera outra filosofía antinatural. O que é bo e malo só se pode xulgar con base na lei natural: canto máis preto dela, mellor.

É case universalmente aceptado que existe un abismo entre o nacionalsocialismo e o marxismo. Do mesmo xeito, porén, os nacionalsocialistas tampouco son dereitistas. O único punto en común que o nacionalsocialismo parece ter coa dereita é a cuestión racial. Pero aquí tamén hai unha diferenza extrema.

Machine Translated by Google

na perspectiva. Os dereitistas cren que ser branco ten un valor absoluto en si mesmo, que eleva a raza aria por riba de todos os demais organismos vivos e lle dá o dereito de facer co mundo o que queira. Como nacionalsocialistas, porén, non só nos preocupa a vida e o benestar inmediato da nosa propia raza. Vemos a raza branca como parte de toda a orde natural do universo e o noso desexo de preservala está ligado ao noso desexo de preservar todo o medio ambiente natural, incluídas outras razas humanas, por un profundo respecto pola sabedoría inescrutable da Natureza.

Sen dúbida, a nosa raza ten grandes posibilidades na súa capacidade intelectual, pero as súas habilidades non teñen ningún valor como tales se non se empregan correctamente de acordo coas leis da natureza. Durante demasiado tempo unímonos ao coro que reivindica o "Poder Branco" e ignoramos o triste feito de que a nosa raza tivo o poder absoluto durante polo menos 2000 anos. E é precisamente este poder o que levou ao tipo de sociedade que temos hoxe.

Polo tanto, non compartimos a crenza da dereita na continua expansión tecnolóxica e económica, que xa levou á contaminación do aire e da auga e fixo que enormes áreas do mundo sexan inhóspitas para vivir con todas as especies, un desenvolvemento que significa que a capa de ozono da atmosfera é sistematicamente destruída, de xeito que as xeracións vindeiras estarán expostas a radiacións que ameazan a vida, que os bosques tropicais que nos subministraban osíxeno son talados para dar paso ao crecemento industrial e que os desertos son regados para que o nivel das augas subterráneas baixe nas zonas fértiles, que logo se converten en desertos. Todo isto é o resultado do xenio ario, sen o cal non tería existido, un xenio que non se puxo a traballar para construír un mundo mellor para os nosos fillos e netos, senón só para satisfacer a cobiza humana do momento, para asegurar unha vida agradable agora sen ter en conta o futuro. Esta tendencia fatal, que segundo os estándares da lei natural, converteu con toda seguridade os países brancos industrializados de Occidente nun estado moito máis dexenerado que calquera das chamadas sociedades primitivas do Terceiro Mundo, está violentamente apoiada pola dereita, que parece pensar que todo iría ben se os negros, os xudeus e os "boat people" fosen expulsados. Sabemos que isto en si mesmo non cambiaría nada.

Machine Translated by Google

en absoluto.

O noso obxectivo é un renacemento espiritual completo, e o noso obxectivo inmediato é definir e construír os alicerces para este renacemento, que é o único que pode darlle sentido á loita racial. E esta loita non debe entenderse como unha loita contra outras razas, senón como unha loita implacable contra a decadencia da nosa propia raza. A apelación illada á raza como base dunha nova sociedade carece de sentido, a menos que poidamos superar esta decadencia e atopar o camiño de volta aos valores naturais. Se a nosa raza só pode sobrevivir no contexto do sistema actual, non queremos que sobreviva, porque entón non representaría máis que a forma máis groseira de dexeneración antinatural. A reivindicación do "Poder Branco" só pode gañar sentido se, con iso, nos referimos ao desexo de reactivar o poder da Natureza tal como repousa latente no xenio do home branco, cuxo deber é poñer este poder en uso para manter o principio mesmo da vida.

Por suposto, isto non significa que esteamos a favor de ningún tipo de multirracialismo. A raza é un dos piares da orde natural e, polo tanto, debe defenderse como todos os demais principios naturais.
Certamente non significa que a cor branca da pel sexa necesariamente un selo distintivo da calidade humana. A raza branca permitiu que o mundo esvarase ata o bordo do desastre e, a menos que se lle poida facer comprender que a calidade de vida pode mellorar substituíndo a sociedade de consumo materialista (que é o obxectivo supremo tanto do marxismo como do liberalismo) por valores naturais e espirituais, está condenado e só destruirá todo o planeta no proceso do seu declive absoluto.

Naturalmente, os nacionalsocialistas non cremos que debamos volver ás covas da Idade de Pedra, pero si cremos que nunca deberiamos sacar máis da Natureza do que lle devolvemos. A calidade de vida debería significar máis para nós que a cantidade de bens materiais.

Na sociedade desencantada actual, un número crecente de persoas decátanse disto e, ademais, protestan contra a orde gobernante.
Non obstante, non se converten en nacionalsocialistas por unha simple razón: non son conscientes de que o nacionalsocialismo (e só o nacionalsocialismo!) pode resolver os problemas cruciais actuais. En vez diso, permiten que os seus movementos de protesta sexan tomados polo...

Machine Translated by Google

Os marxistas, que son mellores vendendo o seu produto ca nós, a pesar de que ningún goberno marxista fixo nunca o máis mínimo intento de abordar estas cuestións, simplemente porque o propio concepto de marxismo é materialista e en ningún caso se preocupa polos valores naturais. Os marxistas simplemente usan a insatisfacción popular co sistema para promover o marxismo. Os propios individuos insatisfeitos non son en absoluto marxistas para empezar.

Mentres os nacionalsocialistas andan por aí intentando gañarse o favor de pequenos grupos marxinais de dereitistas tradicionais con todas as súas complexións políticas e relixiosas, a súa notoria megalomanía e a súa falta de compromiso cunha causa (derivada de estar constantemente á defensiva intentando salvar o que ten que desaparecer), os marxistas fanse un punto de apoio entre os cidadáns preocupados que renuncian ao materialismo ilimitado por unha preocupación idealista polo futuro do noso planeta. Na súa maior parte, estas persoas non se decatan de que a preservación da orde natural require medidas de maior alcance que o control da contaminación e a abolición da enerxía nuclear e da bomba atómica. Non ven que tamén esixe separación racial e un renacemento espiritual xeral que poida levar ao home de volta ás fontes da vida. Non obstante, tamén poden aprender isto (ou mellor dito, non poden evitar velo) se se lles proporciona a información e a comprensión necesarias e non se lles deixa expostos á influencia exclusiva de ensinanzas marxistas estúpidas. Esta xente é idealista e está a favor da Natureza, e polo tanto realmente pertence a nós, e xeralmente son moito máis valiosos como loitadores que un bo número de mozos desilusionados que se autodenominan nacionalsocialistas nun intento de alimentar os seus egos e ocultar os seus problemas persoais e a súa inseguridade tras un uniforme autoproclamado e rangos e títulos ridículos. Pero os ecoloxistas non se senten atraídos polos Stormtroopers nin pola propaganda de odio, o que só confirma a súa impresión negativa do nacionalsocialismo. Tampouco axuda falarlles sobre a importancia da raza, porque aínda non chegaron tan lonxe no seu desenvolvemento como para poder ver a relevancia da cuestión racial. Débese abordar a eles onde están e sobre cuestións que lles preocupan aquí e agora. Para iso, é necesario producir un bo material sobre o medio ambiente.

Machine Translated by Google

problemas vistos desde o punto de vista do nacionalsocialismo e ir aos grupos onde esta xente se reúne en protesta contra as armas nucleares, a contaminación e a guerra nuclear. Non podemos esperar que os ecoloxistas veñan a nós, porque non teñen xeito de saber de que se trata o nacionalsocialismo; e se non nos poñemos en contacto con eles, perderanse para os marxistas, nas cuxas mans nunca se decatarán de todas as consecuencias da súa propia actitude.

Estes novos manifestantes son hostís connosco, simplemente por mor de décadas de propaganda inimiga, que non só alienou a xente sensata e intelixente de calquera tipo de movemento que exprese abertamente ideas nacionalsocialistas, senón que tamén conseguiu atraer ao noso movemento a un gran número de individuos que se axustan demasiado ben a esta imaxe propagandística do nacionalsocialismo e que veñen a nós simplemente porque queren estar á altura desta imaxe. Queren ser bestas asasinas e sanguinarias como as que coñeceron a través de innumerables producións de Hollywood e relatos da prensa amarela sobre os terribles "nazis".

Durante demasiado tempo acollemos a este tipo de psicópatas nas nosas filas e durante demasiado tempo non conseguimos disociarnos doutras organizacións que fan o mesmo. Que a xente se chame a si mesma nacionalsocialista e agite a esvástica non os converte nos nosos camaradas! Moitas organizacións aínda non se decatan disto, e mentres non o fagan, están condenadas, e...
por desgraza, nós tamén, se non aproveitamos todas as oportunidades que se nos presentan para denuncialos en público. A miúdo díxose que non debemos "lavar a nosa roupa sucia" diante dos nosos inimigos e que toda a "loita interna" debe manterse dentro de nós
propios muros. Non obstante, isto non é o noso liño e, desde logo, non é unha "loita interna": é unha operación de limpeza necesaria e debe levarse a cabo en público.

Os nosos peores inimigos non son os xudeus nin os comunistas, senón as mesmas persoas que, aínda que se autodenominan nacionalsocialistas, degradan os conceptos fundamentais da filosofía nacionalsocialista co seu comportamento, confirmando así a impresión distorsionada que o noso inimigo lle transmite ao público da nosa Idea.
De feito, non podemos sentir lealdade cara a esas persoas e non

Machine Translated by Google

amizade. Pola contra, temos que desfacernos de calquera conexión con eles e facer todo o posible para mostrarlles á xente que non nos pertencen. Por riba de todo, debemos esforzarnos moito por facer exactamente as cousas que non se esperan de nós. Nós
Espérase que abracemos a case calquera persoa de dereitas que axite unha esvástica, e desde logo non se espera que nos atopemos preto da esquerda, simplemente porque á xente lle dixeron unha e outra vez que somos de dereitas. En consecuencia, deberiamos mostrarlles deliberadamente que foron mal informados. O efecto sorpresa probablemente fará que polo menos algunhas persoas escoiten o que temos que dicir. Ademais, vai facer que a xente pense dúas veces no que se lles di sobre o nacionalsocialismo cando se decaten de que lles enganaron unha vez sobre este tema.

Neste sentido, cómpre sinalar que non somos unha asociación histórica. Moitos nacionalsocialistas parecen pensar que imos revivir a Alemaña nacionalsocialista e transplantala a outras partes do mundo. Así é como o noso inimigo quere facernos ver, pero non é así! A Alemaña nacionalsocialista representa un intento —e un intento non totalmente exitoso!—

organizar unha comunidade nacionalsocialista nun momento e nun contexto histórico determinados. Pode inspirarnos e podemos aprender dela, pero non podemos reavivala, nin deberiamos intentalo nunca. Foi un experimento deseñado para abordar un conxunto de problemas que eran de gran preocupación para o pobo alemán naquel momento, pero que non son necesariamente considerados igualmente importantes pola xente de hoxe.

Cando Hitler emprendeu a súa misión histórica de reorganizar Alemaña hai uns 60 anos, toda a nación alemá estaba de xeonllos económica, militar e politicamente. Tras a derrota na Primeira Guerra Mundial, Alemaña non só perdeu todas as súas colonias, senón tamén unha enorme parte do seu territorio europeo colonizado por varios millóns de alemáns que se atoparon illados da súa patria, vivindo unha vida miserable como minorías en países estranxeiros que só desexaban exterminalos. O que quedaba de Alemaña estaba totalmente...

Machine Translated by Google

desmilitarizado, e o peso das escandalosas reclamacións de reparacións presentadas polos conquistadores provocou a inflación máis horrible da historia mundial e esmagou calquera posibilidade de recuperación económica. Nesta situación, unha pequena minoría de inmigrantes xudeus de Oriente foi gañando lentamente o control da economía esnaquizada, así como de toda a vida cultural e política do país.
Comparada con esta situación, todo o que se di sobre a crise económica actual é absurdo. Materialmente, calquera país de Occidente e a maioría dos países comunistas están moito mellor que Alemaña nos anos 20. Hoxe en día trátase de vender o coche familiar e quizais mudarse a un apartamento máis barato. En Alemaña, era simplemente unha cuestión de sobrevivir.

Moralmente, con todo, atopámonos ante unha ameaza moito máis grave que a de Hitler. A súa Alemaña seguía sendo un país bastante homoxéneo, onde a maioría da xente compartía un conxunto de valores e normas comúns e unha crenza común na tradición cultural da nación. Querían recuperar o seu antigo poder: querían ser fortes e respectados por outras nacións. Hitler non tiña que dicirlles que amaran ao seu pobo e á súa raza. Podía dar por sentado que o facían. Os seus valores e normas non estaban necesariamente de acordo coa filosofía nacionalsocialista, pero eran unha base sólida sobre a que se podía construír un estado nacionalsocialista sen demasiadas dificultades, e así Hitler podía concentrar a súa propaganda política en cousas máis mundanas.

Vivía en tempos completamente revolucionarios, nos que a necesidade de traballo e comida era de suma importancia, e sabía que un programa que puidese asegurar estas cousas lle daría o apoio dos votantes e, polo tanto, permitiríalle gañar poder para poder intentar realizar a súa visión política que, por suposto, ía moito máis alá da necesidade inmediata de cousas materiais.
Non obstante, como todos sabemos, o nacionalsocialismo non era a única forza revolucionaria en Alemaña naquel momento. Os comunistas tiñan exactamente as mesmas vantaxes que Hitler: unha poboación famenta disposta a intentar case calquera cousa para sobrevivir. Tamén tiñan a

Machine Translated by Google

vantaxe sobre Hitler de que puidesen sinalar a revolución exitosa en Rusia. Hitler non tiña nada semellante co que puidese relacionar a súa loita. E é salientable que non vinculou o seu movemento a ningunha das poderosas ideoloxías de dereita do pasado, como a monarquía ou as igrexas. A súa postura era totalmente de esquerdas e oposta igualmente ao sistema e ao Partido Comunista. Cando, finalmente, gañou aos comunistas, non foi silenciándoos, senón esgotando o seu apoio abordando os mesmos problemas que os comunistas e sinalando unha mellor solución, todo o cal

convenceu ao traballador alemán de que podía ser mellor e máis

líder máis competente que Thaelmann, que era xefe do Partido Comunista Alemán. Falaba coa xente sobre o que lles preocupaba na linguaxe da súa época e adoptou un estilo militar, que era popular nun país cheo de excombatientes que tiñan algún motivo para sentirse traizoados polo goberno e que tamén era útil nunha situación na que había que loitar contra as numerosas bandas asasinas comunistas, que usaban moi semellantes estilo e linguaxe a Hitler.

Tentar imitar o estilo de Hitler hoxe sería un suicidio político. De feito, foi o fin de todos os grupos que o intentaron ata o de agora. Tampouco podes apoderarte do material de propaganda de Hitler. Traducilo, reimprimilo ou imitalo nun contexto diferente como calquera cousa que non sexa material de estudo histórico é ridículo. Hitler estaba a atender ás masas alemás da década de 1930. Ademais de todo o demais, debemos darnos conta e aceptar que non hai xeito de gañar ás masas na situación actual. Hoxe, buscamos un pequeno número de idealistas. Para atopalos temos que centrarnos no noso...

atención a problemas que afectan exactamente ao tipo de persoas que buscamos: a contaminación, a ameaza nuclear, a maldición do capitalismo multinacional, etc. A maioría destes problemas eran descoñecidos para os contemporáneos de Hitler, pero iso non é razón para non abordalos! O noso mundo volveuse moito máis complicado do que era hai 50 anos, e calquera movemento político que non o teña en conta redúcese a un fósil anacrónico.

Debemos recoñecer que, en xeral, tendemos a falar e escribir demasiado sobre a Alemaña nacionalsocialista. A pesar de todo o

Machine Translated by Google

Ben, quizais sexamos capaces de demostrar o que fixo Hitler por Alemaña, pero a xente que buscamos hoxe non está realmente interesada no que aconteceu hai 50 anos. Preocúpanlles o seu propio tempo e o futuro.

Cando nos aferramos tan desesperadamente ao pasado, unha das razóns é, por suposto, que a Alemaña nacionalsocialista é o único exemplo de nacionalsocialismo aplicado que o mundo viu xamais e que eses 12 curtos anos representan a única gloria e éxito que o noso Movemento tivo xamais. Isto é comprensible. Necesitámolo nestes tempos difíciles de humillación e persecución. Necesitámolo para demostrarnos a nós mesmos que o nacionalsocialismo foi unha vez vitorioso, a pesar de toda a adversidade. Non obstante, é extremadamente perigoso cando este respecto e admiración polo pasado, en lugar de ser unha inspiración produtiva, se converte nunha fixación nostálxica nunha época pasada, un amor cego pola parafernalia do NSDAP, os uniformes, os símbolos, os rangos, os cortes de pelo e mesmo polo estilo lingüístico dos anos 30. Non é importante a aparencia externa, senón a idea inherente, e temos que seguir adiante a partir de aí. Como Hitler, debemos evitar quedar atrapados pola historia. Noutras palabras, debemos mostrar como o nacionalsocialismo pode resolver o problema do desemprego hoxe en día.

non só como Hitler o resolveu en 1933.

A idea que subxace ao nacionalsocialismo transcende a Hitler e ao propio nacionalsocialismo. Hitler aplicouna a un tempo e lugar anteriores; nós temos que aplicala ao noso. É atemporal, porque representa o principio mesmo segundo o cal a Natureza vive e crea. Existe desde o principio dos tempos e vai existir para sempre, mentres exista o universo, independentemente de se a raza aria (ou a humanidade como tal, por certo) existe ou non.

O home abandonou este principio, e a nosa tarefa é demostrarlle que non pode facelo impunemente, e que todos os seus problemas actuais son causados pola crenza tola de que o home está elevado por riba da Natureza.
Ao facelo, deberiamos estar tan pouco vinculados coa Alemaña nacionalsocialista como os outros esquerdistas o están coa Unión Soviética.

Machine Translated by Google

Tamén deberiamos aprender moito da forma en que se organizan os outros grupos de esquerdas. É común afirmar que as organizacións marxistas consisten en refugallos humanos. Isto pode ser certo, por suposto, para os seguidores dalgúns grupos, pero o núcleo duro das organizacións marxistas serias está organizado segundo liñas que garanten a calidade e a devoción. Os membros adoitan recibir décimos e esíxeselles que pasen un certo número de noites cada semana con adestramento ideolóxico e actividades prácticas. En conxunto, o As esixencias que se lle impón a un marxista superan con creces calquera cousa que nos atrevemos a esperar dos nosos membros. Isto di algo sobre a calidade e tamén explica por que os marxistas o fan moito mellor ca nós, a pesar de que o que predican é un disparate total.

Non obstante, entre os nacionalsocialistas, tomar posturas ou adoptar métodos que normalmente se consideran marxistas parece atoparse con moito medo de ser dalgún xeito "contaminados" polo marxismo. Afirman que iso daríanos mala fama tanto entre amigos como entre inimigos. Agora ben, certamente xa temos mala fama; para ser sinceros, dificilmente podería empeorar. Pero como non nos preocupa demasiado gañarnos o favor dos conservadores tradicionais, que importa? Se non poden distinguir entre comunismo e nacionalsocialismo, é o seu problema, non o noso!

Nese caso, amosan unha falta de intelixencia que os fai inútiles para nós en calquera caso. Non podemos permitir que os nosos inimigos determinen cal é un punto de vista nacionalsocialista e cal non o é, e desde logo non podemos deixar todas as boas causas aos marxistas, só para compracer a xente que de todos os xeitos demostrou ser totalmente inútil para nós. Xa o fixemos durante demasiado tempo, e esa é outra razón pola que os marxistas tiveron tanto éxito e...
puido apoderarse de vastos segmentos da nosa cultura e vida intelectual, mentres que os nacionalsocialistas se permitiron sentirse obrigados a dicir "si" á OTAN, ao Mercado Común Europeo, á bomba, ao capitalismo, á "libre empresa" ilimitada, etc. É hora de que isto cambie! Non sigamos facendo o que a xente espera de nós. Fagamos o que o nacionalsocialismo nos ensina a facer, non o que a xente pensa que debería ensinarnos.

Neste contexto, a triste verdade é que moitos nacionalsocialistas no seu pensamento tradicional caeron vítimas da peor clase

Machine Translated by Google

de propaganda anticomunista de dereitas. A principal ameaza contra o home non provén, sen dúbida, de Moscova, Pequín ou A Habana. Non hai ningunha maneira de culpar aos comunistas polo lamentable estado do mundo actual: polo abuso de drogas, a delincuencia, a pornografía, o rearme nuclear, a integración racial, a contaminación, etc. É o noso propio sistema de goberno actual o culpable, nin os comunistas nin os xudeus! Temos que darnos conta de que estes males foron creados polos nosos propios políticos e corretores de bolsa corruptos e moralmente depravados, e que nós, os pobos arios do mundo, permitimos que isto empeorase. Non é un goberno estranxeiro, senón este sistema actual, o que supón unha ameaza para a existencia do planeta, e sen este sistema non existiría ningunha Unión Soviética nin ningún outro estado comunista hoxe en día. O comunismo tería sido eliminado durante a Segunda Guerra Mundial se Occidente non lle dera á Unión Soviética as armas e a tecnoloxía necesarias. Mesmo hoxe, todos os estados comunistas desintegraríanse inmediatamente se non fosen constantemente apoiados polos gobernos e banqueiros occidentais, que gañan fortunas co comercio con estes países, e prestándolles diñeiro. Os comunistas certamente saben isto, e teñen máis que suficiente que facer para manter a Europa do Leste a raia e asegurar o réxime comunista en Afganistán como para constituír un serio perigo para Occidente. Curiosamente, as mesmas corporacións multinacionais que xeran enormes beneficios co comercio co bloque comunista, gañan outra fortuna coa produción de armas que os nosos políticos intentan persuadirnos de que son necesarias para defendernos dos comunistas, coma se puidese defender calquera cousa destruíndo toda a vida nunha guerra nuclear. Isto é, por suposto, completamente ridículo, pero non deixa de ser o sistema político e financeiro tan vigorosamente apoiado pola dereita.

Sen dúbida: o comunismo sería, sen dúbida, algo moi desagradable, pero non sería o fin do mundo.
A democracia liberal cristiá probablemente si o faría! Hai moita máis pureza racial en Europa do Leste que en calquera lugar de Occidente... simplemente porque o seu sistema económico ineficiente non atrae a inmigración a grande escala do Terceiro Mundo; e a conciencia racial dos rusos, que son a nación dominante no

Machine Translated by Google

A Unión Soviética promete sen dúbida unha mellor perspectiva para a supervivencia da raza aria que as visións dos políticos estadounidenses liberais e conservadores. É certo, por suposto, que o comunismo non apoia os principios raciais na teoría, pero co comunismo a teoría e a práctica son dúas cousas moi diferentes. Sen dúbida, o materialismo que ofrece Occidente é máis atractivo aquí e agora, pero é máis probable que esta vida agradable sexa seguida dun diluvio que ben podería acabar con toda a vida na Terra. Non obstante, cun sistema político sólido en Occidente, os estados comunistas non poderían existir.
Simplemente non serían capaces de sobrevivir por si mesmos, e as súas poboacións famentas rebelaríanse. Algo moi semellante ocorrería se os comunistas se apoderasen de Occidente: o seu réxime non duraría moito.

Neste punto alguén podería aventurarse a preguntarse se non deberiamos entón abolir toda conversa sobre o nacionalsocialismo e a esvástica e disfrazarnos de esquerdistas "de verdade" cunha nova idea que podería venderse facilmente á xente baixo un nome diferente. Isto, por suposto, non é posible. Intentar tal enfoque é subestimar os nosos inimigos. Realmente non lles importa o nome nin o símbolo.
O que lles importa é a idea, e non poderías ocultalo ata deixalo irrecoñecible. O noso inimigo sempre se opoñerá a todo o que sexa bo. para a nosa xente, e eles afirmarían –con razón!– que só somos “nazis”. Entón teríamos que dedicar moito esforzo a “demostrar” que non o somos. Isto sería ridículo. Moitas organizacións o intentaron; ningunha tivo éxito nunca.

Só existe o camiño difícil: demostrar que o nacionalsocialismo non é o que a xente pensa que é e que é o único xeito de garantir a supervivencia da vida neste planeta. Sabemos que estamos nunha posición débil, pero francamente, deberiamos alegrarnos de non ter que preocuparnos por tomar o poder aquí e agora. Simplemente non seriamos capaces de manexalo. Este é un dos feitos desagradables que moitos nacionalsocialistas (e persoas que se autodenominan nacionalsocialistas) parecen pasar por alto por completo. De pouco nos serviría gañar ás masas mañá, cando...

Machine Translated by Google

Non temos o número necesario de expertos nacionalsocialistas para que un estado nacionalsocialista funcione. Necesitamos economistas, xuristas, administradores, biólogos, etc., que tamén sexan nacionalsocialistas. O poder nunca debe ser un obxectivo en si mesmo. Queremos crear unha Nova Orde porque queremos un mundo mellor, pero un mundo mellor non se pode crear do ceo azul. Fai falta moita xente dedicada con formación completa para levar a cabo tal tarefa: e agora mesmo é máis importante gañar o favor de varias destas persoas que librar unha batalla perdida nas rúas para impresionar a varios fanáticos e perdedores.

De novo, a Alemaña nacionalsocialista ofrécenos un exemplo moi instrutivo. Unha das razóns polas que o experimento para crear unha orde nacionalsocialista desde o principio non puido completarse e un novo estado non puido sobrevivir á presión do mundo exterior foi que Adolf Hitler tivo que confiar nun gran número de expertos que non sentían máis que desdén polo nacionalsocialismo. Simplemente non tiña tempo para formar e educar suficientes nacionalsocialistas porque tiña que concentrarse en gañar ao pobo antes de que os comunistas puidesen tomar o poder. Deberíamos estar agradecidos de non ter esa preocupación. De todos os xeitos, nunca poderiamos obter unha vitoria revolucionaria nas circunstancias actuais, así que concentrémonos en establecer unha base sólida para un futuro movemento de masas.

Non obstante, sexamos realistas. Esta tamén podería ser unha batalla perdida. Non temos garantía de que vaiamos gañar algunha vez. Para ser sinceros, non temos máis que unha vaga esperanza para apoiar a crenza de que podemos gañar. Non obstante, a propia Natureza pode borrar á humanidade da superficie da Terra porque descoidou as leis do universo. Isto pode ser o que nos agarda. Nós, os nacionalsocialistas, decidimos non aceptar tal desenvolvemento sen loitar, mesmo contra todo prognóstico! Pero non temos ningún desexo de ser mártires por unha causa perdida, e iso é exactamente o que seremos se nos aferramos aos vellos costumes. Como Movemento, ata o de agora tivemos un fracaso notable. É hora de espertar e recoñecer o verdadeiro significado das nosas ideas. Un primeiro paso é converternos en profesionais revolucionarios. Debemos deixar atrás todas as actitudes de dereitas a medias e darnos conta de que somos de esquerdas...

Machine Translated by Google

extremos. Ademais, deberiamos deixar de culpar aos demais pola nosa miseria. Fomos os nosos peores inimigos en todos os aspectos e non precisamos chivos expiatorios! Calquera cambio que desexemos ten que comezar por un cambio na actitude básica da nosa propia xente. Esta é unha tarefa difícil, pero a idea do que vai pasar se non gañamos fai que pague a pena intentalo!